

Josip Pečarić
PROF. DR. SC. DON JOSIP ČORIĆ

JOSIP PEČARIĆ

**PROF. DR. SC.
DON JOSIP ČORIĆ**

ZAGREB, 2025.

© Josip Pečarić, 2025.

*Uspomeni na dragog prijatelja velikog hrvatskog
domoljuba prof. dr. sc. don Josipa Čorića*

Akademik Josip Pečarić

Hrvatska svjetla i tame
Čavoglave / Thompson - Dan pobjede

07. kolovoza 2008.

ČAVOGLAVE / THOMPSON – DAN POBJEDE I DOMOVINSKE ZAHVALNOSTI

LJUBOMIR ŠKRINJAR

Marko Perković Thompson, u svojim rodnim Čavoglavama na obroncima Svilaje, besplatnim koncertom obilježio je Dan pobjede i domovinske zahvalnosti. Prema pisanju nesklonih mu medija koncertu je nazočilo blizu sto tisuća ljudi iz cijele Hrvatske – od Vukovara i Osijeka do Pule i Dubrovnika. Uz niz popratnih kulturnih i športskih događanja tom je prigodom predstavljena i knjiga akademika Josipa Pečarića "Zločinački sud u Haagu". Knjigu su predstavili (redosljedom): prof. mr. sc. Damir Pešordar, prof. dr. sc. Slobodan Lang, prof. dr. sc. don Josip Čorić, i autor. Počasni gosti bili su msgr. Ante Ivas, šibenski biskup te Marko Perković Thompson.

Petrovo polje; u pozadini su planine Svilaja i iza nje Dinara.

Do Čavoglava na obronku Svilaje uspinje se vijugava cesta.

Osnovna škola u Čavoglavama.

Za besprijekorno organiziran koncert valjalo je uložiti puno dobre volje i truda.

Nedovršena crkva Hrvatskih mučenika u Čavoglavama, Blagoslov temeljnog kamena obavio je msgr. Ante Ivas, šibenski biskup, 20. lipnja 2004. godine.

U Čavoglave se od podneva slijevala rijeka automobila i ljudi, iako se znalo da će koncert početi tek navečer iza 22 sata.

Športski avion kružio je nad Čavoglavama vukući za sobom transparent s natpisom *Dan pobjede - Čavoglave*.

U 15:45 već je bila popunjena desna strana parkinga. Bon za parking po cijeni od 20 kuna po vozilu je donacija za izgradnju crkve Hrvatskih mučenika u Čavoglavama.

Profesor Ozana Ramljak najavila je predstavljanje knjige akademika Josipa Pečarića *Zločinački sud u Haagu* i predstavljaće - s lijeva na desno: Josip Pečarić, Damir Pešordar, Slobodan Lang i don Josip Čorić.

Počasni gost msgr. Ante Ivas i Marko Perković Thompson.

Slobodan Lang govorio je osobito nadahnuto i argumentirano, uspoređujući ovaj današnji skup u šatoru sa Sokratovim šatorom i borbom za slobodu javne riječi. Nakon svega što se događa u Hrvatskoj od javnih medija možemo očekivati da i Langa proglase Ustašom. Ali njegov govor zasigurno ne će objaviti.

Na parkiralištu se još jedva nađe poneko slobodno mjesto...

Thompsonov koncert najavljen je vatrometom.

Neopisiv je doživljaj pod zvijezdanim nebom u toploj ljetnoj noći ispunjenoj mirisima eteričnih trava odslušati ovdje *Vjete s Dinare ...*

Ljubomir Škrinjar

<https://www.hkv.hr/reportae/lj-krinjar/2994-reportaa-avoglave-thompson-dan-pobjede.html>

KAZALO

UVOD	31
DON JOSIP ČORIĆ: VRATITE ŠTO STE UKRALI!	35
POGREB DON JOSIPA ČORIĆA	42
DON JOSIP ČORIĆ BIO JE BRITKA JEZIKA I MEKA SRCA	47
BORBA ZA BOKU KOTORSKU / U BOKI KOTORSKOJ SVAKI KAMEN GOVORI – HRVATSKI, ZAGREB,	
1999.	50
BOKA I HRVATI	50
BRANI LI GOLDSTEIN NDH? ZAGREB, 2002.	61
TEKST POSLAN VJESNIKU ZA «STAJALIŠTA»	61
U BOKI KOTORSKOJ SVAKI KAMEN GOVORI HRVATSKI / BORBA ZA BOKU KOTORSKU 2, ZAGREB, 2004.	66
PREDSTAVLJANJE KNJIGE "CRVENI JE CRVENI"	66
PRIZNAJEM, HRVAT SAM! ZAGREB, 2005.	75
PREDSTAVLJANJE KNJIGE <i>SUBJEKT SLOBODE</i>	75
D. JELČIĆ I J. PEČARIĆ, POVIJESNI PRIJEPORI, ZAGREB, 2006.	82
PREDSTAVLJANJE KNJIGE <i>MEDIJSKA EUTANAZIJA CRKVE U HRVATA</i>	82
PREDSTAVLJANJA KNJIGE U BOKI KOTORSKOJ SVAKI KAMEN GOVORI HRVATSKI U SPLITU	88

ZLOČINAČKI SUD U HAAGU, ZAGREB, 2008.	93
DON JOSIP ČORIĆ, PEČARIĆ	93
PISMO PREDSDJEDNIKU VLADE	97
PISMO THOMPSONU 101	
PROF. ČORIĆ U EMISIJI «HRVATSKA U ŽIVO»	106
HRVATSKOJ JAVNOSTI O ZABRANI KONCERATA	
MARKA PERKOVIĆA THOMPSONA	110
M. KOVAČEVIĆ I J. PEČARIĆ, THOMPSON U	
OČIMA HRVATSKIH INTELEKTUALACA – BILO JE	
I TO JEDNOM U HRVATSKOJ, ZAGREB, 2008.	117
PREDSTAVLJANJA KNJIGE ZLOČINAČKI SUD U	
HAAGU	117
J. PEČARIĆ I M. KOVAČEVIĆ, KRAJ VREMENA	
VELEIZDAJNIKA?, ZAGREB, 2009.	142
MATE KOVAČEVIĆ, PROSLOV	142
IZLAGANJE PROF. DR. SC. DON JOSIPA ČORIĆA S	
PREDSTAVLJANJA KNJIGE "THOMPSON U OČIMA	
HRVATSKIH INTELEKTUALACA" U SPLITU	146
RASIZAM SVJETSKIH MOĆNIKA, ZAGREB, 2012. 154	
PISMO VIJEĆU SIGURNOSTI UJEDINJENIH NARODA	
.....	154
PROSVJED ZBOG NAPADA NA PRAVNI SUVERENITET	
REPUBLIKE HRVATSKE	165
RASIZAM DOMAĆIH SLUGU, ZAGREB, 2013.	173
REFERENDUM POSLIJE PRESUDE HRVATSKIM	
GENERALIMA!	173
NE U EU PRIJE SLOBODE HRVATSKIM	
GENERALIMA!	179
TADIĆ I JOSIPOVIĆ SU SE VOLJELI JAVNO, A	
NIKOLIĆ I JOSIPOVIĆ TAJNO	183
APEL HRVATSKOJ JAVNOSTI: SUPROTSTAVIMO SE	
MEDIJSKIM MANIPULACIJAMA!	189
VIJEĆU SIGURNOSTI UJEDINJENIH NARODA O	
HRVATIMA BIH	196
DON JOSIP ČORIĆ, RASIZAM SVJETSKIH	
MOĆNIKA	209
PROPADE IM CRVENA HRVATSKA, ZAGREB, 2015.	
.....	218

DAMIR PEŠORDA: KNJIGA ČITLJIVIJA OD KNJIGA NAMETNIKA NA HRVATSKOJ KULTURI	218
OTAC HRVATSKE DRŽAVE AKADEMIK FRANJO TUĐMAN I THOMPSON	222
AKADEMIK JOSIP PEČARIĆ – ŽIVOTOPIS	229

UVOD

Prije deset godina napustio nas je veliki domoljub prof. dr. Josip ČORIĆ. U vrijeme kada je počela prava hajka na Thompsona on ga je branio. Zato se danas, kada je Thompson dokazao moju tvrdnju da je najznačajniji živući Hrvat trebamo se sjetiti i ovog hrvatskog velikana. Zato sam ovu knjigu započeo s reportažom jednog drugog velikog hrvatskog domoljuba pokojnog Ljubomira Škrinjara o predstavljanju moje knjige „Zločinački sud u Haagu“ u Čavoglavama. Tada je dr. Čorić komentirao izjavu haške tužiteljice Carle Del Ponte kako smo mi Hrvati POKVARENI KURVINI SINOVI rekavši.:

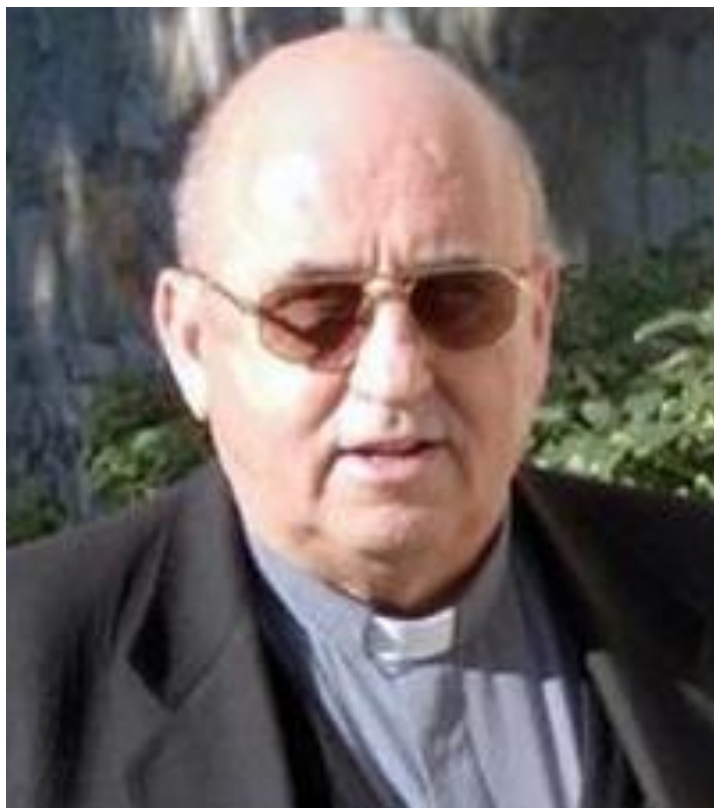
TO NIJE MOGUĆE JER BI ZNNAČILO DA SMO SVI MI NJEZINI SINOVI.

Koncert na hipodromu će biti dan nakon što nas je napustio moj dragi imenjak:

Preminuo ex-alumnus Zavoda sv. Jeronima prof. dr. Josip ČORIĆ
ADMIN, 06.07.2015.

Nakon duge i teške bolesti preminuo je u Obiteljskom domu za starije osobe Cor bonum u Podstrani kraj Splita, u subotu 4. srpnja 2015., umirovljeni profesor pastoralne teologije Katoličkog bogoslovnog fakulteta u Splitu, ex-alumnus Zavoda sv. Jeronima, prof. dr. Josip Čorić.

Sin Milana Čorića i Mare rođ. Krivić, rodio se u Žeževici, 31. ožujka 1941. Osnovnu školu započeo je Žeževici gdje je završio četiri prva razreda. Šk. godine 1951/1952. odlazi u Biskupsko sjemenište u Splitu. Peti (1951./1952.) i sedmi razred (1955/1956.) pohađa u Splitu a šesti i osmi u Šestanovcu. Gimnaziju započetu u Splitu, nastavio je (1956./1957.) u Zadru gdje je i maturirao 1959. Bio je odličan učenik pa je oslobođen polaganja završnog maturalnog ispita. Filozofsko-teološki studij završio je u Zagrebu (1959.-1967.). U međuvremenu je odslužio vojni rok u Kičevu u Makedoniji (1962.-1964.). Za svećenika Splitske i Makarske biskupije zaređen je u Splitu 29. lipnja 1966.

Žeževica, 31. ožujka 1941. – Split, 4. srpnja 2015.

Kroz tri slijedeće godine (1966.-1969.) upravljao je župom Medovdolac-Dobrinče. Teologiju je diplomirao 1967. na Katoličkom Bogoslovnom fakultetu u Zagrebu. Od 1969. do 1977. je bio upravitelj župe Kraljice Mira u Makarskoj i ekskursorom Makra-Kotišine (1969.-1971.).

U ljeto 1977. g., splitsko-makarski nadbiskup metropolit msgr. Frane Franić ga upućuje na studij pastoralne teologije u Rim, na Papinsko lateransko sveučilište. Uz uobičajeno donošenje biografskih podataka kandidata za studij i Zavod sv. Jeronima, nadbiskup Franić piše u svojoj molbi rektoru Zavoda sv. Jeronima: „Josip Čorić se je pokazao veoma vrstan i angažiran pastoralista, posebno za mlade pa bih želio da se u toj struci usavrši u Rimu. Nije bio nikada problem za crkvene starješine, bilo u srednjoj školi bilo u bogoslovnom sjemeništu u Zagrebu, gdje je boravio i učio dok je u Splitu od civilnih vlasti bilo suspendirano djelovanje naših dvaju splitskih sjemeništa. Inteligentan je i marljiv u radu, živahne naravi, mislim da je i pobožan, to jest da obavlja svoje dužnosti radi Boga i da vrši i dnevne svećeničke molitve“^[1].

U Zavodu sv. Jeronima Čorić je boravio od 26. rujna 1977. do 1983. Studirao je pastoralnu teologiju na Patoralnome Institutu *Redemptor hominis* pri bogoslovnom fakultetu Papinskoga lateranskog sveučilišta. Istovremeno je pohađao predavanja na Institutu Ivan Pavao II., studij o braku i obitelji. Magistrirao je pastoralnu teologiju 26. listopada 1979. Naslov magistarske radnje: „*Apostolato laico nella Croazia del Sud dal 1945 al 1965*“ (Apostolat laika u Južnoj Hrvatskoj od 1945. do 1965.). Doktorirao je na istome učilištu u srijedu 26. listopada 1983. Naslov teze: *L’apostolato laicale in Croazia dal 1945 al 1971.*

Vrativši se u Domovinu imenovan je župnikom župe Kaštel Stari. Na toj službi ostaje do do prosinca 1991. kad je imenovan sužupnikom katedralne župe u Splitu.

Dekretom msgr. Ante Jurića nadbiskupa metropolite od 11. siječnja 1993., imenovan je predavačem pastorala na Katehetskom institutu u Splitu, a 1. ožujka 1995. višim predavačem pastoralne teologije na splitskoj Teologiji (danas Katolički bogoslovni fakultet). Povremeno je predavao na Katehetskom institutu u Zadru i u

Dubrovniku. Na službi profesora pastoralne teologije dočekaao je i mirovinu.

Preminuo je nakon duge i teške bolesti, 4. srpnja 2015., u Obiteljskom domu za starije osobe Cor bonum u Podstrani kraj Splita. Sprovodni obredi i pokop prof. don Josipa Čorića održani su 6. srpnja u 17.30 sati na mjesnom groblju župe sv. Jurja u Žeževici. *Dušu pok. svećenika, ex – alumnusa Zavoda sv. Jeronima Josipa Čorića, preporučujemo Gospodinu u svojim molitvama.*

Pokoj vječni daruj mu Gospodine i svijetlost vječna svijetlila njemu. Počivao u miru Božjem.

Jure Bogdan, rektor

[1] Molba splitskog nadbiskupa Frane Franića ravnateljstvu Papinskog hrvatskog zavoda sv. Jeronima u Rimu, Osobnik Josip Čorić, APHZSJ.

<https://www.sveti-jeronim.org/preminuo-ex-alumnus-zavoda-sv-jeronima-prof-dr-josip-coric/>

Knjiga sadrži tekstove iz mojih knjiga u kojima se spominje ili je autor prof. dr. Josip ČORIĆ

Akademik Josip Pečarića

SPEKTAR PROFESOR PASTORALNE TEOLOGIJE,
SVEĆENIK JE BEZ DLAKE NA JEZIKU, ZA KOJEGA
VRIJEDI ONO: PUKA BI DA NE REČEN!

DON JOSIP ČORIĆ: VRATITE ŠTO STE UKRALI!

27. rujna 2008. - 13:21

Sedma Božja zapovijed glasi: Ne ukradi! Jesi li ukrao? Jesi! Vrati ukradeno! Nemaš odakle!? Ajde radi, zaradi, pa vrati! I tek tad će ti biti oprošteno...

Piše Milorad Bibić

Znate li, don Jozo, da sam u Slobodnoj Dalmaciji jedan put čuo i ovo, za mene vrlo duhovito: eno u rubrici Tribina već četiri dana nema teksta don Joze Čorića, da mu se nije šta dogodilo!?

- Meni to uopće nije duhovito. Zato jer se neki svojim pismima javljaju Slobodnoj Dalmaciji češće od mene...

... Može biti, ali znam da se vi često javljate. I vjerovali ili ne, svaki put pročitam što vi napišete!

- Zato ja svaki put ne pročitam ono što vi napišete. Pogotovo kad razgovarate s kojom manekenkom, glumicom, pjevačicom, tim djevojkama s estrade. To me ne zanima...

A mene zanima što vi mislite o slučaju Kaćunko?

- Što ne pitate don Anđelka Kaćunka!? Uostalom, svako malo vremena vi ste o njemu pisali u Slobodnoj Dalmaciji...

Opa! Da to nije ono – invidia clericalis! Svećenička ljubomora!

- Bože, sačuvaj! Nikad u životu nisam bio ljubomoran ni na koga. Tako ni na don Anđelka Kaćunka.

Znam vas kao čovjeka koji se ne libi odgovoriti na bilo koje pitanje. Dakle, kako komentirate činjenicu da je don Anđelko Kaćunko “dobio nogu” u Vojnom ordinarijatu?

- To “dobio nogu” dio je vašeg uobičajenog rječnika koji nikako ne prihvaćam. Nikad neću ni pomisliti, a kamoli izreći da je neki svećenik “dobio nogu”. Ajde, kazat ću nešto o tome, da ne ispadne kako i za mene postoje nekakve tabu teme: tko je don Anđelka Kaćunka tjerao na promociju knjige Nives Fahrenheit? – pita se jedna novinarka na Radio Splitu.

Nives Fahrenheit!?! Ne razumijem...

- Ma, razumijete vi, ali se pravite da ne razumijete. Gospođa se zove Nives Celzijus, a temperatura se može mjeriti i u celzijima, ali i u fahrenheitima. Toliko bih ja o don Anđelku Kaćunku.

SEDMA BOŽJA ZAPOVIJED

A hoćete li sad, kad ste se zagrijali, odgovoriti na prvo pitanje...

- ... Dobro, dobro, sad ću se vratiti na vaše prvo pitanje: zašto se kao čitatelj Slobodne Dalmacije često javljam tekstovima? Zato što ne mogu podnositi glupost! Bilo u Crkvi, bilo u državi. Najgora moguća stvar na svijetu je, na primjer, kad seksualnu revoluciju vode impotentni. Mislim da sam jasan. A onda ne mogu, a da ne reagiram. Držim se one: reci mi istinu i ja ću biti zadovoljan! Tako bi trebalo biti, ali nažalost nije. Ni meni nije uvijek draga istina. Pogotovo ako mi je uz dlaku. Ali nikad u životu nisam dopustio da prođe više od 20 minuta da je ne prihvatim kao istinu. Nema sreće dok istina ne zavlada. Veliki Židov, a zvao se Isus Krist, rekao je: Samo će vas istina osloboditi! Zato je i razapet!

Nisam ovo nikad čuo...

- Eto, čuli ste sad!

Razgovaramo točno na prvi dan jeseni. A hrvatsko ljeto završilo je, među ostalim, i aferom Indeks...

- Kao bivšem profesoru meni je posve neshvatljivo i izvan svake pameti i krajnje nemoralno dati nekome ili nekoj, zbog novca ili ljepote, ocjenu koju ne zaslužuje. Zato što nikad nisam pomogao ni odnemogao ni jednom studentu. Držao sam se onoga: student mora znati! U rasponu od ocjene dovoljan do ocjene odličan. Zadnje pitanje na ispitima mi je uvijek bilo: ocijenite se! Mislim da je 95

posto studenata sebi dalo ocjenu koju sam im mislio dati, tri posto je sebi dalo višu, a dva posto nižu ocjenu. A što se ove korumpcijske afere tiče, tu za mene vrijedi samo jedno: sve što je ukradeno ne može biti oprošteno dok se ne vrati. Sedma Božja zapovijed glasi: Ne ukradi! Jesi li ukrao? Jesi! Vrati ukradeno! Nemaš odakle!?! Ajde radi, zaradi, pa vrati! I tek tad će ti biti oprošteno...

Svećeničke petorke

Kako komentirate podjelu na desne i lijeve svećenike?

- Bog vam pomogao, čovječe, o čemu to govorite!?

Don Jozo, nisam to ja izmislio! Čuo sam da je u redovima Crkve oformljena desna i lijeva petorka dalmatinskih svećenika... Petorka desničara je – Jozo Čorić, Luka Prcela, Stipe Ljubas, Duško Botica i Vjenceslav Šupuk. Evo i petorke dalmatinskih svećenika ljevičara: Ivan Grubišić, Luka Vuco, Nedjeljko Šabić, Božo Vuleta i Mile Čalo!

- U ime Oca i Sina... Nemam što kazati nego – ludost, najveća ludost! Ne tvrdim ja da ove dvije, kako ste ih vi nazvali – petorke, nisu došle iz redova Crkve, ali tko god ih je sastavio – taj nema puno pameti i o svećenicima i Crkvi ne zna ništa. Ja o nabrojjenih devet kolega neću govoriti, ali mogu kazati ovo: po čemu sam ja desničar!?! Po tome što pijem ovu limunadu držeći čašu u desnoj ruci, po tome što pišem desnom rukom, vozim desnom stranom ceste, spavam na desnom boku... Ili sam desničar zato što sam puno puta kazao kako ljevičari od sebe stvaraju bogove poštenja, kako sebe kuju u zvijezde, govore o svojoj pravdi i pravici, a to s realnošću nema nikakve veze. Ili po tome što sam kazao da je komunizam kao Černobil. Zračit će još barem sto godina... Ili zato što sam govorio ljevičarima neka mi kažu samo jedan primjer kad je ljevica došla na vlast mirnim putem...

... Je, kad je SDP dobio izbore 2000. godine!

- Što mi to želite kazati: da je SDP ljevica!?! Ma, nema u Hrvatskoj desnice i ljevice, sve je to ista pašta...

Don Josip Čorić i naš novinar jedan su drugome okrenuli leđa: don Jozo gleda udesno, a naš novinar ulijevo! / Jakov PRKIĆ / CROPIX

Branitelj Thompsona

... A jeste li čitali komentare da ste vi svećenik desničar jer, citiram, stalno javno zagovarate lik i djelo Marka Perkovića Thompsona i njegov veliki navijač!?

- Nisam navijač nego – Thompsonov branitelj! Branim ga od suludih napada zločestih ljudi, kao što bih branio svakoga drugog nevinoga. U svoje vrijeme sam to činio, pod rizikom gubitka slobode, braneći Vicu Vukova. Thompsonovu glazbu ne slušam često, ali ne dam na nj, on naprosto nije kriv. Zamjeraju mu onaj stih: na ljutu ranu ljutu travu! Da je to ustaški stih!? A meni je ćaća govorio kako je njegov pradjed znao reći: na ljutu ranu ljutu travu! Puno, puno godina prije nego što se Ante Pavelić začeo. To su obične budalaštine. Sad ću malo karikirati, ali zar se ne može reći: neću jesti kruh, jer bi me mogao tko optužiti zbog ustaštva. Kruh je, naime, jeo i Ante Pavelić!

Moram priznati: ovu vašu usporedbu baš i ne razumijem! Ali Thompsonu zamjeraju zbog ustaških kapa na njegovim koncertima...

- To su još veće budalaštine. Onoj maloju što je kupila ustašku kapu i nosila je na Thompsonovu koncertu, ja, don Josip Čorić, dao bih dvije po ušima, skinuo joj je i rekao: “Ajde kući, šta ti imaš s ustašama, šta ti znaš o njima, kome su oni donijeli sreće!? Hrvatskoj sigurno nisu!” Ali, što Thompson ima s njima!? Zar će on skakati s pozornice i gledati tko u publici ima kakvu kapu!? To je posao nekoga drugoga, policije! Nije on kriv što mu na koncerte dolaze budaletine s ustaškim kapama. I gotovo!

Veliki ste kritičar Vlade Ive Sanadera?

- Niste precizni: nisam kritičar Vlade Ive Sanadera, nego – svake vlasti! Da, ja se borim protiv svake zloupotrebe vlasti. Uvijek. I protiv lijeve i protiv desne. Zato što nijedna dosad nije valjala. Nikad ne bih kritizirao vlast kad bi se ona ponašala onako kako je govorio jedini moj šef koga priznajem za šefa, Isus Krist: “Kraljevi zemaljski bore se da imaju vlast jedni nad drugima, među vama nek’ ne bude tako. Tko želi biti šef, neka bude sluga svima”. To su prave riječi. Znam da je Sin Božji došao služiti, a ne gospodariti. Od svojih traži

da budu takvi, jer zemaljski kraljevi gospoduju nad svojim podanicima, a Njegovi sljedbenici trebaju svojim služiti. I to je prava vlast. No, nažalost, nijedna vlast ne služi potpuno onima kojima upravlja, nego gospodari njima. Ja to ne mogu trpjeti. A kako ne mogu ništa konkretno pomoći, onda o tome pišem i govorim ne samo s oltara... Inače, nijednu vlast ne mrzim, a poštujem ju onoliko koliko ona poštuje mene, odnosno koliko poštuje takozvanoga malog čovjeka. To vrijedi i za crkvenu i za svjetovnu vlast...

Stranke bez poštenja

Čuo sam priče da ste jedan od najžešćih svećenika kad s oltara govorite vjernicima...

- Ne želim biti najžešći, nego hoću govoriti istinu. I samo istinu. Nekima time punim srca, a neki zbog te istine pobjegnu s mise. Znam da su se neki moji kolege upregnuli u pomaganju nekim političarima ili strankama, svejedno. E, ja takvima ne pripadam. Ja stranke mjerim prema poštenju. A nisu se baš slomile od poštenja. Što stranka dulje vlada – to je manje poštena! Manje-više sve su stranke iste, svaka je vlast ista. I gotova priča! Inače, na misama ne štedim nikoga. Sebe najmanje. Znao sam posramiti sebe samoga i priznati vjernicima: danas nema moje propovijedi, nisam se spremio! Bilo mi je teško, ali sam bio sretan jer im nisam lagao, nisam nešto muljao da prođe misa, kazao sam istinu. I ta spoznaja činila me je sretnim!

Jednom je vaša rečenica, da ne razumijete Isusa kad je kazao “Ljubite neprijatelje svoje”, izazvala poplavu komentara...

- Znete li što je napisao talijanski nobelovac Giovanni Pappini, obraćenik na katoličanstvo, na ono Isusovo: Ljubite neprijatelje svoje? Napisao je: Ovo može reći Bog ili budala! Kako tu Isusovu poruku razumjeti početkom devedesetih godina prošloga stoljeća kad su nam naši neprijatelji željeli uništiti domovinu, kad su željeli da nas nema. Ali Isus je to iskreno govorio: zaista treba ljubiti neprijatelja svoga! Bit ću iskren: ja to onda nisam mogao u potpunosti prihvatiti! No ni onda ni danas nikoga nisam mrzio. I neću. Mržnja ubija onoga tko mrzi, ne škodi onome koga se mrzi. Mržnja je zlo, opraštanje čovjeka čini boljim, sretnijim.

Doktor ste znanosti, profesor pastoralne teologije, povjerenik za obitelj Splitsko-makarske nadbiskupije. Kako komentirate da je sve više razvoda brakova među vjernicima?

- To objašnjavam nedostatkom ljubavi! Zašto? Ljubav je, među ostalim, zadovoljiti svog partnera u duhovnom, psihičkom i tjelesnom pogledu. Ostalo je samo na ovom posljednjemu, tjelesnome. Zapravo – ni na tome! I gotovo, brakovi pucaju...

Je li se još užasavate velikih Hrvata i velikih katolika...

- Odmah mi krv udari u glavu kad čujem i vidim te koji galame da su veliki Hrvati i veliki katolici. A znam da im je i mačka bila u Savezu komunista. I da bi još uvijek bili isti da nismo krvlju stekli svoju Hrvatsku. I sad poneke od njih gledam na vjerskim skupovima kako stoje u prvim redovima i nastoje biti primijećeni... Žalim ih!

I za kraj: veliki ste euroskeptik!

ž- Europa nam donosi samo jednu odličnu stvar: konačno ću moći sjediti u Luxora i piti limunadu, a da me ne guši dim cigareta! Bogu hvala, tom teroru pušača dolazi kraj! Ajde, da imamo barem neke koristi od te razvikane Europe...

MOLITVA ZA IVANIŠEVIĆA

Znaju mi prigovarati da se ponekad ponašam kao ostavljena cura jer spominjem godine koje sam proveo blizu Gorana Ivaniševića. Ne krijem da smo, bez obzira na veliku razliku u godinama, bili veliki prijatelji. Goran je dobar i plemenit čovjek.

U jednom trenutku se odmaknuo od mene i ja to uvažavam. Tko ga je na taj korak nagovorio, to sad nije važno. Svakodnevno se molim za nj, molitvu za sebe ponekad preskočim, ali za Gorana se zaista svakog dana iskreno molim...

VJERNICI NAVIJAČI

Zašto prozivati Crkvu zbog divljanja nogometnih navijača? Što ima veze da se tu nađu i poneki mladi vjernici? Oni su, kada divljaju, obični huligani. Crkva za njihovo ponašanje nije kriva. Čak ni škola.

Koliko tjedan ima sati? Točno 168! Od toga su tjedno najviše dva sata u crkvi i na vjeronauku. Neka su u školi 30 sati...

Znači, 136 sati su izvan crkve i škole. I tko je kriv za njihovo huligansko ponašanje, zbog kojega ni ja više ne idem na utakmice, jer sam jednom dobio kamen u glavu? Obitelji! Sve polazi od obitelji, baš sve, sve!

<https://slobodnadalmacija.hr/sd-plus/spektar/don-josip-coric-vratite-sto-ste-ukrali-22763>

POGREB DON JOSIPA ČORIĆA

Zdravka Andrijašević

06. 07. 2015.

U ponedjeljak 6. srpnja u župi sv. Jure u Žeževici na posljednji počinak ispraćen je don Josip Čorić, svećenik Splitsko-makarske nadbiskupije. Misu zadušnicu predvodio je splitsko-makarski nadbiskup Marin Barišić u koncelebraciji s dubrovačkim biskupom mons. Matom Uzinićem, don Miroslavom Vidovićem generalnim vikarom i don Nediljkom Antom Ančićem pastoralnim vikarom Splitsko makarske nadbiskupije, župnikom župe Žeževica don Mladenom Ivišićem i izaslanikom uzoritog kardinala Vinka Puljića dr. Franjom Topićem, predsjednikom HKD Napredak koji je zastupao i KBF u Sarajevu. Od pokojnika oprostili su se bogoslovi, redovnici i redovnice, obitelj, prijatelji i župljani rodne mu župe, mnogobrojni župljani župa u kojima je služio i više od 150 svećenika.

"Don Josip nas je svojim životom i smrću sve okupio ovdje na mjestu gdje je sve započelo. Ovdje u ovoj crkvi sv. Jure, don Josip je kršten, ušao je u zajedništvo Kristove Crkve. S ovog brijega gledao je ove horizonte, odavde se uputio dodirnuti ih i otkrivati u snazi svoga poziva koji mu je Gospodin udijelio", kazao je na početku propovijedi nadbiskup Barišić. Podsjetio je kako je don Josip bio dinamičan, brz i kako ga je u tome bilo teško pratiti. "Bio je otvoren, direktan, spontan, iskren, znao je cijeniti male geste, iskazivati dobrotu. Važne su mu bile male stvari, koje su onda činile velike stvari i mijenjale raspoloženja, odnose, utvrđivalo ljude u humanosti, dobroti, vjeri. Imao je i srce". Nadbiskup je u nastavku posebno naglasio osjetljivost don Josipa za mlade za koje se žrtvovao, pratio ih i duhovno i materijalno. "U ona teška vremena u različitim župama i situacijama susretao se sa uskom krutom ideologijom, diktaturom komunističkog ateizma. Nije se mirio i imao je hrabrosti suprotstaviti se. Pokušao je širiti taj prostor uskogrudnosti duhovno otvarajući nove horizonte. Izlagao se često poteškoćama, ali je bio ponosan da može trpjeti za pravu stvar ". Bio

je prepoznatljiv po svojoj izrazitoj ljubavi prema obitelji, posebno mladim obiteljima koje je volio, jer je vidio da je zdrava obitelj temelj svega i čitav njegov pastoral bio je u pomaganju obitelji na različite načine. Nadbiskup je nadalje naglasio kako je don Josip imao hrabrost da se ne zatvori u sakristiju nego da svojom osebjnom prodornošću dolazi do neobičnih, odbačenih, čak i do onih rubnih pojedinaca s obzirom na Crkvu i vjeru. Kazao je kako su njegovi stavovi, načela, ponekad, gledajući ih sa strane kako su bili tvrdi, oštri, noi kako je ipak i usprkos svemu bio dosljedan sa sobom i u odnosima prema drugima. Spomenuo je kako je u polemike ulazio ne radi interesa ili vrijeđanja . i kako mu je motiv bila samo istina. "Zastupajući ovakve stavove suparnika, sugovornika nikada nije želio poniziti a najmanje povrijediti, jer razlikovao je mišljenja i stavove od čovjeka . To je bilo ljudski veliko i kršćanski svjedočki . Nije mogao biti miran u svom nemirnom duhu sa društvenim pojavama . Ulazio je u polemike, pisao je , polemizirao. Nikad se nije htio pomiriti s time. Kolege su ga rado imale u društvima za razgovore, jer za njega je svaka tema ozbiljna i zavrjeđivala vrijeme i pažnju. Opraštajući se od don Josipa i ocrtavajući ga kao čovjeka i svećenika kojemu je Gospodin udijelio poziv nadbiskup se poslužio riječima sv. Pavla kojega je pokojnik često spominjao "dobar sam boj bio, trku završio, vjeru sačuvao, stoga, pripravljen mi je vijenac pravednosti kojim će mi u onaj Dan uzvratiti Gospodin".

Na kraju propovijedi nadbiskup je poželio da mu Gospodin poslije njegove trke i boja udijeli svoju nagradu na nebesima. Na kraju misnoga slavlja pastoralni vikar don Nediljko Ante Ančić ukratko je prikazao život i rad pokojnika.

Don Josip Čorić rođen je 31. ožujka 1941. u župi Žeževica. Njegovi roditelji, otac pok. Milan i majka pok. Mare, imali su pet sinova. Obitelj je živjela kršćanski i odgajala svoju djecu u živoj vjeri i pouzdanju u Boga. Josip je bio treći po starosti. Kao dječaka privlačilo ga je služenje kod oltara pa je bio ministrant svomemu župniku don Slavku Kadiću. Zacijelo je Bog već tada u njegovo srce posijao klicu duhovnog zvanja.

Prva četiri razreda osnovne škole završio je u rodnom mjestu Žeževici, a potom je od petog do osmog razreda pohađao školu

dijelom u Šestanovcu a dijelom u Splitu. Po završetku osmogodišnjeg školovanja javlja se u Nadbiskupsko sjemenište u Splitu i želi postati svećenik.

Onih je godina komunistički režim vršio represiju protiv Katoličke Crkve u Hrvatskoj. Dao je zatvoriti sjemenište i nadbiskupijsku klasičnu gimnaziju u Splitu, a njihove zgrade privremeno je oduzeo. Splitski biskup dr. Frane Franić morao je svoje sjemeništare i bogoslove slati u druga sjemeništa i bogoslovije. Tako je Josip Čorić poslan u Zadar gdje je 1959. završio Nadbiskupijsku klasičnu gimnaziju i položio ispit zrelosti.

Vojni rok u trajanju od dvije godine odslužio je u Kičevu na zapadu Makedonije. Tadašnje vlasti su svećeničke kandidate namjerno slale daleko od rodnog kraja u pojedine vojarnje koje su slovile kao kažnjeničke.

Nakon povratka iz vojske nastavlja duhovnu formaciju u Zagrebačkoj bogosloviji te na tamošnjem Katoličkom bogoslovnom fakultetu upisuje filozofsko-teološki studij. Na kraju pete godine studija 29. lipnja 1966. u Splitu je (s još trojicom kolega đakona) zaređen za svećenika. Mladu misu je slavio 16. srpnja iste godine u rodnoj župi. Kao mladomisnik imenovan je upraviteljem župe Medov Dolac gdje ostaje tri godine te istodobno završava šestu pastoralnu godinu i diplomira na KBF- u Zagrebu u lipnju 1967. godine.

Nakon trogodišnje službe u svojoj prvoj župi premješten je i imenovan upraviteljem župe Kraljice mira u Makarskoj, a nekom vrijeme i ekskurzorom župe Makar-Kotišina.

Zbog pastoralnih potreba nadbiskup Franić šalje don Josipa 1977. u Rim na poslijediplomski studij pastoralne teologije. Stanovao je u Hrvatskom zavodu sv. Jerolima i posjećivao predavanja na Papinskom učilištu Lateran te u Institutu Ivan Pavo II. za studije o braku i obitelji. Licencijat je postigao 1979. a doktorirao je 1983. o temi "Laički apostolat u Hrvatskoj od 1945. do 1965.€" Vrativši se u Hrvatsku, preuzima službu župnika župe Kaštel Stari. Osim redovitog pastoralnog rada u dekretu imenovanja stavlja mu se na srce da primijeni iskustva i spoznaje koje je stekao u Rimu osobito u "katehizaciji srednjoškolaca i visokoškolske mladeži upotrebljavajući pritom i suvremene načine okupljanja mladih€".

Godine 1991. premješten je u Split i imenovan sužupnikom u katedralnoj župi Uznesenja Bl. Dj. Marije te se mogao više posvetiti djelovanju u nadbiskupijskim pastoralnim tijelima i programima. Počinje predavati predmete iz pastoralne teologije najprije od 1993. na Teološko-katehetskom institutu, a potom od 1995. i na Teologiji u Splitu današnjem Katoličkom bogoslovnom fakultetu. Tih godina su se počeli javljati prvi predznaci njegovih zdravstvenih teškoća pa je razriješen službe sužupnika u katedrali, a više se posvetio profesorskoj službi i radu sa studentima.

Don Josip je osobito bio angažiran u aktivnostima Nadbiskupijskog pastoralnog vijeća te u vijećima i uredima za pastoral braka i obitelji čiji je voditelj bio u više mandata i u njima aktivno djelovao sve do svojega umirovljenja. Animirao je i poticao rad predbračnih pouka, bračnih susreta i bračnih vikenda, sudjelovao na brojnim stručnim skupovima iz toga područja u Hrvatskoj i u inozemstvu. Mnogi njegovi suradnici iz tih udruga pamte ga kao vrlo temperamentnog, zauzetog komunikativnog i društvenog svećenika koji se zdušno posvetio kršćanskom odgoju, teološkoj i duhovnoj formaciji naših vjernika laika.

Don Josip je bio jedan od desetak splitsko-makarskih svećenika koje je nadbiskup mons. Marin Barišić opunomoćio da u župama podjeljuju sakrament Sv. potvrde. On je tu službu krizmatelja revno obavljao. Dobitnik je nagrade Splitsko-dalmatinske županije za životno djelo za godinu 2008.

Prije dvije godine zbog uznapredovale bolesti stavljen je u stanje mira. Od tada mu se zdravlje sve više pogoršavalo. Bila mu je potrebna trajna njega i pomoć. U nekoliko navrata morao se liječiti u bolnici, ali najveći je dio provodio je u Svećeničkom domu u Splitu. Svima onima koji su se u toj posljednjoj fazi njegova životnog putovanja na različite načine o njemu brinuli, njegovali ga, pomagali mu, posjećivali ga i duhovno ga krijepili neka je od srca hvala, osobito njegovu bratu Miru. Preminuo je 4. srpnja u Obiteljskom domu za starije osobe Cor bonum u Podstrani.

Gospodin Isus Krist koji ga pozvao i postavio u svoju službu naviještanja Evanđelja, posvećivanja vjernika i upravljanja zajednicom neka ga sada primi k sebi u svoj mir i daruje mu život vječni u nebu.

Oproštajne riječi u ime djelatnika Katoličkog bogoslovnog fakulteta u Splitu uputio je don Alojzije Čondić , u ime subraće svećenika iz Žeževice, fra Kruno Bekavac, a u ime vjernika župa na kojima je pokojnik djelovao Marko Bralić.

Oproštaj od don Josipa Čorića završio je kako je testamentom pokojnik poželio himnom "Lijepa naša domovino" i pjesmom " Zdravo Djevo" koje je u zajedništvu s prisutnima otpjevao župni zbor crkve sv. Jure.

<https://www.smn.hr/2024-pogreb-don-josipa-corica>

IN MEMORIAM

DON JOSIP ČORIĆ BIO JE BRITKA JEZIKA I MEKA SRCA

PIŠE PSD.

7. srpnja 2015.

Nikada nisam bio persona grata onima koji su za sebe smatrali da su bogovi – govoriya je i živija dr. don Josip Čorić, splitski svećenik poznat po britkome jeziku i mekome srcu, koji je ostavija ovi svit u nedilju u 74. godini života i pedesetoj svećeništva.

Nije bilo lako s njim, kad bi vidija njegov poziv na mobitelu, zna bi da slidi neviđena bujica duhovitoga vriđanja. Jo šta je govoriya protiv livih stavova u “Slobodnoj”, pinija, kleja se da je više nikad u životu neće kupit, a uvik je zna sve šta piše u njoj, od prve do zadnje stranice. Pita bi ga: “A don Jozo, kako znaš šta je izašlo kad ne čitaš ‘Slobodnu?’”Uvik isti odgovor: “Šapnuli su mi poštteni ljudi!”

Rođen je 1941. godine u Žeževici, a za svećenika Splitsko-makarske nadbiskupije zaređen je 1966. u Splitu. U Nadbiskupiji je službova u župama Medov Dolac, Lokvičići, Makarska, Kaštel Stari i ka sužupnik u splitskoj katedrali. Predava je na Teologiji u Splitu i dugo godina bija povjerenik za pastoral obitelji.

A najdraži pastoral bija mu je ulični. Stupa bi priko grada ka tenk i ko god bi mu šta dobacija, ne bi osta dužan. Pisa je žestoka pisma svin predsjednicima, premijerima, ministrima, sve do Hillary Clinton, posli bi ga po medijima zvali inkvizitoron, a on bi odgovara onon rečenicon s početka teksta. Nije se da podčinit: u Čavoglavama je curi skinija i iskida ustašku kapu s glave, bisnija je na “crvene”, tvrdija da su Hrvati nastradali i s komunizmon i fašizmon...

Nikad nije da na se. Kad ga je nadbiskup Frane Franić posla 1969. godine u Makarsku da osnuje novu župu, u dekretu mu je napisa: “Kuće nemaš, crkve nemaš, novca ne traži, stvori živu Crkvu, a nastoj izgraditi kuću i crkvu... Šaljem ti puno blagoslova!” Don Jozo mu je ka iz topa otpisa:

“Šaljete me bez ičega, jedino mi šalžete puno blagoslova. Uzmite i to!” I u godinu dana riješija sve one zadatke. Malo prije izbora za papu naša se u Rimu u društvu s kardinalom Karolom Wojtylom, pavela se priča o časti i vlasti, a don Jozo berekinski je ispalija:

“Uzoriti, svaka napast s godinama pada, ide dolje. Ne vrijedi to samo za seksualne požude. Samo ima jedna napast ženskog roda koja je antiproporcionalna ljudskim energijama, jer dok sve ide, što s godinama, a što s bolešću, prema dolje, njezino veličanstvo napast koja se zove vlast – nikada ne umire i ne ide dolje. Dapače, što si više nemoćan, to više te vuče vlast da budeš svemoćan!” Budući papa je na ove riči puka od smija.

Tako je i živija: kupa se dvadesetak godina na Željezničara na zapadnoj strani Bačvica i malo-pomalo pastorizira beštimadure: “Savjetujem vam, ako vam se odmakne psovka, da jednu desetinu vaše mizerne mirovine odmah pošaljete u Caritas ili dadete nekome koji je teška sirotinja.” Upira je, poučava, i uspija. Kad je slavija 45. obljetnicu svećeništva, ekipa bivših beštimadura kupila mu je zidni sat, a on je učinija veliku feštu na Željezničara.

Goranov duhovnik

Zbog prijateljstva s Goranon Ivaniševićen zvali su ga Goranov duhovnik, na dugin šetnjama po Marjanu prijateljjeva je s našin legendarnin novinaron Miloradon Bibičen Mosoron, godinama nagovara kralja splitske kontrabande i dalmatinsko-meksikanske pisme Vinka Mladinića Fažola da oženi svoju virnu Lucu, i na kraju ih vinča. Zadnjih godina služija je za Mosora i Fažola zadušnicu u Svetome Duji.

“Kroz zafrkanciju vodili su se naši razgovori, a svijetu nije išlo u glavu kad bi nas vidjeli zajedno”, ispriča je don Jozo o Mosoru, kojemu je na nebeske pašnjake uputija poruku: “Molin te, Mosore, prijatelju, samo jednu stvar, ne beštimaj ispid svetoga Petra...”

Sad je neobični trojac zajedno, mogu nastaviti da su stali, sa zafrkancijon na nebeskome Marjanu. Ako je vruće, mora bit da postoji i neki Željezničar. Di se ne beštima. Ili baren tako da sveti Petar ne čuje...

DAMIR ŠARAC

<https://slobodnadalmacija.hr/dalmacija/don-josip-coric-bio-je-britka-jezika-i-meka-srca-279079>

BORBA ZA BOKU KOTORSKU / U BOKI KOTORSKOJ SVAKI KAMEN GOVORI – HRVATSKI, ZAGREB, 1999.

BOKA I HRVATI

Dubrovnik, časopis za književnost i znanost 4, 1995., str. 255 - 262

Možda je za južnu Dalmaciju svetkovanje sv. Tripuna i sv. Vlaha u isti dan slučajan simbol kulturnog jedinstva Boke i Dubrovnika, ali ta jedinstvenost kulturnoga gledanja na život dolazi do izražaja i danas u velikoj borbi hrvatskog naroda za slobodu, kada su i braća u primorju kao nikad prije jedno srce i jedna duša. Sjetimo se da se u eri hrvatskoga narodnog preporoda nijedan kraj u Dalmaciji nije toliko zalagao za njezino sjedinjenje s Hrvatskom i Slavonijom koliko Boka i Dubrovnik. Suradnja i zajedničke patnje kroz sve narodne pokrete 19. stoljeća pridonijele su svoje zrno velikoj narodnoj solidarnosti naših dana, kada se Hrvati smatraju za jedan od najsvjesnijih naroda na cijelom globusu.

To nisu moje riječi. S malim preinakama to su riječi Pavla Butorca, biskupa kotorskog i dubrovačkog, iz 1936. - dakle od prije šezdeset godina. Toliko toga se dogodilo od tada, a one su kao da ih je izgovorio danas. Naravno, ne bilo gdje, nego upravo ovdje u Dubrovniku. Zašto? Zato što se, za razliku od ostalog dijela Hrvatske, ništa u Dubrovniku nije bitnoga promijenilo u odnosu na Boku kotorsku, iako su rušilačke horde dolazile iz toga pravca. Zato što Dubrovnik zna što je Boka kotorska i kolika je hrvatska kulturna baština u njoj. Zato što Dubrovnik zna što Boka kotorska

znači i za sam Dubrovnik i za Hrvatsku u cjelini. I ne samo zbog toga što je upravo u Dubrovniku spas potražilo mnogo Hrvata iz Boke tijekom ovog rata, kao što je ovdje i biskup Butorac spasio živu glavu na kraju II. svjetskog rata. Zato vam ne moram govoriti o teškom položaju Hrvata u Boki kotorskoj, jer vi to znate bolje od mene. Možda mogu samo spomenuti, kada je o kulturnoj baštini riječ, da je po službenim crnogorskim izvorima više od 40 % nepokretnoga i oko 2/3 pokretnoga spomeničkog blaga te republike u Boki kotorskoj, a vi sigurno znate da se radi uglavnom o hrvatskoj kulturnoj baštini. Vi sigurno znate koliko sam u pravu kada kažem da u Boki kotorskoj svaki kamen govori hrvatski. I tako dolazimo do paradoksalne situacije da Hrvatima u Crnoj Gori, kojih po popisu iz 1991. ima oko 1 %, pripada više od 50 % spomeničkog blaga te republike. A kako je to uopće moguće vidljivo je ako se usporede popisi pučanstva za Austro-Ugarsku iz 1910. i Jugoslavije iz 1991. Naime, dok se ukupni broj pučanstva udvostručio, broj Hrvata se tri puta smanjio. Podatci za velika kulturna središta su posebno drastična: u Kotoru broj Hrvata je od 69 % pao na 7 %; u Herceg Novom od 70 % na 2 % i u Tivtu od 95 % na 23 %.

Ti podatci daju mi pravo da govorim o *etničkom čišćenju* u miru. Naravno, sve je to rezultat velikosrpske politike, koju je tako dobro osjetila cijela Hrvatska i posebice Dubrovnik.

Naravno, ovdje se mogu osvrnuti samo na neke aspekte velikosrpske politike u Boki kotorskoj, a paralele sa situacijom u drugim našim krajevima, a pogotovo u Dubrovniku, nametat će se same po sebi. Ipak mislim da je Boka kotorska osobito interesantna jer je bila *prva* na udaru, pa je pogubnost te politike tamo najočitija. To je upravo posebno interesantno za Dubrovnik, jer ono jedinstvo Boke i Dubrovnika koje je spominjao biskup Butorac nije slučajno. Kao da su naši pretci htjeli spriječiti ono što se dogodilo Boki, a što su velikosrpski planeri namijenili Dubrovniku.

Postoje objektivni i subjektivni razlozi zašto su Boka i potom Dubrovnik bili prvi na udaru velikosrpske politike.

Objektivni razlozi leže u činjenici da su Boka i Dubrovnik najjužnije Hrvatske zemlje. Subjektivni razlozi leže u dva velika srpska kompleksa: u moru i hrvatskoj kulturnoj baštini.

Kompleks *mora* tjera Srbe da u svakoj prigodi još od Nemanjića pa sve do danas vrše genocid nad narodima koji ih dijele od mora. Hrvati, Albanci, Crnogorci, Makedonci i Muslimani - Bošnjaci bili su, jesu, a, nažalost, vjerojatno će i u budućnosti biti izloženi srpskom genocidu.

I dok su u Hrvatskoj svi znali koliko je velik srpski kompleks mora, vjerojatno ih je neusporedivo manje znalo da je isto toliko velik njihov kompleks *hrvatske kulturne baštine*. Da je to doista tako, najbolje se očitovalo u domovinskom ratu kroz sustavno rušenje kulturnih spomenika hrvatskog naroda. Bombardiranjem Dubrovnika taj svoj kompleks Srbi su pokazali cijelom svijetu. Pokazali su da nisu uzalud prozvani *barbarogenijima*.

Zapravo, Dubrovnik je na veoma plastičan način pokazao ideju vodilju toga njihova kompleksa : *Ako ne može biti naše, neće biti ni vaše!*

Dakle, prvo *otmi*, a ako ne može, *uništi!* I jedno i drugo je sadržano u *kulturocidu* nad hrvatskim narodom. Dubrovnik je pokazao da nije riječ o običnim barbarima nego o barbarogenijima. Sjetite se kada su vas srpski intelektualci pozivali da predate svoj grad srpskoj vojsci, jer ako to ne učinite bit ćete krivi što će ta - njihova - vojska srušiti ovaj biser svjetske baštine! Zaista logika dostojna barbarogenija, zar ne?

Simbol za ono prvo - za ono *otmi* - je upravo Boka kotorska i velika kulturna baština našeg naroda u njoj. Pitam se da li mi dovoljno i da li uopće ukazujemo svijetu na nevjerojatnu činjenicu da više od 50 % spomeničkog blaga Crne Gore pripada hrvatskom narodu! To više što je konstanta srpske politike otimanje tuđega spomeničkog blaga. Jer, kako mi to reče gosp. Keserović, naš iseljenik u Melbourneu: "Nitko nema što Srbin imade, a imade sve što ukrade"! A od koga bi drugo i mogao krasti ako ne od Hrvata. Da je Srbima pak Dubrovnik i dalje najveći cilj, to vama zaista ne treba govoriti.

Msgr. Ratko Perić, biskup mostarsko - duvanjski i trebinjski, nakon svoga je posjeta katoličkim župama u Boki i Crnoj Gori rekao: "Biti katolikom tamo možda i nije tako hrabro kao biti Hrvatom". To i ne čudi jer nehrvati katolici njima trebaju omogućiti najjednostavniji prijelaz hrvatske kulturne baštine u srpsku baštinu, jer su jednostavno nehrvati katolici u takvoj državi osuđeni da u doglednoj budućnosti postanu Srbi katolici.

U svom osvajanju Boke, koje se, kako smo vidjeli, ogleda u etničkom čišćenju i otimanju hrvatske kulturne baštine, Srbi su sustavno eliminirali nacionalnu svijest bokeljskih Hrvata, teritorijalno odvajali Boku kotorsku od Hrvatske i eliminirali Boku i hrvatski narod u njoj iz svijesti hrvatskog naroda u cjelini, jednom riječju provodili su *memoricid* nad hrvatskim narodom u cjelini.

Dok su teritorijalno odvajanje i memoricid mogli ostvariti tek u Jugoslaviji, jer je to bila srpska država, eliminiranje nacionalne svijesti počelo je još u prošlom stoljeću. Bilo je i u Boki kotorskoj, kao i u Dubrovniku, onih koji su se izjašnjavali Srbima katolicima, gledajući u Srbiji slobodnu slavensku zemlju. Međutim, u Boki kotorskoj je mnogo pogubniji bio sindrom *“bokeljstva”*.

Još u prošlom stoljeću Srbi govore Hrvatima u Boki o “zajedništvu”: ”Svi smo mi Bokelji i ništa više”: Bokelje onda dijele na Srbe i katolike! Drugim riječima Hrvatima se negira njihovo hrvatstvo, a Srbima srpstvo ostavlja nedirnutim, jer njihova je vjera srpska. Tada su imali uspjeha u tome, a pogotovo u kraljevskoj i socijalističkoj Jugoslaviji, kada su neki Hrvati vidjeli u tome spas od pritisaka. Naime, bolje se izjasniti Bokeljom (poslije Jugoslavenom) nego Srbinom ili Crnogorcem. Zapravo i u jednom i u drugom slučaju Srbi dobivaju ono što žele, jer je i danas kao i prije Bokelj ili Jugoslaven besmislena kategorija, i pitanje je dana kada će postati ono što je htio izbje gnuti. Otkinuti od svog naroda, Bokelji su, kao drvo na osami izloženo svim vjetrovima, isto tako izloženi svakojakim pritiscima, i pitanje je vremena koliko mogu izdržati.

Kako se uspostavom zajedničke države odmah krenulo u teritorijalno osvajanje Boke kotorske vidljivo je iz Vidovdanskog ustava 1921., u kome je predviđena podjela države na oblasti. Naime, bilo je predviđeno da se podjela izvrši odlukom Skupštine na prijedlog Vlade, a ako se to ne učini tako, bio je predviđen skraćeni zakonski postupak, pa ako se ni to ne ostvari, onda rješenje kraljevskom Uredbom. U ovom je slučaju kotar bokokotorski imao ući u Zetsku oblast. Očito je prejudiciranje takve krucijalne odluke, pa je odmah jasno da je Boka pripala Zetskoj oblasti i bila odvojena od Hrvatske. Zato i ne čudi što Boka kotorska nije ni 1939. ušla u Banovinu Hrvatsku.

Nešto slično se dogodilo i prilikom stvaranja druge Jugoslavije. Naime, 1941. Boka kotorska nije ušla u sastav NDH. U njoj se razvio partizanski pokret. On je bio dominantno hrvatski, ali je presudnu ulogu odigrao sindrom bokeljstva. Naime, u nomenklaturi NOP-a govori se o Crnoj Gori i Boki kotorskoj, a u svojim proglasima partizani se obraćaju Crnogorcima i Bokeljima. Time se ponovo osigurava odvajanje Boke od Hrvatske, a onda se potkraj rata jednostavno eliminira ono *“i Boka kotorska”* i ostaje samo *“Crna Gora”*.

Naravno, činiti od Boke kotorske Crnu Goru nije bilo lako, pa su primijenjene drastične metode. Potkraj rata ubijeno je više uglednih Hrvata. Nakon 1945. hrvatska društva više ne djeluju, a godina 1948.

karakterizirana je velikim pritiskom na pučanstvo da se na popisu izjasne kao Crnogorci. Tako se svi komunisti Hrvati po partijskoj direktivi tako izjašnjavaju. Mnogi Hrvati su zatvarani u cijelom poslijeratnom razdoblju. Osvrnut ću se samo na sudbinu hrvatskog mučenika, profesora i književnika *Vjenceslava Čížeka*, jer mi se čini da se kroz nju ogleda sudbina cijele Boke. Prvi put je dospio u tamnicu kao student zbog dvije pjesmice rugalice. Kao profesor često je otpuštan s posla. Emigrirao je 1972. i sve do 1977. živio u SR Njemačkoj, gdje je imao politički azil. Godine 1977. jugoslavenska tajna policija kidnapirala ga je u Italiji i dovela u Jugoslaviju i osudila na 15 godina robije. Od posljedica je kidnapiranja i robijanja oslijepio. Kroz 10 godina koliko je odeležao nisu mu dopustili ni da piše, tako da u zbirci pjesama, koja je ove godine izdana i u Zagrebu, imamo pjesme koje je kroz tih 10 godina robovanja uspio zapamtiti. O Čížekovoj se sudbini malo zna u Hrvatskoj, što i ne čudi kada znamo da je nad hrvatskim narodom izvršen memoricid te da su Hrvati Boke kotorske i velika njihova kulturna baština bili gotovo potpuno istisnuti iz svijesti hrvatskog naroda. Mogli bismo ispričati nebrojene zgode koje pokazuju kako je već samo postojanje Hrvata u Boki bilo istisnuto iz svijesti naših ljudi, pa čak i onih od kojih bi se to ponajmanje moglo očekivati. Tako su, nakon pobjede demokracije u Hrvatskoj, naši političari, u pravilu, kada bi nabrajali Hrvate u ostalim djelovima Jugoslavije, zaboravljali bokeljske Hrvate. Treba li spominjati koliki je učinak memoricida kada je u pitanju hrvatska kulturna baština Boke kotorske. Recimo samo da je činjenicu da je Boka kotorska Zaljev hrvatskih svetaca doskora malo tko znao i među Hrvatima iz Boke, a kamoli među ostalim Hrvatima. Zato je svojevremeno "Bokeljska mornarica 809" za svoju osnovnu zadaću uzela: *povratak Hrvata Boke i njihove velike kulturne baštine u svijest i savjest hrvatskog naroda i hrvatske države!* Zato posljednjih godina stalno govorimo o Zaljevu hrvatskih svetaca, o katedrali sv. Tripuna u Kotoru kao o najstarijoj hrvatskoj katedrali, o Gospi od Škrpjela, o papi Sikstu V, jednom od najvećih papa u povijesti, o sv. Leopoldu Bogdanu Mandiću, o bl. Ozani Kotorki, o bl. Graciji iz Mula, o sl. B. Ani - Mariji Marović itd. itd.

Prirodno je da je memoricid ponajmanje posljedica ostavio među ljudima iz ovih krajeva. Tako smo prilikom svojih nastupa obično upoznavali hrvatske novinare s osnovnim činjenicama o Boki. Ali jednom kada smo to pokušali novinarka s Hrvatskog radija u Zagrebu nam reče: "Nema potrebe, ja vam znam što je Boka kotorska. Ja sam vam iz Konavla!"

Kad govorimo o memoricidu, moramo imati na umu da je nešto slično, ali sa suprotnim predznakom, izvršeno i nad crnogorskim narodom. Naime,

danas ćete teško među njima naići na one koji su svjesni da kulturna baština Boke pripada hrvatskom narodu. Naveo sam službene postotke o spomeničkom blagu Crne Gore u Boki. Crnogorci znaju da je većina tog blaga vlasništvo Katoličke crkve i da su katolici u Boki uglavnom Hrvati, ali im nije logično da je ta kulturna baština hrvatska. Naučeni da kulturna baština Boke pripada njihovom narodu, čak je i mnogima iz crnogorske oporbe teško prihvatiti jednu tako očitu činjenicu. Da je to doista tako vidi se iz Proglasa o Matici crnogorskoj, koju je osnovala upravo crnogorska oporba. U tom Proglasu stoji:

“Na području Crne Gore se prožimaju mnoštva kultura: ilirske, grčke, rimske, vizantijske, dukljansko - zetske, srpske, orijentalne, mletačke i drugih”.

Srpska kultura se spominje, ali hrvatska ne!

Sve je to dio jednostavnoga velikosrpskog projekta. Crna Gora će progutati Boku, a potom će Srbi Crnu Goru. I dok su za Hrvate Crnogorci oni koji otimaju njihovu zemlju i njihovu kulturnu baštinu, zapravo su ovi još veće žrtve te iste velikosrpske politike. U biti, u Boki su neki Crnogorci obavljali i još uvijek obavljaju za Srbe prljav posao, na isti način kako su u domovinskom ratu uvučeni u napad na Dubrovnik. Naime, napadom na Dubrovnik rušili su most koji ih spaja sa svijetom, a to isto čine i etničkim čišćenjem Boke i otimanjem hrvatske kulturne baštine u njoj. Pri tome nisu ni svjesni da rade protiv sebe samih i da svojatanjem tzv. Zaliva Nemanjića daju Srbima dodatni argument vlastitom posrbljavanju. Međutim, mi moramo biti svjesni da su takva lutanja crnogorske oporbe u njihovoj borbi za opstanak nešto sasvim normalno, pogotovo što znamo koliko je težak njihov zadatak, koliko je teška njihova borba.

Najveći dio svećenstva u Boki kotorskoj pratio je sudbinu svog naroda. Možemo i za njega reći da je kao i u drugim hrvatskim krajevima bilo snaga i moral hrvatskih ljudi. Sjetimo se samo da su potkraj II. svjetskog rata ubijena čak tri naša svećenika: don Gracija Sablić, don Ivo Brajnović i don Đuro Perušina. Don Ivo Stjepčević, kanonik i poznati povjesničar, poslije rata osuđen je na robiju.

Nažalost, to ne možemo konstatirati za cijelu Crkvu u Hrvata u Boki kotorskoj. Počevši od biskupa Ucellinija, preko kanonika don Nika Lukovića, narodnog poslanika u Skupštini SFRJ, pa do skorašnjih dana bilo je *svećenika - Jugoslavena!* Na djelovanje biskupa Ucellinija i don Nika Lukovića posebno se osvrnuo povjesničar Vatro Murva u članku: “Boka kotorska i srpski pisci”, *Hrvatska revija*, 1 - 2 (41) (1991.), 60 - 71, a da

je ta pojava išla sve do skorašnjih dana možemo zaključiti prema članku svećenika dr. Josipa Čorića: "Biseri medijskih eksponiranih svećenika", *Glas Koncila* od 25. rujna 1994.

Naša crkva je Crkva u Hrvata. Već sam naziv govori da će se ona brinuti o cjelini hrvatskoga nacionalnog bića. Naravno, vrijedi i obratna tvrdnja: samo briga o cjelini hrvatskoga nacionalnog bića opravdava takvo ime. To je najteže s onim dijelovima Crkve u Hrvata koji su danas u Srbiji i u Crnoj Gori, a posebno kada je u pitanju Kotorska biskupija koja je u cijelosti u Crnoj Gori. To više i obvezuje. Ako ništa drugo, sjetimo se da je Sveti Otac prošle godine darovao Zagrebačkoj nadbiskupiji upravo *Relikviju sv. Leopolda Bogdana Mandića!* Našeg sveca iz Boke kotorske, iz Zaljeva hrvatskih svetaca!

Potkraj prošle godine u Zagrebu su održana dva savjetovanja: *Interes Hrvata Vojvodine i Interesi Hrvata Boke kotorske*. Sudjelovao sam na prvom, a bio sam koordinator drugoga zajedno s ministrom dr. Jurjem Njavrom. Sudionik drugog savjetovanja bio je i predsjednik Hrvatske bratovštine "Bokeljska Mornarica 809" pobočna bratovština Dubrovnik - prof. Vicko Lazzari. Međutim, mi smo još u ožujku 1992. podnijeli Vladi Republike Hrvatske neke svoje poglede i prijedloge u svezi s temom savjetovanja. Činjenica da je do njega došlo dvije i pol godine kasnije mnogo govori o položaju hrvatske države i našeg naroda, izloženih udarima velikosrpske politike i agresije.

Kada govorimo o interesima Hrvata Boke kotorske, jasno je da će ti interesi biti bolje zaštićeni ako je jača hrvatska država. Da su toga svjesni i oni sami, vidi se i iz činjenice da ih više imamo u Zagrebu kroz ovo ratno vrijeme, kada je njihov dolazak zaista veoma otežan, nego u vrijeme Jugoslavije. (Očito, Zagreb je glavni grad svih Hrvata.)

Vrijedi i obratna tvrdnja: hrvatska država će biti jača samo ako podjednako misli o cjelini svoga nacionalnog bića. Dapače, s obzirom da se neke hrvatske zemlje ne nalaze u sastavu hrvatske države, tim dijelovima treba poklanjati veću pažnju.

Da to nije bilo tako, ilustrirat ću primjerom. Kada smo Vladi predali svoja gledišta i prijedloge, dakle u ožujku 1992., došlo je u tisku do polemike između tadašnjeg ministra dr. Ivana Cesara i glavnog i odgovornog urednika informativnog programa HTV-a. Iskoristili smo jednu nespretnu izjavu ovog drugoga da bismo dobili emisiju "U krupnom planu". Međutim, u lipnju iste godine trebala je biti ostvarena još jedna emisija "U krupnom planu" o Hrvatima Boke kotorske, ali je mjesto nje održana emisija s temom "Povrede u športu!"

Vratimo se savjetovanjima. Polazeći od toga da su etničke granice hrvatskog naroda šire od državnih granica, s oba skupa su vrhovništvu države prenijeta očekivanja da će državna tijela Republike Hrvatske i tijela međunarodne zajednice prilikom rješavanja problematike sukcesije država nastalih od bivše SFRJ osigurati istodobnu primjenu:

- 1. načela nepovredivosti međunarodno priznatih granica svih država nasljednica SFRJ;
- 2. načela reciprociteta u osiguranju svih građanskih, nacionalnih i kulturnih prava novonastalih manjina onih naroda koje su ostale izvan granica njihovih novostvorenih nacionalnih država, po najvišim europskim standardima i bez obzira na njihovu brojčanu snagu;
- 3. načela nediskriminacije pripadnika hrvatske manjine u javnom i gospodarskom životu u Republici Srbiji i Republici Crnoj Gori.

Naravno, zaključci s tih savjetovanja izravno su predani najvišim dužnosnicima naše države.

Plan Z4 i planirana konferencija Tuđman - Izetbegović - Milošević svojevremeno su učinili da se u Hrvatskoj s posebnom pozornošću razmišljalo o načelu reciprociteta. Hrvatska je civilizirana država i garantira svim nacionalnim manjinama, pa dakle i Srbima, osiguranje najvećih prava. Sabor je donio Ustavni zakon o nacionalnim manjinama, koji je daleko ispred sličnih zakona u zemljama zapadnog svijeta, i to na zahtjev toga istog zapadnog svijeta. Iako je Hrvatska, jedina od država na ovim prostorima, ispunila taj zahtjev, kao da je taj isti zapadni svijet planom Z4 pokušavao iznuditi mnogo, mnogo više, kao da je tražio način za legalizaciju onog što su Srbi ostvarili do sada genocidom i zločinom.

Hrvatska država mora ustrajati na načelu reciprociteta. Jednostavno rečeno, sve ono što traže Srbi u Hrvatskoj trebaju dobiti i Hrvati u Srbiji i Crnoj Gori. Pri tome, kada je u pitanju Boka (i Srijem) treba istaknuti da se tu radi o reciprocitetu prava Hrvata u hrvatskoj zemlji za prava Srba na hrvatskoj zemlji u hrvatskoj državi. I jedno i drugo je posljedica nama Hrvatima nametnute države kakva je bila Jugoslavija. Treba mnogo glasnije govoriti o tešku položaju Hrvata u današnjoj Jugoslaviji, a što se tiče Boke, iako je ostalo malo Hrvata koji se tako deklariraju, treba ukazivati i na neprirodan broj Jugoslavena u njoj stalno ističući veliku hrvatsku kulturnu baštinu.

Veoma glasno i svima treba isticati da se Hrvatska *nikad* neće odreći svoje velike kulturne baštine u Boki kotorskoj, pa makar ne bilo niti jednog Hrvata u njoj.

Valja to isticati svijetu, da bi se istaknuo veliki gubitak koji je hrvatski narod imao zbog postojanja Jugoslavije, da bi on osigurao bolji položaj Hrvata tamo, ali i da bi znao da, kao što se nije u BiH držao samo veličina pojedinih etničkih zajednica nego je vodio računa i o drugim čimbenicima - to isto treba učiniti i kada su Hrvati u “Jugoslaviji” u pitanju. Pa kako može prijeći preko činjenice da više od 50 % spomeničkog blaga Crne Gore pripada hrvatskom narodu Boke kotorske.

Treba to isticati i crnogorskim i srpskim vlastima da budu svjesne da etničkim čišćenjem Boke neće uspjeti oteti hrvatsku kulturnu baštinu u njoj i tako im izbiti jedan od glavnih razloga za provođenje etničkog čišćenja.

Ako i dođe do sastanka Tuđman - Izetbegović - Milošević, Hrvatska mora inzistirati na tome da posebna točka bude upravo *Pitanje novonastalih manjina*, a ne nekakav plan Z4, pogotovo ne ovaj predloženi. Prema hrvatskom Ustavu, vrhovništvo se mora brinuti o Hrvatima izvan Hrvatske. Pa kako bi ono ispunilo taj zahtjev, ako pristane da se razmatra davanje Srbima u Hrvatskoj još većih prava, prava kakvih nema ni jedna nacionalna manjina na svijetu, dok Hrvati u Srbiji i Crnoj Gori nemaju gotovo nikakva prava i dok Srbija i Crna Gora ne donesu svoj Ustavni zakon o nacionalnim manjinama? Uostalom, svijet je to već zahtijevao od njih, pa kako sada ne haje mnogo što to nisu ispunile, treba ga samo podsjetiti na to. A vidjet ćemo kolika će prava tražiti Srbija za Srbe u Hrvatskoj ako ista prava mora dati svojim nacionalnim manjinama. Zato Hrvatska ustrajanjem na takvim zahtjevima može višestruko dobiti.

Mnogi Hrvati u Boki danas su aktivno uključeni u crnogorsku oporbu. Mnogo je primjera kako su Crnogorci iz oporbe štitili Hrvate iz Boke ili naše zarobljene borce u logoru Morinj. Interes je i Hrvata u Boki i hrvatske države da se pomogne crnogorskoj oporbi u njenoj težnji za slobodnom, nezavisnom, europski usmjerenom Crnom Gorom. Jer takva Crna Gora bi značila rušenje glavne poluge u velikosrpskoj politici. Bez prosrpske Crne Gore nema ni Velike Srbije. Naravno, Srbi su toga svjesni pa čine i učinit će sve da se to ne dogodi. Tim više Hrvatska mora pomoći crnogorskoj oporbi na sve moguće načine, jer Crna Gora je “meki trbuh” velikosrpske politike. Mora pomoći iako je vjerojatnost da se takvo što dogodi zaista mala. Vidimo kakva je konstelacija snaga u svijetu, kada se slobodno može reći da svijet nagrađuje Srbe za učinjeni genocid, da svijet nagrađuje srpski nacizam. A to zaista možemo reći jer nekažnjavanje zločinca je istovjetno s njegovim nagrađivanjem.

U takvim uvjetima ne čudi ponašanje mnogih Crnogoraca. To mi je sjajno opisao jedan naš Hrvat iz Boke kada je bio u Zagrebu. Rekao mi je:

”Za Crnogorce su ti danas Konavli kao da se desila elementarna nepogoda. Oni s tim nemaju ama baš ništa!”

Vjerojatno ste već osjetili to njihovo ponašanje - kao da se nije ništa dogodilo. Ako niste, sigurno ćete to ubrzo osjetiti. Kao da nam kažu: ”Pokušali smo i nismo uspjeli, ali kako ste vi Hrvati oduvijek bili guske u magli, zaboravite to, pa kad zaboravite, mi ćemo opet”.

Dok su bombe padale po Dubrovniku, kod nas se stalno dokazivalo svijetu da je Dubrovnik hrvatski, dokazivala se jedna tako očita činjenica. Nikako mi nije bilo jasno zašto svijetu nismo tada dokazivali da je Boka kotorska hrvatska zemlja. Zašto nismo ukazivali na fakte da je Crna Gora dobivanjem Boke udvostručila, ako ne i utrostručila svoju kulturnu baštinu, pa joj to nije bilo dovoljno, hoće i Dubrovnik. Dobivanjem pak Dubrovnika srpska kulturna baština bi se isto tako udvostručila, ako ne i mnogostručila. Pa kroz cijelo vrijeme postojanja Jugoslavije Srbi su svojatali cjelokupnu dubrovačku kulturnu baštinu. Jasno je da oni neće odustati od tih svojih pretenzija, oni neće odustati od toga svog nedosanjanog sna zvanog Dubrovnik. Zar nije zato bolje da, umjesto što mi mislimo o Dubrovniku, oni počnu misliti o Boki kotorskoj. Što više svijet upoznamo s hrvatstvom Boke kotorske, to ćemo manje misliti o sigurnosti Dubrovnika. Zato sam svojevremeno i rekao: *Dubrovnik se brani Bokom!*

Naravno, vi to dobro znate, pa upravo iz vaše sredine i dolaze ljudi koji danas u Hrvatskoj najviše rade za Boku kotorsku, mnogo više i od nas Hrvata iz Boke. Recimo, književnik Stijepo Mijović Kočan. Koliko je samo on posljednjih nekoliko godina napisao tekstova, pa i pjesama o Boki. Uostalom, on je i priredio zbirku pjesama *“Bosonoga prašina”* Vjenceslava Čižeka. Ili pak prof. dr. Stjepan Obad. On je predsjednik organizacijskog odbora simpozija *“Hrvati Boke kotorske, prošlost, sadašnjost i budućnost”*, koji bi se trebao održati u organizaciji Filozofskog fakulteta u Zadru i Hrvatske bratovštine “Bokeljska Mornarica 809”. Uostalom mnogo znanstvenika iz Dubrovnika će sudjelovati na tom simpoziju. I sjetimo se da je 1993. jedan broj časopisa *“Dubrovnik”* bio tematski posvećen upravo Boki kotorskoj.

Znajući s kakvim smo neprijateljem suočeni, moramo na tome raditi mnogo više. Moramo znati da je hrvatska kulturna baština strašno oružje, koje nismo u dovoljnoj mjeri iskoristili u ovom ratu. A koliko je ono ubojito, vidjeli smo upravo u reakciji svijeta kad je napadnut Dubrovnik. Ili, da ispričam jednu zgodnu priču koju sam čuo od našega velikog redatelja Krste Papića. Govoreći o ratu u Hrvatskoj, neki njegov američki kolega je govorio o ratu između balkanskih plemena. Krsto ga je upitao:

”Razmislite malo, kolega, zar možete o narodu koji je stvorio jedan Dubrovnik govoriti kao o balkanskom plemenu.” Čovjek je malo razmislio i sve mu je postalo jasno.

Zato upravo Dubrovnik i treba biti ona naša sredina koja će permanentno ukazivati svijetu što je Boka kotorska, koja će svijet upoznati s hrvatstvom Boke kotorske, s velikom hrvatskom kulturnom baštinom Boke. Jer kad Dubrovnik upozorava svijet na veličinu gubitka hrvatskog naroda kroz gubitak Boke kotorske, onda to zaista ima posebnu težinu. Osnivanje pobočne bratovštine Hrvatske bratovštine “Bokeljska Mornarica 809” u Dubrovniku jest nešto što u meni budi nadu da će to zaista tako i biti. Po meni ona ima biti glavna uzdanica u budućem radu bokeljskih Hrvata u Hrvatskoj jer, kao što znate, ne postoji nikakva organizacija bokeljskih Hrvata u samoj Boki kotorskoj.

I na kraju neka mi bude dopušteno da u ovome veličanstvenom gradu kažem o mojoj Boki ovo: Ako se itko igdje u svijetu utrkivao s Bogom u stvaranju ljepote, onda su to Hrvati Boke kotorske. Ne znaš čije je djelo veličanstvenije!¹

¹ Tekst priređen prema predavanju održanom u Dubrovniku, travnja 1995. U stvari, 27. 12. 1994. g. na poticaj i uz potporu Vlade Republike Hrvatske održano je savjetovanje “*Interesi Hrvata Boke kotorske*”. Koordinatori Savjetovanja bili smo dr. Juraj Njavro, ministar u Vladi Republike Hrvatske i ja. Tom prigodom sam nastupio i u emisiji HTV-a “Slikom na sliku”. Kako sam član suradnik HAZU, akademik Vladimir Paar me je zamolio da priprelim odgovarajući tekst za Vjesnik HAZU, čiji je on glavni i odgovorni urednik. Tako je tiskano moje uvodno izlaganje sa Savjetovanja : *Hrvatska i Zaljev hrvatskih svetaca*, Vjesnik HAZU 1 - 3 / 1995, 75 - 87. Taj tekst je poslužio kao osnova za ovo predavanje, kao i za izlaganje na znanstvenom skupu u Zadru, tj. za naredni tekst.

BRANI LI GOLDSTEIN NDH? ZAGREB, 2002.

TEKST POSLAN VJESNIKU ZA «STAJALIŠTA»

U «Hrvatskom slovu» 7. prosinca 2001. pisao sam o mom razgovoru s jednim američkim istraživačem holokausta. Američki stručnjak je primijetio kako je glavni problem u tome što u Hrvatskoj među sobom ne razgovaraju oni koji imaju suprotna stajališta, na što sam mu odgovorio: “Za razgovor treba dvoje. Kako može biti razgovora kada vas proglaše revizionistima, kao Goldstein u svojoj knjizi.”

Nedugo nakon tog razgovora mogao se uvjeriti o čemu sam govorio. Kada je znanstveni savjetnik Hrvatskog instituta za povijest dr. Jure Krišto u “Glasu koncila” dao prikaz Goldsteinova prikaza odnosa nadbiskupa Stepinca prema problemu Židova u NDH, Goldsteini nisu pokušali odgovoriti na primjedbe koje je dao Krišto nego su pokrenuli pravu harangu protiv njega. Pogledajmo samo neke naslove te harange u ime Goldsteinovih: «Inkvizicija drugi put stigla u Hrvatsku», «Mi se vraćamo u srednji vijek», «Zasad još izostaje samo spaljivanje», “Zagovornici terorizma, mržnje i ubijanja», «Križarski rat Glasa Koncila», «Ružna javna kleveta», «Skandalozna recenzija», «Bozanić bi se trebao zabrinuti zbog protukršćanskog teksta Glasa Koncila», «Kvazihistoriografija», «Inkvizicija se obnavlja u trenutno najborbenijoj crkvenoj zajednici u Europi», «Antisemitski naboj u Krištinom napisu», «Izbaciti dr.

Adalberta Rebića iz Židovskog kulturnog društva 'Miroslav Šalom Freiburger'), «Katolička obrana antisemitskog pamfleta», «Katolički fundamentalisti», «Niski motivi kaptolskih novina», «Pavelićevi sljedbenici», «Barbarizam Bozanićevog glasnogovornika», «Huškačka optužba». Kada je odgovoreno ovim napadima, dr. Ivo Goldstein je te odgovore nazvao u "Globusu" 22. veljače: inkvizitorskim postupkom. Drugim riječima, potvrdio je moje riječi američkom stručnjaku za holokaust. Istina, Goldstein samo koristi riječi dr. Snješke Knežević ("Vjesnik", 16. veljače) koja je prije njega pokazala da joj gornji naslovi nisu dio inkvizitorskog postupka, nego su to odgovori na njih: "Zato se inkvizitorski ponaša prema drugima koji se ne moli toj ikoni (nadbiskupu Stepincu, op. J.P.) i sličnim ikonama ili možda, umjesto njih, žele nešto drugo."

Vjerojatno će se mnogi pitati zašto se Ivo Goldstein ("Golobus", 22. veljače) obrušio i na Vicu Vukova, zbog teksta "Znanje slobodnih ljudi" ("Vjesnik", "Panorama", 16. veljače) pa mu je on "kolumnist kojega je do sada smatrao ozbiljnim". Da, zašto? Dr. Frano Glavina je natjerao dr. Ivu Goldsteina da prizna ono o čemu i piše Vukov, iako to Vukov eksplicitno ne konstatira: "'oboružavamo' se mnoštvom činjenica, a sve samo zato da bismo pronašli dokaze za svoju unaprijed formuliranu, omiljenu tezu..." A to je tako očito kroz cijelu Goldsteinovu knjigu, ali on to zamjera drugima (napr. na str. 612.: "Vjerojatno da bi dokazao 'demokratičnost' ustaškog režima, ...").

Posebno mjesto u svemu tome zauzima najnoviji tekst Slobodana Prosperova Novaka "Akademici i ostali i tipično hrvatsko mrčenje po tuđoj privatnosti, tipična hrvatska ljubaznost" ("Vjesnik", "Stajališta", 25. veljače). Već sam naslov je kod onih koji su pratili našu polemiku nametnuo pitanje "Tko je tu lud?". Pa upravo sam svojim prethodnim tekstom u "Vjesniku" ("Stajališta", 9. veljače) ismijao Prosperova zato što na moj tekst odgovara svojim istraživanjima moje biografije. Očito je kako Prosperov baš nije sve dobro razumio kada može napisati: "U nas već stoljećima nitko nikoga ne sluša nego svatko gleda svoje najuže osobne interese ili se bjesomučno bori za interese svoga ceha čak i kad je protiv svih logika (molimo se za Prosperova dragome Bogu, jer ako Goldstein

primijeti sličnost ovih stavova s onima Vice Vukova – i Prosperov će postati za Goldsteina neozbiljan autor, op. J.P.). Svatko tko u Hrvatskoj pokušava voditi normalan dijalog u opasnosti je da mu oni akademici, sveučilišni profesori, antikvari, gradonačelnici, leksikografi, inozemni dopisnici kopaju po biografiji, da mu vade jetru, kopaju po moždanima, brutalno i strvinarski. U redu, biografije su javna činjenica, ali svi ti akademici, sveučilišni profesori, gradonačelnici, antikvari, leksikografi, inozemni dopisnici itd. s moje liste nisu uopće pokušavali s javnošću niti sa mnom raspraviti o temama koje sam otvorio.”

Ispričavam se g. Novaku, ali moram mu se rugati kad on poslije ovakvih riječi u istom tekstu kaže: “Kad sam gospodina akademika upozorio da nije njegova vlastita biografija i njegov dugogodišnji beogradski život ni tek nedavno otkriven hrvatski identitet ...” Istina je da sam ga ja oslovljavao s “gospodine predavaču” što i jest istinit podatak iz njegove biografije, a za koji sam doznao jer tako piše na kraju njegovog članka. Ali zar bi netko pomislio da veće zvanje treba imati netko tko optužuje druge za nešto, a poslije nekoliko rečenica pokaže da je upravo on taj na koga se odnose njegove riječi? Ili misli Prosperov da jedino on ima pravo “kopati po biografijama, vaditi drugima jetru, kopati po moždanima, brutalno i strvinarski”, a njemu se ne smije odgovoriti? Ili je možda problem što sam ismijao njegova istraživanja moje biografije? Zar on smije o povjesničarima iz hrvatskih instituta za povijest govoriti kao o nadrihistoričarima, a uvrede su kada se njemu odgovori na to? Ili je dozvoljeno da on govori o nečijoj “grobarskoj ljubavi za fašizam”, a kada ga ismiješ onda to znači da si “sasuo na njega uvreda koliko ih inače nisi sasuo ni na autore knjige o ‘Holokaustu u Zagrebu’”. Zar je doista uvreda to što Novak istražuje čime se ja bavim u matematici i time pokaže kako voli pisati i o onome u što se uopće ne razumije?

A o Novakovoj biografiji ja nisam pisao jer o njemu i ne znam baš mnogo. Iz knjige “Tko je tko u Hrvatskoj” (str. 522.) doznao sam da je rođeni Beograđanin, ali to je bilo zgodno jer pokazuje zašto je Novaku bilo interesanto koristiti Beograd kao argument protiv mene. Jedino što još znam o njemu jest da su mu prijatelji upravo oni Bokelji koji su tek nedavno otkrili svoj nacionalni

identitet. Tako o jednome od njegovih bokeljskih prijatelja piše dr. Josip Čorić (“Glas Koncila”, 25. rujna 1994.): “neka mi bude dopušteno javno mu postaviti pitanje, kao čovjeku koji je puno putovao svjetskim meridijanima i paralelama – kako se predstavljao u službenim i neslužbenim trenucima s obzirom na nacionalnost do 1990.? Da se izbjegnju sve zablude – nije meni nacija fetiš, ali – u ovoj fazi opstanka mog naroda – ne priznajem poštenje onima koji su se stidjeli ili prikrivali svoju naciju plaštem jugoslavenstva.” Na Novaka nisam čak ni primijenio pravilo «s kim si takav si!».

Kao što sam više puta najavio u svom tekstu, od Prosperova Novaka nismo doznali za neku drugu polemiku oko knjige “Holokaust u Zagrebu”, osim za onu o nadbiskupu Stepincu. On potvrđuje i u ovom tekstu da to ne može uraditi govoreći kako je on konstatirao “da je vrijeme da se u Hrvatskoj razgovor o krvnicima pretvori u razgovor o žrtvama, u javni pijetet prema njima”, ali “javio se jedan akademik da objasni kako sam ja sve to prikriveno govorio da uvrijedim uspomenu na Alojzija Stepinca i kako ja valjda mislim da je taj svetac nekomu bio krvnik”. Tako nam Prosperov ponovo potvrđuje da nije svjestan značenja činjenice da on u polemici oko Stepinca one koji brane nadbiskupa nazove nadrihistoričarima, a potom govori ovo što i sam kaže da je rekao o krvnicima.

A zapravo, vrijeme je da u Hrvatskoj pokušamo doći do istine, pa makar se to i ne sviđalo svjetskim moćnicima ili bilo kome. A do istine se ne može doći prikrivanjem podataka, ili smiješnim i priglušnim interpretacijama kako to čini Goldstein. Zašto se u Hrvatskoj o Novakovim “krvnicima” ne bi moglo govoriti onako kako je nedavno u Zagrebu o izraelskim zločinima nad civilima u palestinskim logorima Sabra i Shatila govorio Alain Finkelkraut? Na primjer, zašto Goldstein prikriva svjedočenje Ulricha von Hassella (12.11.1881.- 8.9.1944.) koji je bio profesionalni diplomat (1930.-1932. poslanik u Beogradu, 1932.-1938. veleposlanik u Rimu)? Pripadao je urotnicima protiv nacizma, uhićen 29.7.1944. i strijeljan 8.9.1944. (povodom atentata na Hitlera 20.7.1944.). Na stranici 250 (dnevnik od 5.5.1941.; Die Hassell-Tagebuecher 1938-1944 : Aufzeichnungen vom Andern Deutschland, Zweite Auflage 1989.) spominje Edmunda Glaisea von Horstenaua, Austrijanca,

kojega je Hitler 12.travnja 1941. imenovan opunomoćenim generalom u Zagrebu/Hrvatskoj. Hassell u svom dnevniku Hitlera naziva zakrabuljeno "Schickert" i kaže:

[Glaise-Horstenau] je iznio (ispričao) mnoštvo karakterističnih Schickertovih (Hitlerovih, J.P.) izjava, na primjer o židovskom pitanju u Hrvatskoj. Tamo su novi gospodari htjeli poduzeti mjere samo protiv novodoseljenih Židova, ali im je on rekao da moraju postupiti radikalno, jer da novac imaju upravo starosjedioci!

Zašto Novak misli da je uvreda autora knjige "Holokaust u Zagrebu" kada konstatiraš ovakvo nešto, a nije njihova uvreda svih nas kada ovakve podatke prikrivaju?

**U BOKI KOTORSKOJ SVAKI KAMEN
GOVORI HRVATSKI / BORBA ZA BOKU
KOTORSKU 2, ZAGREB, 2004.**

**PREDSTAVLJANJE KNJIGE "CRVENI JE
CRVENI"²**

"Crveni je crveni!" je nova knjiga dr. don Josipa Čorića. Sam naslov podsjetio me je na jednu zgodu iz Melbournea 1992. godine. Tada sam nekim našim ljudima iz HNV-a rekao o nama Hrvatima iz domovine:

- Znete svi mi koji smo odrasli u komunizmu imamo jednog malog crvenog u svojim glavama. A znate, operacije na mozgu su vam najteže.

-Profesore, i Vi nam dolazite iz Hrvatske. Imate li i Vi tog malog crvenog u glavi?

- Naravno. I sam ponekad otkrijem da sam postupio onako kako diktira taj mali crveni. Znete li što onda učinim?

- !?

- Odem pred ogledalo i pljunem u gada.

Tijekom mog posjeta 2001. podsjetili su me na tu priču uz komentar kako je 2000. godine na izborima pobijedio taj "mali crveni" u hrvatskim glavama.

² Govor J. Pečarića

Doista, teško je naći knjigu čiji naslov tako puno govori kao što nam govori naslov knjige dr. Čorića. Iako svi znamo što dr. Čorić misli, ipak evo kako nam je on to objašnjavao na sam Dan državnosti 1999. godine, dakle prije izbora koji su doveli ponovo "crvene" na vlast u Hrvatskoj:

"I dok su padom fašizma, nacizma i sličnih izama svi njihovi sljedbenici maknuti, a poneki i smaknuti sa svjetske pozornice, ne pavši im na pamet ući u strukture vlasti barem 5 desetljeća, dotle najodaniji sljedbenici komunizma, bez trunca crvenila, zauzeše sve moguće položaje u zemljama gdje su pašovali jače od turskih paša. Pri tome na najrafiniraniji način razaraju tkivo države kojom upravljaju ne uvijek pod svojim javnim zastavama čekajući vremena da se opet pojave, a gdje god su došli, krvlju nevinih su oprali pločnike. I ako svijet na koncu drugog tisućljeća nije riješio tolike probleme najveći je onaj što se je dopustilo sljedbenicima marks-engels-lenjinovskog božanstva, a koje je prema vlastitom priznanju, za 'svijetle ideje oktobra' dalo potamaniti 100 milijuna poznatih žrtava, nastaviti bezbrižno i bogato živjeti na račun zgažene sirotinje. Nije li čudno da se ta knjiga, pisana od komunista, pod naslovom: 'Crna knjiga komunizma' još nije pojavila u hrvatskom prijevodu!? Koštat će Hrvatsku, ne pomirba, jer ona je nužna, nego davanje svih mogućih resora, bilo političkih, bilo kulturnih, bilo sudskih, bilo upravnih u ruke onih kojima je lakše promijeniti uvjerenje od prljavih čarapa, a znamo tko su oni. I neka se ne varaju oni koji vode ovu našu ispaćenu zemlju da će uspjeti usrećiti hrvatski puk dopustivši da mu budu vođe oni kojima je mentalitet sav crven, pa i onda kada ga premažu crnilom."

Tekst je dr. Čorić poslao *Slobodnoj Dalmaciji* i nije objavljen. Vjerojatno će te pomisliti kako je to slučajno. Jer čini se da bi svatko potpisao svaku rečenicu koju napiše jedan tako vrsni polemičar kao što je to dr. don Josip Čorić. Dapače, natjera vas da budete ljubomorni što je to tako napisao baš on, a ne vi. A kako je on još i docent na rkt. Bogoslovnom fakultetu u Splitu te na Teološko katehetskom institutu u Zadru, pomislit će te, svake novine bile bi sretne da im piše netko sličan njemu. Međutim, ne objavljevati njegove tekstove je - možemo slobodno reći – pravilo. U ovoj knjizi imamo skupljena 85 tekstova dr. Čorića, od kojih je 37 objavljeno,

a ostalih 48 nije! Prvih 20 tekstova je poslano hrvatskim novinama prije 3. siječnja 2000. i samo je 8 (!) tiskano. Zašto? Pa čini se da odgovor možemo naći u naslovu teksta koji je 29. 8. 1999. poslan *Slobodnoj Dalmaciji* i koji – naravno – nije tiskan. Taj naslov je: "Je li još uvijek u Hrvatskoj zločin spomenuti Hrvatsku?"

Možda netko može pomisliti da sve osobe s kojima polemizira dr. Čorić nisu baš "crveni". U stvari svima je njima zajedničko to što im smeta neovisna Hrvatska. Smeta im što se Hrvatska oslobodila jugoslavenske tamnice. Ako i kojim slučajem nisu "crveni", to crvenilo im je draže od bilo kakvog hrvatstva. I tu me dr. Čorić podsjeća na priču iz Australije. U njoj sam, naime, varirao ono "mali crveni" s "jugoslavenčić". Dapače, kada sam pisao o problemu jugoslavenstva kod nekih bokeljskih svećenika, počevši još od biskupa Uccelinija, pozivao sam se često na dr. Josipa Čorića citiravši jedan njegov tekst iz *Glasa Koncila* od 25. rujna 1994. kada je pisao o don Branku Sbutegi: "neka mi bude dopušteno javno mu postaviti pitanje, kao čovjeku koji je puno putovao svjetskim meridijanima i paralelama – kako se predstavljao u službenim i neslužbenim trenucima s obzirom na nacionalnost do 1990.? Da se izbjegnju sve zablude – nije meni nacija fetiš, ali – u ovoj fazi opstanka mog naroda – ne priznajem poštenje onima koji su se stidjeli ili prikrivali svoju naciju plaštem jugoslavenstva."

U polemikama do dolaska "crvenih" na vlast 2000. spominju se imena: Jacques Klein, Paolo Magelli, Slobodan Šnajder, Ante Jelaska, dr. don Ivan Grubišić, mr. Luka Vuco, drugovi Fumić, Šuvar, Marin Jurjević Baja, Rade Bulat, Jurica Pavičić. Spomenimo samo što je dr. Čorić napisao Vladi Gotovcu na početku njegove političke karijere: "Nije, dragi Vlado, za tebe politika, jer pero u politici nije za pisanje nego za probadanje tijela i duha protivnika, a ti mi na to ne sličiš. Zato daj dite materi, a ti nastavi pisati onako kako si znao do sada i zbog čega smo znali ići izvan Domovine da bismo pročitali nešto tvoga").

Dr. Čorić s pravom konstatira (neobjavljeno pismo u *Vjesniku*, 24. kolovoza 1999.):

"Očekivati od Srba ispriku za zločine počinjene hrvatskom narodu u ovom stoljeću, a iznad svega u njegovom posljednjem desetljeću, dok se hrvatski komunisti nisu ni jednom riječju ispričali

za neviđene zločine nad Hrvatima tijekom, a posebno nakon II. svjetskog rata te sve do stvaranja samostalne hrvatske države, doista je sizifovski posao."

Ali ne pušta ih podsjetiti na njihov krvavi pir po Hrvatskoj. Tako dalmatinskom vladici g. Fotiju (*Slobodna Dalmacija*, 17. studenoga 1999.) kaže:

"Oprostite mi, oče Fotije, što ne poznajem dovoljno propise Pravoslavne crkve u vezi s ustoličenjem vladike. Vjerojatno vi ni(je)ste birali da vas ustoliči mitropolit Jovan Pavlović, jer se stvarno divim njegovoj hrabrosti da može, nakon lavina objeda i laži izgovorenih i napisanih njegovom rukom, dolaziti u zemlju Hrvatsku kao da se ništa nije dogodilo."

Kasnije će dr. Čorić polemizirati i s Milanom Đukićem, više puta će spomenuti dr. Milorada Pupovca koji "na početku krvavoga pira srpske vojske i njenih crnogorskih trabanata izjavi da je katolička Crkva prekrstila 12.000 srpske djece. Kada ga je kardinal Kuharić pozvao da iznese dokaze o tom broju, on ih nije iznio, jer dobro znade da će zapadna 'bratija' uzeti zdravo za gotovo i prepisivati laži da bi postale istinom". Znamo da je danas dr. Pupovac u Saboru. Svoje laži – koliko mi je poznato – nikad nije pobio. Hrvatski generali i oslobodionci su ili ih žele vidjeti u Haagu!

Zato se treba zamisliti nad riječima dr. Čorića (neobjavljeno pismo *Slobodnoj Dalmaciji*, 30. svibnja 2002.):

"Da su g. Pupovac i njegova sinhrona braća imali ljudskosti i poštenja osudili najprije pripremu agresije na Hrvatsku, kao i samu agresiju, kao što ima perverzних sklonosti svako malo optuživati zemlju u kojoj živi bolje nego li 95% njezinih stanovnika, onda krvi ovdje ne bi ni bilo."

Danas je svima valjda jasno da je trećesiječanjska vlast nasrnula na ponos i pravo na krvavim ratom izborenu slobodu hrvatskog čovjeka. Čudi li nas onda to što je naslov prvog teksta dr. Čorića – naravno neobjavljenog – napisanog 7. veljače 2000. uz blitz posjet Madeleine Albright Hrvatskoj: "Ni za sva blaga svijeta ne prodaje se sloboda ni ponos!""? Nekako je i logično da je poslije gđe Albright prvi na redu novi predsjednik RH Stipe Mesić. Poslije umirovljenja hrvatskih generala dr. Čorić u tekstu ispija gorku crnu olinjalu kavu s njim:

"Postavljam javno pitanje mass – medijima koji su izvještavali o vašem putu u Bugarsku i, samo u izravnom radio prijenosu, donijeli biser koji ni u jednu knjigu povijesti ljudske gluposti ne može stati. Navodim: 'Ja nisam čitao pismo generala, ali sam postupio ispravno kako je trebalo postupiti!' Nema što, pravi legalist – Koštuničina kova! Valjda su i izvjestitelji iz Bugarske vidjeli taj Mont-Everestovski idiotizam pa ga nisu više ponovili."

Redaju se potom Sanja Kapetanović mr. Luka Vuco, Vidulić, Gotovac, Linić, Supek, Zurof, dr. Ivan Grubišić, Tomislav Šagi, Nikola Visković, dr. Ivica Maštruko. dr. Mirjana Krizmanić, Čizmić Marović, Tanja Torbarina, Mirjana Nazor, Tomislav Klauški, Drago Pilsel, Lučin, i drugi.

Kao Bokelj, moram prije svih i iz ove knjige izdvojiti tekstove dr. Čorića o don Branku Sbutegi. Ja svoje Hrvate iz Boke volim usporediti s onima iz Hercegovine:

"Kada Hrvatu iz Boke netko kaže da je ustaša, onda prvo od njega pobjegnju svi Hrvati. Kada to netko kaže Hercegovcu, ovaj ima besplatno piće do kraja života."

To ne znači da smo mi najlošiji, već da je pozicija naših ljudi u Boki vrlo, vrlo teška. Stoga nikad nisam posebno pisao o nekim istupima don Branka Sbutege, za koga dr. Čorić kaže: "Uvijek mi dođe napast slušajući zanosne pjesmotvore 'jednom od najvećih intelektualaca kojega je dala Crkva' staviti ispred njegova imena ili samog prezimena barem jednu od nekih znanstvenih titula, ali uz najbolju volju ne smijem, jer, iako je imao više mogućnosti od ijednog svećenika birati i završiti teološke studije, on ih nije okrunio nijednom titulom." Moj i uopće problem Hrvata iz Boke u Hrvatskoj je bio taj što smo morali naučiti ljude u Hrvatskoj da uopće postoje Hrvati u Boki, a ne pisati o našim podjelama, kakvih uostalom ima i u samoj Hrvatskoj. Evo i ova promocija se odvija u - ako sudimo i po rezultatima zadnjih izbora - još uvijek "crvenom" Zagrebu. Ipak, znao sam spomenuti i don Branka komentirajući istupe njegovih prijatelja i istomišljenika Slobodana Prosperova Novaka i Iva Banca. Uostalom, sveučilišni su profesori, a ni ministarstva im nisu bila mrska.

Često o nekim stvarima govore ljudi koji bi zadnji to trebali raditi, vjerojatno upravo zato. I don Branko spada među njih. Ne čudi onda

zašto se dr. Čorić u jednom svom tekstu osvrće na njegovu nevjerojatnu izjavu (*Slobodna Dalmacija*, 1. lipnja 2001.) kako je više stotina svećenika "izdalo svoj poziv u Hrvatskoj". Zašto je upravo don Branko osoba koja bi trebala biti zadnja koji će tako nešto govoriti, odnosno zašto je baš on to rekao, vidi se i iz teksta dr. Čorića (*Slobodna Dalmacija*, 22. 8. 2002.):

"Gdje kamufliranim novinarskim drugovima bijaše teologija kada je vrli don Branko, nakon što je podvijena repa napustio svoju malu biskupiju i ostavio na milost i nemilost svoje vjernike, vrativši se iz dobro potkoženog samoprogonstva, izjavio ni manje ni više nego da su više stotina svećenika izdale svoje poslanje. Jesu, jer nisu podvili repove nego ostali sa svojim progonjenim i iskrvavljenim narodom te nisu poslije razbacivali letke po Kotoru i drugim mjestima stvarajući autokarizmu o možebitnom mučeništvu. On umjesto da traži oprostjenje za svoj kukavičluk dijeli zlobne i krvave lekcije, ne lekcije s mirisom tamjana, nego s mirisom holokausta."

Don Branko je odrastao uz don Nika Lukovića. Don Niko je bio jugoslavenski orijentiran katolički svećenik, narodni poslanik, ali i povjesničar koji je iza sebe ostavio značajna djela. Nadao sam se da će ga upravo u tom stvaralačkom putu slijediti don Branko. Nije, što nam potvrđuje i dr. Čorić:

"Dao sam jednome studentu da mi potraži sva znanstvena djela jednog od 'najvećih hrvatskih teoloških intelektualaca'. Nakon malo vremena došao mi je s bolnim licem uz napomenu kako je pronašao svega nekoliko lijepo pisanih članaka, po njegovom sudu bez ikakve znanstvene težine."

Moramo reći da se don Branko ipak danas na svoj način bori za Hrvate u Boki. Za razliku od don Nika Lukovića, koji je bio i Srbin i Crnogorac i Jugoslaven, on danas ipak nastupa kao Hrvat. Don Branko je svojim prvim nastupom oduševio mnoge u Hrvatskoj. Ali mnogi su i tada spominjali "onog svećenika iz Crne Gore". Rekao sam mu tada u šali:

"Don Branko, Ti si od sebe napravio kulturni spomenik u Hrvatskoj. Hajde, molim te, promijeni svoje ime u Hrvoje, tako da ljudi znaju da se radi o hrvatskoj kulturi."

Bojim se svojih šala. Kasnijim nastupima, koje je i komentirao dr. Čorić, ona je postajala sve manje i manje šala. Sve više i više ljudi u Hrvatskoj je dvojilo oko don Brankova rada.

Nisu se samo hrvatske novine "proslavile" tako što su "zanimile" na tekstove dr. Čorića. Njima se priključilo i jedan od najraširenijih i najpoznatijih tjednika katoličkog svijeta *Famiglia cristiana*. Dopustite mi da ovaj svoj prikaz sjajne knjige dr. Čorića završim dijelom iz tog teksta u kojem im dr. Čorić objašnjava kakav je bio Domovinski rat:

"Nije lako braniti svoju zemlju jer hrvatski narod nije naoružan, a s druge je strane imao srpsko-crnogorskog agresora naoružanog do zuba s oružjem koje je nabavljao od II. svjetskog rata i to najviše novcem hrvatskog i slovenskog naroda. Najveći dio političara, čak i intelektualaca, su se ponašali poput noja gurajući glavu u pijesak.

Unatoč tome hrvatski je narod, naročito u ovo ratno vrijeme, morao podnositi tolike kletve iz usta takozvanih velikih, a među njima je na žalost bilo i nekih predstavnika kulture i politike talijanskog roda. Upravo su te činjenice proizvele toliko patnje hrvatskom narodu. Unatoč tome hrvatski je narod uspio oduprijeti se i obraniti svoju mučeničku zemlju, zahvaljujući na prvom mjestu svojoj vjeri u Boga i Gospu koju naziva kraljicom Hrvatske. Možda se sjećate hrvatskih vojnika s krunicom oko vrata, loše naoružanih ali uvjerenih da uvijek pobjeđuju žrtve, a ne osvajači. Moram vas podsjetiti da je upravo hrvatski narod jedan od rijetkih kršćanskih, europskih naroda koji nije nikada stavio svoj pedalj na tuđu zemlju. Ne želeći nikoga uvrijediti a naročito ne predragi talijanski narod, ova istina o hrvatskom narodu ne bi se mogla primijeniti talijanskom narodu i drugim narodima tzv. kršćanske Europe."

Objašnjavao je Talijanima, a kamo sreće da ovo nauče mnogobrojni lijevi "hrvatski" intelektualci. I Stipan Bunjevac ih u *Glasu Koncila*, 25. siječnja 2004. godine podučava: '*Crveni*', *ugledajte se na Srbe!* Vjerojatno bi tada operacija uklanjanja "malog crvenog" odnosno "malog jugoslavena" iz njihovih glava bila uspješna. Nažalost, jasno je da traži previše. Srbima je uvijek srpstvo bilo u prvom planu. To sam u šali znao reći kroz pitalicu:

- Znete li koji je problem sa srpskim političarima?

- !?

- Svi su Srbi!

A naši su svoje jugoslovenstvo stvarali kroz mržnju prema svemu hrvatskom. I poslije novih izbora – ponovimo riječi dr. Čorića - "bez trunka crvenila, zauzimaju sve moguće položaje". Pogotovu u medijima. A dr. Čorić još nije kolumnist! Dapače, i danas stvaraju slučaj "Thompson". Kada je neki HDZ-ovac tajno snimao svoju ljubavnicu i to dao u javnost – napadoše ga i zatvoriše. Kada stave na Internet nešto što je Thompson pjevao na nekoj veselici, očito u cilju da mu se naškodi, ne spominje te koji su prekršili zakon, već se lažno u medijima spominje "Thompsonova pjesma"³. Kao da ju je on komponirao. Thompson pjesmu nije javno izvodio, a Slavko Goldstein će Thompsonovo to uspoređivati s masovnim javnim srpskim pjevanjem pjesme "Slobodane šalji nam salate, bit će mesa, klat ćemo Hrvate". Valjda će ti "genocidni" Hrvati čim čuju da je Thompson to zapjevao na nekoj veselici prije tri četiri godine odmah praviti zločine kao Srbi u Vukovaru, Škabrnji i gdje sve nisu! A u udarnim TV-emisijama citiraju napad nekog Engleza na Thompsona, pa im je Thompson fašist i zato što pjeva na koncertima uz sliku Oca hrvatske države dr. Franje Tuđmana. I nitko na to ne reagira! Mene samo interesira kada će na internetu osvanuti tajno snimljena snimka recimo predsjednika Vlade ili Sabora gdje na

³ Predstavljanje knjige dr. Čorića bilo je 27. siječnja 2004. Nekoliko dana kasnije u *Fokusu*, 30. siječnja 2004, naš poznati oivjednik Željko Olujić je komentirao napade na Thompsona: "Pitam ja vas koja je tu zapravo tema? Nitko zdrav i trijezan ne može biti zadivljen tim tekstom. A kakve smo sve gluposti i vjerojatno svi zajedno činili i pjevali pijani, to stvarno ne može biti tema od državnoga značaja. Ono što je činjenica jest da Thompson nije snimio kasetu, nego se nrtko uvukao u njegovo društvo i tajno snimio njegov (možda) glas. I to je ključna rema!"

Sam Marko Perković Thompson ("Ne dam svoje dostojanstvo", *Večernji list*, 30. 1. 2004.) kaže:

"Neka svima bude jasno: nisam autor te pjesme, nisam pridodavao nikakve svoje stihove, nisam je snimio i nikada nije bila dio mojih službenih koncerata. U vrijeme Domovinskog rata neke su pjesme služile kao sredstvo izražavanja bunta, otpora i zastrašivanja neprijatelja, što je po meni sastavni dio svakog rata.

- A dio o Račanu i Mesiću?

Nakon '3. siječnja', kada je došlo do nemilih događaja – obezvrjeđivanja domovinskoga rata, proganjanja hrvatskih branitelja i hrvatskih generala, proglašavanja Hrvatske vojske agresorom, proglašavanja hrvatskih branitelja koji su izgubili dijelove tijela lažnim invalidima, raspisivanje tjeralica za našim junacima braniteljima, generalima, - koji su izazvali ogorčenje i nezadovoljstvo naroda, ljudi su svoja neslaganja s osobama i događanjima izražavali ponekad i vulgarno."

nekoj veselici pjeva "Juru i Bobana". Hoće li biti kažnjen zbog veličanja fašizma?

Da, u pravu je dr. Čorić. Crveni će i dalje "bez trunka crvenila, zauzimati sve moguće položaje". Podržavat će ih svi oni kojima je – kao i njima – mrska svaka hrvatska država. Mene iznova podsjećaju na moju pitalicu:

- Ima li razlike između četnika i Jugoslavena?

- !?

- Četnik je pošteni četnik, a Jugoslaven je pokvareni četnik!

Možemo u toj pitalici zamijeniti riječ "Jugoslaven" s "crveni". Da, dr. Čoriću! U pravu ste! Crveni je crveni!

PRIZNAJEM, HRVAT SAM! ZAGREB, 2005.

PREDSTAVLJANJE KNJIGE *SUBJEKT SLOBODE*

Nova knjiga kolumniste Sarajevskog "Katoličkog tjednika" Ivice Relkovića *Subjekt slobode* sastavljena je od njegovih kolumni u ovom tjedniku počevši od 20. srpnja 2003. pa do 14. ožujka 2004. Kako sam autor u svom Uvodu kaže, te kolumne "tematski dotiču razna područja društvenog izazova pred kojima se nalazimo i kao pojedinci i kao nacionalna zajednica i kao Crkva". Sam naziv knjige je istovjetan s nazivom njegove kolumne, a sam Relković ga je svojim čitateljima ovako prokomentirao (str. 29-30):

"Kad smo kolumni dali ime "subjekt slobode", željeli smo time istaknuti i pojedinačnu osobnu odgovornost u slobodi za sebe samoga, ali i izazvati u samoj zajednici (a to je pravo svake identitetske zajednice!) pitanje o svojoj subjektivnosti (ne subjektivnosti!) i o svojem subjektivitetu. Subjektivnost je način ostvarivanja vlastita subjektiviteta. Možeš ga i kao osoba i kao zajednica živjeti podložnički, neautentično, plašljivo i neodgovorno, a možeš ga živjeti odgovorno, s jasnom vizijom svojih "prava i dužnosti". Samo ovaj drugi način ostavlja prema drugim identitetima prostor za istinski dijalog, razumijevanje i toleranciju. Onaj prvi, možda drugima kratkoročno draži, neminovno i kad-tad rađa frustracijama, a zatim i nasiljem. Samo međusobna identitetska

sloboda i odgovornost u slobodi rađa pravednim mirom, a čak i mir nasilju klica je nasilju. Ja svojoj identitetskoj zajednici koja je većinski nacionalno određena hrvatstvom, a duhovno kršćanstvom-katolištvom, želim spoznaju i življenje vlastite subjektivnosti u suradnji i miru s drugim identitetima."

A tekstovi Ivice Relkovića pokazuju ono što mi koji ga poznajemo znamo: on sigurno nastupa autentično, hrabro i odgovorno. Sigurno ne podložnički. Pogledajmo samo naslove nekih njegovih kolumni: *Tinejdžeri u raljama medija*, *Matematika terorizma*, *Donacija prava nije prava donacija*, *Nova medijska strategija*, *Izbori (se)*, *Del Ponte više ne želi u Zagreb!*, *Sloboda se ne da utamničiti*, *Poslijeizborni inženjering*, *Crkva i politika*, *Dekontaminacija Hrvata*, *"Urbani govor mržnje, Hrvatski "izbor": Papa ili Rodman*, *Vrijeđanje kršćana (katolika) kao demokratska norma*. Već iz ovih naslova očito je kako Relković u svojim kolumnama komentira pitanja bitna za hrvatski narod i u Bosni i Hercegovini i u Hrvatskoj. Sjetimo se da naši biskupi u BiH javno govore o tome kako su im razni predstavnici međunarodnih organizacija govorili da se Hrvati trebaju iseliti iz BiH ili promijeniti nacionalnost. Jasno je da i zato Relković puno piše o njima. Ali neće on zaboraviti ni svoju Boku kotorsku tj. Zaljev hrvatskih svetaca a ni Hrvate u Australiji i diljem svijeta. Sve nas tište isti problemi.

Dugo je već Hrvatska izložena agresiji tzv. detuđmanizacije. Relković to komentira ovako (str. 70): "Zamislimo jednu situaciju: prvi hrvatski predsjednik, svjestan da će nakon smrti biti gažen kao 'najveća nesreća koja se dogodila Hrvatskoj, da će pozitivnost njegova imena biti prizivana samo u pojmu 'detuđmanizacije' – dakle, s tom proročkom sviješću, staje on pred razne 'generale poslije bitke' i pred cijeli narod (...) i kaže: ne želim vam nezahvalnicima biti ni predsjednik ni ratni zapovjednik! Nađite si vi drugu 'budalu' za to! I, tako redom, odbiju to svi hrabri i sposobni, jer nitko ne želi biti 'budala' usred takvog međunarodnog rašomona i 'balkanskog bureta'. I kamo će narod? Lijepo će sjesti na ledinu i s 'marković-protektorima' trgati latice tratinčice 'bit će rata' – 'neće biti rata'. Oni koji nisu imali snage, uz svu međunarodnu potporu koju mi još dandanas plaćamo omčom oko vrata, spasiti ni šačicu rudara na Kosovu, sada su odjednom 'vizionari' na čijim će 'sjećanjima'

međunarodna zajednica oprati svoje 'Srebrenice', za koje – a tako su blizu Carli del Ponte i Den Haagu (u istoj državi!) – još nije podignuta nikakva optužnica."

Zar nas ovaj Relkovićev komentar ne podsjeća na pismo koje je svojevremeno Henry Kissinger uputio predsjedniku Tuđmanu: "*G. Predsjedniče, kao i svi veliki ljudi, za života nećete dočekati pravilnu interpretaciju zasluga za svoj narod. To će učiniti tek buduća pokoljenja. Ali, vjerujte, učinit će! Vi ćete biti velik čovjek hrvatske povijesti, ali ne za života, već kada ocjene budu donesene hladnom glavom.*"

Ili na isto tako duhovitu zgodu vezanu za bivšeg podpredsjednika vlade Bosiljka Mišetića. Naime, poslije trećesiječanskih izbora 2000. godine mnogi su se HDZ-ovi dužnosnici ograđivali od politike predsjednika Tuđmana. jedna novinarka je tako upitala g. Mišetića je li i on jedan od tih. Odgovorio joj je:

- Ne! Sada vidim da je Predsjednik bio genij!
- Zašto? – upitala je zaprepašteno.
- Pa stvorio je državu s ovakvim narodom!

A i iz ovog citata vidimo da Relković ne zaboravlja komentirati sramotnu ulogu suda u Haagu. Treba posebno podvući da su namjere tvoraca ovog suda u samom početku bile nepoštene. Naime sud je stvoren prema tzv. Nürnberškim načelima, a osnovni i najveći zločin – zločin protiv mira, tj. zločin agresije – nije ušao u statut ovog suda. Ako pogledamo same optužnice protiv hrvatskih generala, vidimo da je upravo njima najveći zločin – zločin agresije. Zločin izmišljene agresije na BiH, pa čak i agresije na izmišljenu državu Republiku Srpsku Krajinu. A znamo da svaka država ima pravo i obvezu oslobađati okupirana područja svoje države. A osnivač suda u Haagu, Vijeće sigurnosti UN-a je u dvije svoje rezolucije konstatirao da se radi o okupiranim područjima hrvatske države. Zato sam duboko uvjeren da s pravom mogu tvrditi, da su optužnice protiv Hrvata samo zločinački pothvat suda u Haagu.

Mogao bih navesti čitav niz sličnih Relkovićevih citata koji oduševljavaju. Ali onda bih oduzeo svima nazočnima koji će tek čitati Relkovićevu knjigu da ih sami otkrivaju i uživaju u njima. Zato sam sebi postavio neobičnu zadaću, neobičajenu za predstavljanje

knjiga: mogu li u knjizi naći nešto s čime se možda ne slažem? Je li to kolumna *Pismo bratu Marku* u kojoj Relković govori o tzv. slučaju Thompson? Tako Relković kaže (str. 126):

"Ti si, Marko (a to nije samo tek Perković, a još manje Thompson), veći od svijetu o čijim hrabrostima pjevaš! Ti si, Marko, iznad svakoga smisla tih starih i novih opterećujućih stihova! (...) Hrvatski branitelju Marko (ne tek Perkoviću, a još manje Thompsonu), naša bi povijest bez tebe bila neizmjerljivo manja i zato se ne pozivaj na povijest koja je od tebe manja i koja te umanjuje! Ostani radikalno i stani na branici još jednom s jednom jedinom lozinkom: 'Domovina naprijed, a sve povijesne zastrane stoji!' I pjevaj o Bogu, o ljubavi i Domovini i javno i privatno na isti način."

Može li se zahtijevati od nekog jednak nastup u javnom i privatnom životu? Zar nije veći problem nečiji privatni život pretvarati u javni? Ja sam o ovome govorio na predstavljanju knjige dr. don Josipa Čorića *Crveni je crveni*, 27. siječnja o.g. na Kaptolu:

"I danas stvaraju slučaj 'Thompson' (misli se na medije o kojima je Relković u više navrata govorio u ovoj knjizi, pa je i ova kolumna o Thompsonu pisana u svezi s 'Latinicom', tj. 'Ćirilicom'). Kada je neki HDZ-ovac tajno snimao svoju ljubavnicu i to dao u javnost – napadoše ga i zatvoriše. Kada stave na Internet nešto što je Thompson pjevao na nekoj veselici, očito u cilju da mu se naškodi, ne spominje te koji su prekršili zakon, već se lažno u medijima spominje "Thompsonova pjesma". Kao da ju je on komponirao. Thompson pjesmu nije javno izvodio, a Slavko Goldstein će to usporediti s masovnim javnim srpskim pjevanjem pjesme "Slobodane, šalji nam salate, bit će mesa, klat ćemo Hrvatima". Valjda će ti "genocidni" Hrvati čim čuju da je Thompson to zapjevao na nekoj veselici prije tri, četiri godine, odmah postati zločinci kao Srbi u Vukovaru, Škabrnji i gdje sve nisu! A u udarnim TV-emisijama citiraju napad nekog Engleza na Thompsona, pa im je Thompson fašist i zato što pjeva na koncertima uz sliku Oca hrvatske države dr. Franje Tuđmana. I nitko na to ne reagira! Mene samo interesira kada će na internetu osvanuti tajno snimljena snimka recimo predsjednika Vlade ili Sabora gdje na nekoj veselici pjeva "Juru i Bobana". Hoće li biti kažnjeni zbog veličanja fašizma?"

Tri dana kasnije, 30. siječnja 2004., naš poznati odvjetnik Željko Olujić je komentirao napade na Thompsona: "Pitam ja vas koja je tu zapravo tema? Nitko zdrav i trijezan ne može biti zadivljen tim tekstom. A kakve smo sve gluposti i vjerojatno svi zajedno činili i pjevali pijani, to stvarno ne može biti tema od državnoga značaja. Ono što je činjenica jest da Thompson nije snimio kasetu, nego se netko uvukao u njegovo društvo i tajno snimio njegov (možda) glas. I to je ključna tema!"

Istog dana sam Marko Perković Thompson (*Ne dam svoje dostojanstvo*) u "Večernjem listu" kaže:

"Neka svima bude jasno: nisam autor te pjesme, nisam pridodavao nikakve svoje stihove, nisam je snimio i nikada nije bila dio mojih službenih koncerata. U vrijeme Domovinskog rata neke su pjesme služile kao sredstvo izražavanja bunta, otpora i zastrašivanja neprijatelja, što je po meni sastavni dio svakog rata.

- A dio o Račanu i Mesiću?

Nakon '3. siječnja', kada je došlo do nemilih događaja – obezvrjeđivanja Domovinskoga rata, proganjanja hrvatskih branitelja i hrvatskih generala, proglašavanja Hrvatske vojske agresorom, proglašavanja hrvatskih branitelja koji su izgubili dijelove tijela lažnim invalidima, raspisivanje tjeralica za našim junacima braniteljima, generalima, - koji su izazvali ogorčenje i nezadovoljstvo naroda, ljudi su svoja neslaganja s osobama i događanjima izražavali ponekad i vulgarno."

Jedan sličan događaj odigrao se nedavno na OTV-u na sam Dan holokausta. Gost Bolkovićeve emisije bio je Slavko Goldstein. Na postavljeno pitanje treba li se utvrditi istina o broju žrtava Jasenovca 40 posto gledatelja – na zaprepaštenje samog voditelja – odgovorilo je sa: NE!

A razlogu zaprepaštenu nije trebalo biti. Jednostavno je Bolković izborom gosta sugerirao gledateljima kakva ta istina treba biti. Dakle i tih 40 posto gledatelja nisu bili protiv istine o Jasenovcu, već protiv "istine" Slavka Goldsteina. Onih 60 posto koji su odgovorili s DA, vjerojatno i nisu znali kakva je to Goldsteinova istina. Ja u svojim tekstovima pokazujem da je brojka koja se danas koristi (80-100.000) u stvari velikosrpska brojka Goldsteinovih i Draže Mihajlovića.

Ali, vratimo se Reilkovićevom tekstu. Može li se zahtijevati od nekoga jednak nastup u javnom i privatnom životu? Očito je da Relković misli jedno, a recimo i Olujić i ja mislimo drugačije. A u biti mi se tu i ne razlikujemo, jer nije pravo pitanje o kome govorim, dakle "Može li se zahtijevati od nekoga jednak nastup u javnom i privatnom životu?" Bolje je: "Tko može postaviti takvo pitanje?"

I Olujić i ja nikada tako nešto sebi ne bi dopustili. Međutim, Relković sigurno može. I to ne zato što je kolumnist jednog katoličkog tjednika, već isključivo zato što se radi o njemu, o Ivici Relkoviću! Naime, on je tijekom Domovinskog rata bio 113 dana zatočen u srpskom logoru u Vojniću u kojem se našao kao hodočasnik na putu u Međugorje kroz okupirane dijelove domovine. Svojevrsan dnevnik iz logora je njegova knjiga *ZAGREB – MEĐUGORJE: 113 dana tamnice* (HKZ MI, 1995., Susret 2001). O tome on piše i u ovoj knjizi (vidjeti tekst *Logoraško sjećanje na Svetog Oca*).

"Usred logora bio je zajedno s još devetoricom logoraša, a zatim i pojedinačno, tjeran da psovka pogazi vlastito dostojanstvo i vlastitu vjeru. Odbio je, a učinila je to i jedna grupa logoraša. Rezultat je bio: čudesan prestanak torture za sve logoraše i skorajšnje oslobađanje iz logora! Usred logora tako su ponovno dodirnuli subjektivitet slobode do granice spremnosti da tu slobodu plate životima. Posebno tjeran da psuje majku kardinalu Kuhariću, Svetom Ocu i Vatikanu, Relković je – odbivši to oči u oči s tamničarima – dobio jednu tada, usred logora, nezamislivu milost upravo s obzirom na ono na što je bio tjeran. Naime, nekoliko godina poslije, za prvog Papina posjeta Hrvatskoj bio je inicijator velike molitvene akcije 'Milijun krunica za Svetog Oca' koju je proveo Pokret krunice za obraćanje i mir, osobno ju je svojim potpisom podržao upravo kardinal Franjo Kuharić, a na koju se povratkom u Vatikan osvrnuo i sam Sveti Otac: *Predragi, ostvareni je pohod očekivan vrlo mnogo vremena. Prethodilo mu je živo razdoblje molitve, obilježeno brojnim pothvatima od kojih valja spomenuti i 'milijun krunica' za dobar uspjeh putovanja*"

Da, Relković sebi može dopustiti nešto što mnogi drugi ne smiju! Hvala mu i na ovoj izvrsnoj knjizi!

Govor na predstavljanjima u Davoru i Novoj Gradišci
23. svibnja 2004.

**D. JELČIĆ I J. PEČARIĆ, POVIJESNI
PRIJEPORI, ZAGREB, 2006.**

**PREDSTAVLJANJE KNJIGE
*MEDIJSKA EUTANAZIJA CRKVE U HRVATA***

Novu knjigu dr. don Josipa Čorića *Medijska eutanazija Crkve u Hrvata* najbolje opisuje podnaslov koji je sam autor htio dati knjizi: "Crkva u Hrvatskoj iz pera novinara odanih režimu crvene ideologije u prvom desetljeću nakon II. Vatikanskog sabora – od 1965. do 1975. godine". Spremajući gradivo za pisanje ove knjige dr. Čorić je – vjerovali ili ne – pregledao mnogo više od 3 milijuna stranica novinskog materijala da bi izdvojio i iskoristio 498 novinska članka koje i navodi u knjizi abecedno i kronološki.

Novinari odani režimu crvene ideologije! Pa tko ih bolje može opisati od dr. Čorića (str. 236-238):

"Manipulatori ljudskih duša, čiji najveći postotak živi i djeluje u sredstvima društvenog priopćavanja, nestabilne ovisnike o tim sredstvima manipuliraju kako im odgovara.

Tko bi mogao nabrojiti sve te manipulacije? U atmosferi zatrovanom najgorom totalitarističkom aždajom – komunizmom uvijek je Crkva, u cjelini i dijelovima, izvanredan zalogaj za odstrel. Samo se mijenjaju sredstva eutanazije, da se ne upotrijebi još jača riječ – likvidacije – a sve drugo ostaje isto. Pri tome korifeji takvih čina, uz neprestane refrene da se ne trebamo baviti prošlošću, svako

malo prekapaju po stratištima svih ideologija, osim one kojoj služe, a koja je najkrvavija i najzlokobnija. Njezini su sljedbenici na ovim našim prostorima, kada je utihnulo oružje na svjetskim i europskim bojištima iza velike klaonice II. Svjetskog rata 1945. godine, likvidirali daleko veći broj 'protivnika' nego li su to učinili u međusobnim okršajima. Oni pod plaštem tobožnjeg 'antifašizma', kojim perfidno skrivaju zločinačku aždaju komunizma, nastoje prekriti sve zločine svojih krvnih i ideoloških predaka.

(...)

Nema te zemlje koja je osjetila sotonske plodove nacizma i fašizma a da nema, poput židovskog naroda, određeni dan ili dane koji bude sjećanje, uz poziv – ne ponovilo se više. Nije mi poznato da se nešto slično zbiva u zemljama najgore od svih totalitarnih ideologija, koja je, uz ostalo, imala najdulji vijek trajanja. Je li moguće očekivati od žitelja jednog naroda ili jedne zemlje da se uspiju u velikom postotku oduprijeti zlokobnim potezima totalitarne ideologije i da ostanu normalni u svom mišljenju i djelovanju? Nikada heroji nisu bili većina u ljudskom društvu, iako su u 'manjini' znali povesti tihu većinu u neizvjesne avanture slobode, pravde i ljubavi. Možda su najgori plodovi komunizma stvaranje zarobljenih umova, izgubljenih u vremenu i prostoru gdje vrhovni cilj postaje preživljavanje i vegetiranje. Manipulatori ljudskih duša dobro znaju kako postupati s njima."

A dobro i znaju da posebnu pažnju treba posvetiti mladima ("Posebno je bolno što se podanici i privrženici raznih vjerskih institucija regrutuju iz redova mladih..."; str. 108) kao i njihovim profesorima. Školstvo je tako uz novinstvo postalo najveći poligon ovih manipulatora ljudskih duša. Svima nam je još u sjećanju kako je pri zapošljavanju bila osnovna tzv. moralno-politička podobnost, što je isključivo značilo pripadnost Partiji. Novinare odane režimu crvene ideologije interesira sve što dolazi od Crkve. I sve napadaju - od gramofonskih ploča, do kuhinje za siromaha. Sve su to neprijateljska djelovanja i treba učiniti sve u borbi protiv religije, bolje reći protiv "predstavnik vjerskih ratova" i "nosioca najteže balkanske zaostalosti". Iako ova knjiga daje sveobuhvatni prikaz te "medijske eutanazije" crkve u Hrvata, meni je posebno – zbog struke – bio interesantan taj odnos prema nastavnicima. Knjiga i počinje

pričom o tome kako su koncem školske 1969/70. prosvjetni radnici Marija Vranić i Toma Bogner dobili otkaz u školi zbog rukovanja sa svećenikom Lukom Brkovićem. Evo kako je otkaz opravdavao upravitelj doma kulture iz Husina (str. 12):

"Nije im to na mjestu pred đacima. Nije to nikakav grijeh, ali prosvjetnom radniku jest i to, na javnom mjestu pred đacima. (...)"

Borba sredinom siječnja 1972. god. zamjera školama koje putem natječaja popunjavaju upražnjena radna mjesta. Tek po prijemu u škole saznaje se da nastavnici izražavaju svoje religiozne osjećaje. "Najteže pada činjenica da su to mladi ljudi koji su se školovali u socijalističkom društvu. Da li takvi ljudi mogu biti nosioci idejnog odgoja u školama?"

Nije ostalo samo na riječima. Brzo su slijedile i optužbe i to sve slične jedna drugoj kao jaje jajetu. Posebno su bili na nišanu nastavnici iz onih predmeta koji se dodiruju s religioznom i nacionalnom problematikom. Dr Čorić navodi slučajeve profesora Anta Laušića koji je optužen da je zlonamjerno i neistinito prikazao društvenopolitičke prilike u zemlji i pozivao na razbijanje bratstva i jedinstva (str. 184), kao i nastavnice Milice Marasović (str. 184-185).

Ali doista je posebno interesantan slučaj profesorice mađarskog jezika Cecilije Bajić. Naime, Osnovna organizacija SK školskog centra za kadrove u robnom prometu u Somboru odlučila je na svojoj sjednici od 23. svibnja 1973. kako stoji u njihovoj Odluci, koju u cijelosti možemo naći na str. 190-191 ove knjige, da "zbog gubljenja podobnosti za vršenje dužnosti u obrazovno-vaspitnom radu ne može od školske 1973/74. godine izvoditi nastavu". Naime, profesorica je "prisustvovala i uzela aktivnog učešća u vjerskim obredima u crkvi na dan verskog praznika"! Nevjerojatna priča o tome kako partijska organizacija odlučuje o nečijem radnom mjestu. Dr. Čorić detaljno iznosi ovu priču i sigurno će biti poslastica svim čitateljima ove knjige. Ja bih ovdje samo podcrtao sljedeće iz pisma Općinske konferencije Socijalističkog saveza radnog naroda Srbije u Somboru Uredništvu *Glasa Koncila*: "Niko ne traži od religioznih nastavnika da svoju religioznost ispoljava kod kuće ili na nekom skrivenom mjestu ali je jasno da je religiozni stav i religiozni odnos prema svetu i životu nespojiv sa marksističkom ideologijom kojom

treba da bude prožeta celokupna vaspitno-obrazovna delatnost." Pa ti tu budi pametan. Možeš biti religiozan i nastavnik, ne traže od tebe da "svoju religioznost ispoljavaš kod kuće ili na nekom skrivenom mestu", ali ako to radiš u crkvi kao vjernik izgubiš posao jer je to nespojivo s marksističkom ideologijom kojom treba da bude prožeta celokupna vaspitno-obrazovna delatnost.

Kada je riječ o napadima na Crkvu u Hrvata u vrijeme Hrvatskog proljeća posebno ćemo izdvojiti slučaj kada je na sveučilištu voljom studenata izabran student prorektor Ivan Zvonimir Čičak. "Budući da se je on deklarirao katolikom praktikantom to je izazvalo različite reakcije. Još uvijek je sva vlast u rukama crvenih drugova, a dobro se znade tko je njima najveći neprijatelj. Brzo su mu se pridijevali različiti naslovi poput: član klerikalne skupine, vođa klerikalne grupe, crkvenjak, kleronacist." (str. 132)

Tako *Komunist* konstatira (str. 112): "Nebudnost je uzrok da je za studenta prorektora izabran Ivan Zvonimir Čičak čovjek koji se jasno i javno deklarira kao antikomunist i kleronacionalist...Takva se politika mora razbiti, a nikako mlakim akcijama držati na odstojanju i pokušavati je učiniti bezopasnom."

Don Čorić navodi reagiranje dekana rimokatoličkog bogoslovnog fakulteta u Zagrebu dra Tomislava Šagi-Bunića koji upozorava "da takva haranga mora zabrinuti sve građane vjernike i staviti u pitanje njihovu ravnopravnost u sadašnjem samoupravnom društvu" (str. 132). Čička od napada brani i njegov ideološki nesumišljenik, kasnije i sam žrtva partijskih čistki, Dražen Budiša (str. 132-133). Primijetimo da se sa sumrakom 'Hrvatskog proljeća' "pokušava na sve načine pronaći dodir Crkve s 'poraženim nacionalističkim, šovinističkim i antisocijalističkim silama' društva. Pod tu prizmu se strpaju i svi oni koji u hodočasničkim skupinama pjevaju 'nacionalističke' pjesme kao što je: 'Rajska Djevo, kraljice Hrvata!'. Da, sigurno je nacionalistička pjesma kada je voli Sveti Otac.

Zašto je knjiga dr. Čorića aktualna i danas? Pa svjedoci smo stalnim napadima na Crkvu u Hrvata sve do današnjih dana. Pa zar nas samo slučaj s izborom studenta-prorektora tako frapantno ne podsjeća s ne tako davnim izborom i ostavkom rektora prof. Tomislava Ivančića. Iako je uloga medija u njihovom nastavku

"eutanzije Crkve u Hrvata" odigrali veliku ulogu, ipak je Filozofski fakultet tu odigrao vjerojatno najsrमतniju ulogu u povijesti Zagrebačkog sveučilišta. Još su živa sjećanja na bjesomučnu kampanju dirigitiranu s tog fakulteta protiv profesora Ivančića i Katoličkog bogoslovnog fakulteta. To je išlo dotle da se čak osporavala i teologija kao znanost. Pola stoljeća nakon što je Katolički bogoslovni fakultet isključen iz Sveučilišta pišu elaborate tipa "Razmatranja o osporavanju izbora prof. Ivančića za rektora". Uopće, osporavati da rektora sveučilišta dâ jedna od punopravnih članica sveučilišta jeste dostojno "znanosti" moralno-politički podobnih profesora. U *Glasi Koncila* se tom prigodom konstatiralo da su u komunističko doba, upravo po receptu koji koristi Filozofski fakultet, eliminirani brojni politički konkurenti čak u samoj Partiji, a brojni su, oni izvan Partije, upravo primjenom te provjerene metode završili u višegodišnjem zatvoru ili pod zemljom.

Je li uopće mnogo bolja situacija na sveučilištima danas od one iz vremena koji nam približava knjiga dr. Čorića? Kroji li nam se povijest u Haagu? Tko nam uči buduće profesore? Smiju li hrvatski povjesnici pisati punu istinu ili, kako mi nedavno reče jedan doktor povijesnih znanosti, samo od 30 do 75 posto. Ili? Podsjetimo se kako je bilo (str. 157):

"Tako su 'građani i društveno-političke organizacije posebno ogorčeni na fra Gojka Musu i fra Rufina Šilića, koji su svojim istupima nanijeli novu ljagu na ovaj kraj i energično zahtijevaju da im se onemogućiti dalje djelovanje i da se pozovu na odgovornost.'

U čemu je taj njihov neoprostivi grijeh?

Usudili su se širiti, teškom mukom i velikom odvažnošću tiskanu, brošuru 'Široki brijeg' gdje su pokušali, nakon tolikih olovnih godina, iznijeti istinu o nevino pobijenim redovnicima od ruku partizanskih boraca. Iznositi pak pravu istinu znači 'na grubi način vrijeđati tekovine NOB-a i unositi nemir i nespokojstvo među građane.

Može se zamisliti kako su reagirali odgovorni drugovi nakon što je Vrhovni sud Hrvatske ukinuo zabranu rasparčavanja te brošure. Javni tužilac BiH je ocijenio da se radi o krivičnom djelu neprijateljske propagande. Najenergičnije se traži od Vrhovnog suda

da objasni svoju odluku, koja je izazvala masovne prosvjede u Bosni i Hercegovini."

Spomenuti doktor povijesnih znanosti ispričao mi je još jednu interesantnu priču. Jedan naš povjesnik došao je prijaviti doktorat kod jednog medijski veoma eksponiranog profesora koji je i dobio pravo da o tome odlučuje upravo zato što su mnogi dokazali kako se ne stidi falsificirati hrvatsku povijest. Iako je njegov kolega ima referenci koliko i on, a pri tome nitko mu nije nikad dokazao da se koristi neistinama, profesor mu je rekao: "Zar doista mislite da će te s ovim doktorirati kod mene?"

Ali vratimo se knjizi dr. Čorića. Mogli bi se na sličan način prikazati mnoge mnoge druge segmente medijske eutanazije Crkve u Hrvata koje nam tako zorno osvjetljava ova knjiga. Siguran sam da će svakom čitatelju nešto drugo izazvati posebnu pozornost. U stvari, ova knjiga će biti nezaobilazno vrelo svima onima kojima bude interesirao proučavanje ovog razdoblja naše povijesti. Naravno mislim na hrvatsku povijest, a ne na jugo-komunističku koja još uvijek preovladava u nas! Dr. Josip Čorić je učinio veliki posao koji će im takva istraživanja uvelike olakšati. Hvala mu na još jednoj izvrsnoj knjizi.

Govor J. Pečarića na predstavljanju knjige u Zagrebu.

PREDSTAVLJANJA KNJIGE *U BOKI KOTORSKOJ SVAKI KAMEN GOVORI HRVATSKI U SPLITU*

Prije svega zahvaljujem se svima nazočnima što ste svojim dolaskom uveličali ovo predstavljanje. Dozvolite mi ipak da posebno izdvojim dvojicu. Prvi je nazočan, novoimenovani generalni konzul RH u Kotoru g. Ivica Škarić, a drugi je predsjednik Hrvatske bratovštine "Bokeljska mornarica 809." iz Splita koji je danas u Boki, pa je poslao telegram podrške ovom predstavljanju. Posebnu zahvalnost dugujem organizatoru Matici hrvatskoj iz Splita kao i njihova predsjednika i prvog današnjeg govornika Josipa Botterija. Vidjeli smo koliko je puno svojih slika napravio g. Botteri i sigurno je veoma zaslužan za spoznaju o hrvatstvu Boke. Još ga moram podsjetiti na obećanje da će napraviti i izložbu tih svojih slika koja bi se zvala "Zaljev hrvatskih svetaca". Posebnu zahvalnost dugujem predstavljачima knjige Josipu Joviću i Jošku Čelanu. Kao što vidimo svi smo redom imenjaci, a planirao sam da među nama bude još jedan imenjак dr. don Josip Čorić. Nije jer nije bio u Splitu u vrijeme kada je predstavljanje dogovarano, ali je večeras tu s nama.

Knjiga koju danas predstavljamo jest o Boki, ali je posvećena jednom Hercegovcu: dragom prijatelju generalu Slobodanu Praljku. Kada su u Haagu skupili hrabrosti suočiti se s njim, da ponovim riječi koje sam napisao na dan kada je otišao u Haag, pitao sam ga mogu li mu posvetiti svoju knjigu. Mislio je da hoću pisati o njemu i odbio je. Pristao je tek kada sam mu objasnio da se ne radi o tome, već ću mu – kao prijatelju – posvetiti ovu knjigu. Istina, da nije bilo toga, tko zna kada bih je završio.

Knjiga o Boki je dakle posvećena jednom Hercegovcu. Čini mi se čak i prirodno ako se zna da je moja prethodna knjiga, ona posvećena Dariju Kordiću, bila "Hercegovac iz Boke". A tu paralelu Boka – Hercegovina, znao sam često spominjati. Dobro je Josip Jović uočio tu paralelu sudbine Boke i BiH, o čemu sam pisao u knjizi "Hercegovac iz Boke".

A i u ovoj knjizi vidjet ćete kako ja svoje Hrvate iz Boke volim usporediti s onima iz Hercegovine:

"Kada Hrvatima iz Boke netko kaže da je ustaša, onda prvo od njega pobjegnju svi Hrvati. Kada to netko kaže Hercegovcu, ovaj ima besplatno piće do kraja života."

To ne znači da smo mi najlošiji, već da je pozicija naših ljudi u Boki vrlo, vrlo teška.

Međutim, zar vas i današnja situacija u Hrvatskoj ne podsjeća na to? Ne čini li vam se da će uskoro svi bježati od vas ako netko kaže samo da ste Hrvat?

Slično je danas s našim apelom "O Mili Budaku, opet - Deset činjenica i deset pitanja s jednim apelom u zaključku". Dodatni poticaj našoj inicijativi su očita nastojanja da se od strane jugokomunističkih ideoloških struktura i čitav Domovinski rat i njegovi heroji proglašaju zločincima, a hrvatska država nastala 1991. poistovjeti s onom iz 1941., bolje reći s onim što su jugokomunisti napisali o NDH. Ta nasilna analogija sama sobom otkriva prave inspiracije i pobude svih onih koji bi zločincem i na vješalama rado vidjeli Antu Gotovinu jednako kao i Milu Budaka. Nadam se da nam se i danas još ponetko pridružiti i supotpisati taj naš apel.

Meni je, priznajem, teško prihvatiti logiku tvrdnje da netko može imati spomenike, po njemu se mogu davati imena ulicama, trgovima i sl., uz tvrdnju: "Jest bio zločinac, ali je bio i antifašist." Ako takve rehabilitira antifašizam, zašto druge ne rehabilitira to što su htjeli slobodu svome narodu? Pa zar nam prva poruka zadnjeg posjeta Svetog Oca Hrvatskoj nije bila o vrijednosti slobode?

Što reći o samoj knjizi? U naslovu je moja simbolička izreka: "U Boki kotorskoj svaki kamen govori hrvatski". Sadržaj te simbolične izreke je ono što je još 1941. g. rekao zagrebački nadbiskup dr. Alojzije Stepinac tijekom posjeta Boki kotorskoj: "Svaki kamen Boke kotorske dovoljno jasno kazuje visoku kulturnu razinu hrvatskog življa, ujedno je najbolji dokaz, tko je zapravo autohtoni element Boke kotorske."

Ta nadbiskupova rečenica tiskana je kao "strašan" krimen u poznatoj antihrvatskoj knjizi Viktora Novaka "Magnum crimen", Zagreb, 1948., str. 503. Interesantno je da jedan Srbin Vasko Kostić u svom tekstu na internetu "Protivljenje silovanju nevjeste Jadrana",

poistovjećuje ovu izjavu nadbiskupa Stepinca s tom mojom simboličkom izrekom: "To, da svaki kamen u Boki govori hrvatski, Stepinčeve su riječi." Smiješno poistovjećivanje moje simbolične izreke sa sadržajem iste. Ali, najvažnije je da je razumio što je pisac htio reći, zar ne?

Knjiga je nastavak na moju knjigu "Borba za Boku kotorsku". Proslav te knjige završio sam tvrdnjom kako "izgubljena ognjišta ne podrazumijevaju njihov zaborav, kako su svi osvajači to pokušavali nametnuti Hrvatima. Jer kada naučiš zaboraviti jednu izgubljenu hrvatsku zemlju, naučit ćeš gubiti i druge. Zato je povratak Hrvata Boke kotorske u svijest hrvatskih ljudi i hrvatske države itekako važan i za sve hrvatske ljude i za samu hrvatsku državu i njenu opstojnost."

U istoj knjizi dan je i dio koji je danas veoma aktualan. Naime u "Matici, časopisu Hrvatske matice iseljenika" 1997. tiskao sam tekst koji počinje ovako: "Prije dvije godine posjetio me je jedan Hrvat iz Boke kotorske. Rekao mi je: 'Za Crnogorce su ti Konavle - elementarna nepogoda. Oni s tim nemaju ama baš ništa!' Ispričao sam mu kako sam i ja tih dana imao jedan interview na Hrvatskom radiju u kome sam isto tako ustvrdio kako će se oni i ponašati kao da nije ništa bilo, jer i znaju iz povijesti da su Hrvati štošta olako zaboravljali. A kad Hrvati opet zaborave oni će opet udariti. Slično se događa i u Hrvatskom Podunavlju s onim čuvenim srpskim: 'A ko nas, bre, to zavadi'. Ni oni jadnici nemaju pojma o čemu se radi."

A da doista Hrvati štošta olako zaboravljaju podsjetio nas je nedavno predsjednik države ustvrdivši, prilikom nedavnog posjeta crnogorskog ministra vanjskih poslova Miodraga Vlahovića: "S Crnom Gorom, uostalom, nismo nikad ratovali, a ni sa Srbijom sve do ovog rata koji je izazvao Milošević."

Moj Bokelj i ja rugali smo se crnogorskoj i srpskoj zaboravljivosti, a eto prvi je "zaboravio" predsjednik Hrvatske!

Ali navikli smo na krivotvorenje Domovinskog rata kada je on u pitanju. Zbog njegova lažnog svjedočenja u procesu Blaškić, Hrvatska je okrivljena kao agresor na BiH, a dilanje i falsificiranje transkripata je zahvaljujući njemu nešto najuobičajnije kod nas. Sjećamo li se njegove sramotne šale dane francuskom "Le Mondu" 9. veljače 2000. godine: "Znate li (smije se) koja je razlika između Tuđmana i Miloševića? Jedan je u zemlji,

a drugi ne može iz zemlje!" Zar to nije bila najava izjednačavanja krivnje agresora i žrtve u tom ratu? HINA je 21. rujna 2000. prenijela Mesićev intervju novosadskom listu "Vojvodina" u kome stoji:

Na pitanje "tko bi se trebao kome i zašto ispričati za sve ono što je učinjeno u proteklih deset godina", Mesić je odgovorio da bi se "svi trebali ispričati svima".

"Hrvatima su bili krivi svi Srbi i Muslimani. Srbima svi Hrvati i Muslimani. Svi su svima bili krivi, a u stvari nitko nikome nije bio kriv, jer je na djelu bila pogrešna politika koja je počivala na ideji kako na ruševinama Jugoslavije treba stvarati veliku Hrvatsku i veliku Srbiju", kazao je Mesić.

Pa ima li neke razlike između ovih izjava i onoga što govori danas?

Ali vratimo se knjizi. U njoj su dane i neke reakcije mojih Hrvata iz Boke povodom tiskanja te moje prve knjige. U Proslavu sam dao i pismo jednog studenta iz Boke:

"Dragi dondo Jozo,

ispričavam se ako sam bio previše intiman s dragi dondo ali to proističe samo iz osjećanja koje je u meni probudilo čitanje Vaše knjige *Borba za Boku kotorsku*. Prije svega da se predstavim - ja sam Hrvat iz Boke zovem se (...) i student sam (...) u (...) (redosljed je važan). Pišem Vam ovo pismo prije svega da Vam se zahvalim na svemu što ste uradili i što radite za Boku. Znam da bi lakše bilo: jednostavno zaboraviti, kao što su mnogi - opet hvala što Vi niste. Hvala Vam što ste otrgnuli od zaborava velikane kao što su Vjenceslav Čižek ili Luka Brajnović. U dijelu kako su komunisti prodali... odgovorili ste mi na to kako je bilo zakonski omogućeno otklanjanje opasnosti kakva su bili hrvatski intelektualci za projekat - zaliv nemanjića.

(...)

Situacija u Boki je naizgled bolja: otvaraju se udruge, političke stranke i kulturna društva s predznakom: hrvatski. Naizgled - jer treba vidit kako će to biti prihvaćeno ali prvi korak je napravljen

(uzgred i to zahvaljujući Vama). Na kraju bih Vas želio pozdraviti i reći da bih vas puno želio upoznati i da bi za mnoge u Boki bila čast imati vas barem u posjetu!"

Takve reakcije i motivirale su me da sakupim one tekstove koji nisu ušli u prvu knjigu, uglavnom koautorski, kao i neki najnoviji tekstovi, predavanja, govori i polemike. Kao prilog dani su intervjui dugogodišnjeg predsjednika Hrvatske bratovštine "Bokeljska mornarica 809" prof. dr. Zvonimira Janovića i neki od mojih intervjua.

ZLOČINAČKI SUD U HAAGU, ZAGREB, 2008.

Prof. dr. sc. don Josip Čorić

PEČARIĆ

'Što je meni ovo tribalo?' – pjeva jedan domaći hit. Je li moguće išta nova dodati o državi Hrvata, njezinom jeziku, hrvatskoj naciji, njenom križnom putu nekada i sada itd. što već nije zahvatio svojim matematičkim, životvornim perom bokeljski Hrvat Josip Pečarić. Pročitavši njegov najnoviji uradak u pripremi pod svima jasnim naslovom 'ZLOČINAČKI SUD U HAAGU' imao sam dojam da gledam pošteno i stručno pravljeni film u kojem majstori ljudskih duša i ljudskih sudbina ne mogu prikriti najniže anti – porive protiv jedne mlade, u krvi stvorene države, na koncu 20. stoljeća, u srcu Europe, gdje je bilo dovoljno gram poštenja i dosta tona oružja da ni ne započne velikosrpsko-crnogorski krvavi pir nad golorukim i ni od koga, osim Boga i njegove Crkve, zaštićenim najstarijim kršćanskim narodom Europe. Nad hrvatskim narodom.

Dok sam imao sreću obilaziti tzv. slobodni svijet, pogotovo onaj usmjeren prema zemljopisnom zapadu, nikada nisam izbjegao naglasiti da je hrvatski narod jedan od rijetkih kršćanskih naroda, ako ne i jedini europski kršćanski narod, koji nikada nije stavio nogu na tlo strane zemlje. Nije se to moje razmišljanje sviđalo ni Talijanima, ni Francuzima, ni Španjolcima, ni Portugalcima,

posebno ne Englezima, a zna se zašto, kao ni stanovnicima Sjedinjenih država. Unatoč tome stalno moramo slušati o fašističkom karakteru tog plemenitog naroda. Ne samo iz usta jednog Vuka Jeremića, Šešelja, Dodika i sve srpske bratije koja išta znači na srpskom političkom i tzv. kulturnom nebu. Uostalom kako se ponaša politička vrhuška tog naroda obzirom na najnoviju slavnu, ali krvavu i patničku povijest hrvatskog naroda? Pred tri dana izjavi Vuk Jeremić, ministar vanjskih poslova 'nebeske' Srbije kako su Hrvati izvršili u domovinskom ratu genocid nad više od 250 000 Srba, koji su 'prisiljeni' četničkim apetitima počeli svoj krvavi pir sa svrhom potpunog nestanka hrvatske države i hrvatskog naroda s lica zemlje. U sličnoj verziji to ponovi, u nazočnosti dobro nam poznatog drugog predsjednika Hrvatske, svemoćnog Milorada Pupovca. I ne doživi korekciju.

Uznemiriše se ishitreno hrvatski politički i novinarski duhovi. S pravom? Ne bih rekao, jer dovoljno se je potruditi i pročitati izjave the first lady hrvatske politike od osnutka hrvatske države, kako ona razmišlja o domovinskom ratu, a kakve tek izjave davaše i dade pred par dana o tvorcu i vodi našeg hrvatskog naroda u ostvarenju svoje države protiv desetorostruko naoružanijeg i brojnijeg neprijatelja. Vuk Jeremić ne bi tako o njemu govorio. Hrvati, narod koji voli životinje, uvijek je imao problema s Vukovima, a i domaćim vučicama. Ona pak, pripadnica stranke koja nosi časni naslov hrvatska i narodna, a uglavnom su mnogi njeni pripadnici antiteza tih časnih atributa, posebno američka doktorica, koja ni uz najbolju šminku ne može sakriti mržnju na sve što pripada jednom slobodnom, demokratskom, uljudbenom narodu. Onom hrvatskom. Ne treba biti psiholog i vidjeti s koliko mržnje govori o svemu što je ponos našeg naroda i naših hrabrih vitezova. I oči, i usta i lice dobivaju monstrozni izričaj. Nisu služile ni saborske opomene kada je rigala tezu o agresiji Hrvatske na Bosnu. Na žalost ona i sada vodi jedan od najodgovornijih dikasterija suvremene Hrvatske. Dovoljno je Vuku Jeremiću pročitati njene nastupe i izjave da bude opravdan zbog svoje izjave. A što tek reći o onim podrepima, kako ih nazva dično hrvatsko pero Ivan Raos, koji su neimenovanoj drugarici pisali ode, a usput pronalazili nove haške osuđenike, koji nisu bili te sreće, da u njima kola četnička tekućina koja se zove krv

poput one u Mrkšića, Šljivančanina i Radića pa da budu osuđeni onoliko koliko dobije kazne netko tko provali u samoposlugu i uzme kg. kave.

I u tom razmišljanju me uzdrma večerašnji koncert Thompsonov u Zagrebu (30.5.2008.). Koliko pogubnih aluzija, koliko nepotrebnih strahova od ustaštva i njihovih slugu. Upravo je srce drapeteljno bilo slušati 'predsjednika svih građana Hrvatske' (ne znam jesmo li tu uključeni mi seljaci. Ništa se ne ćemo buniti, ako smo izostavljeni ispod tog plašta), kako poručuje Thompsonu i njegovim prijateljima da se klone ustaških znakova...Druga predsjednik ne poznaje, jer je česta pojava kod njega da od malog stabla ne vidi zrelu šumu. Nitko mu ne oduzima pravo upozoravati na oživljavanje ustaške ideologije, ako ono uopće postoji, a kako to da nikada ne nađe potrebnim upozoriti na najgoru, najkrvaviju i najopasniju diktaturu ljudske povijesti, koja je najviše u smrt, bez suda, poslala nevinih Hrvata i Hrvatice, a toliki se njeni sljedbenici ponose pod kišobranom raznih 'anti' pa tako i antifašizma. Ne može se, uz sve genijalne poteze koje je vodio i njima doveo do stvaranja hrvatske države, ne upozoriti za sve vjekove tvorca hrvatske države dra Franju Tuđmana da je učinio najveći grijeh propusta. Nije proveo lustraciju. Ako dopustimo da to nije mogao tijekom Domovinskog rata, što mu je smetalo to učiniti nakon rata?! Da je učinio ne bi bilo ni Haaga, ni Jeremića, ni HHO-a i njegovih sveprisutnih korifeja. I sabor i vlada i druge za Hrvatsku važne institucije ne bi imale današnji izgled. Divim se potkupljivim i prodanim dušama hrvatskog podrijetla što tako lako posežu za riječju hrvatskom, a bitna im je oznaka da su nesretni što ipak Hrvatska postoji.

Oni su sretni kada se pojavi netko iz redova hrvatskih branitelja poput transparentnog plaćenika, odlikovanog odličjem za zasluge u ratu 2000 god., lažljivca Vladimira Gojanovića. U svakom normalnom sudstvu on bi završio iza brave. Lagao je više od 200%, To preplaćenim juristima Haaga ne igra nikakvu ulogu, jer glavno je da je na liniji Haaga i onih koji su to sudište stvorili.

Ne znam kako i pod čijim je utjecajem predsjednik Hrvatske dr. Franjo Tuđman pristao na stvaranje tog suda?! Izgleda mi da su mu bili loši savjetnici, odnosno i predobri savjetnici, ali za protivnu

stranu. Koliko je pošten sud iz zemlje ravnice dovoljno je usporediti presudu trojici Vukovarskih krvnika s novom presudom generalu Norcu. On brani svoju domovinu, ne prelazi pedalj na tuđe, osim što prema zagovornicima Haaga i RSK je nehrvatski teritorij. Što je Haagu 15 000 ubijenih Hrvata prema niti 100 ubijenih 'civila' srpskog porijekla, koji su najčešće dobro vladale oružjem. Čudni su ti civili naoružani do zuba. Što misle o hrvatskoj državi dosta je poslušati njihove izjave po Srbiji ili po Hrvatskoj iz usta njihovih zastupnika i u saboru u kojemu nema mjesta za Norca i njemu slične, ali ima za one koji su imali Norca i njemu slične na nišanu?

Kako je hrvatskim generalima kad im je vrhovni komandant onaj koji bijaše u Sofiji kada su mu predali predstavku hrvatskih generala, koje je odmah umirovio. Izjavio je tada jednu 'bisernu rečenicu', koja u povijesti nije izletjela ni iz čijih usta, a i niti će. Za sreću sam je poslušao u izravnom prijenosu. Koliko je bila 'biserna' i sastavljačima vijesti naših radio stanica vidi se po tome, što je nitko nije više ponovio. Ja sam je zapamtio: "Ja nisam pročitao izjavu generala, ali sam postupio kako je trebalo postupiti!" Radi čitatelja – sve ih je, stante pede, umirovio.

Tko može ne sjećati se zatvaranja i progona onih koji su došli u posjed izjave pred haaškim tribunalom o kojoj je predsjednik Mesić govorio da je svjedočio o pukovniku, čini mi se, Dokmanoviću, a kad tamo niti riječi o tom četničkom vojvodi! Nema što - pravi antifašizam. Je li to ponašanje u stilu često citirane rečenice iz rimskog prava od Stipe Mesića: "Lege artis... Pacta sunt servanda!" Isplati li se ići dalje?

Bože, čuvaj Hrvatsku. Ne sačuvaš li je ti gotovi smo. Jedan od načina njenog spašavanja je i pisanje istine ma ne znam koliko koštala. Akademik, matematičar Josip Pečarić to dobro znade. Poživi ga, dobri Bože, da doživi doista slobodnu Hrvatsku. Slobodnu za budućnost i oslobođenu od sadašnjih njenih vođa koji imaju sve osim poštenog obraza, a on se ne dobiva ni u kakvim kozmetičkim salonima, osim na oltaru: istine, pravde, ljubavi i mira.

Split, 1. lipnja 2008.

PISMO PREDSJEDNIKU VLADE

Vlada Republike Hrvatske
predsjednik dr. Ivo Sanader

Izražavamo veliko čuđenje i nevjericu što je hrvatska Vlada iz saborske procedure povukla prijedlog o imenovanju uglednog hrvatskog povjesničara Milana Kruheka, bivšeg ravnatelja Hrvatskog instituta za povijest, članom *Odbora za etiku u znanosti i visokom obrazovanju*, zbog primjedbe jednoga ideološki ostrašćenog zastupnika iz redova oporbe da je Milan Kruhek potpisnik apela o Mili Budaku i da stoga ne može biti članom spomenutog Odbora.

Je li tim činom hrvatska Vlada neizravno poslala poruku javnosti kako nitko od potpisnika *Apela o Mili Budaku, opet: deset činjenica i deset pitanja s jednim apelom u zaključku*, dakle više stotina uglednih znanstvenika, profesora, javnih radnika, akademika, biskupa ne može biti u javnoj ili društvenoj funkciji? Ili, s obzirom da se radi o Odboru za etiku, hrvatska Vlada misli da su etični politički procesi u kojima od pokretanja postupka do izvršenja smrtne kazne prođe manje od 24 sata?

U spomenutom apelu predlaže se obnova procesa održanih u doba komunističke i drugih totalitarnih vlasti, pa tako i procesa protiv Mile Budaka.

Je li za Vladu zahtjev za obnovom svih komunističkih i drugih totalitarnih političkih procesa i sudskom rehabilitacijom nevinih žrtava humani i etički stav ili nije? Napominjemo kako takav zahtjev ne pretpostavlja svrstavanje uz bilo koga, kako je to saborskim zastupnicima podvalio nekadašnji ministar znanosti te aktualni zastupnik Gvozden Flego u svojoj saborskoj inicijativi glede imenovanja Milana Kruheka.

Umjesto odgovora mjerodavnih na takav jedan demokratski apel, koji je u međuvremenu osnažila *Rezolucija vijeća Europe o osudi komunističkih zločina* i

Deklaracija o osudi zločina počinjenih tijekom totalitarnog komunističkog poretka u Hrvatskoj od 1945. do 1990. (donio je Hrvatski sabor 2006.), uslijedila je hajka, za kakvu smo mislili da je

za nama. Suočavamo li se to mi s nečim što smo mislili da je, kao i totalitarizam, za nama, samo još u perfidnijim oblicima?

U Zagrebu, 4. lipnja 2008.

Akademik Ivan Aralica
Dr. sc. Mato Artuković, viši znanstveni suradnik
Akademik Smiljko Ašperger
Prof. dr. sc. Ivan Bakran
Akademik Slaven Barišić
Prof. dr. sc. Ivan Biondić
Akademik Rafo Bogišić
Mons. Mile Bogović, biskup
Josip Botteri Dini, akademski slikar, predsjednik Ogranka Matice
hrvatske u Splitu
Prof. dr. sc. don Josip Čorić
Prof. dr. sc. Vladimir Čepulić
Dr. fra Šimun Šito Ćorić, nacionalni koordinator Hrvatskih kat.
misija u Švicarskoj
Akademik Žarko Dadić
Dr.dr.h.c. Nikola Debelić, dirigent, sveuč. prof. i hrv. veleposlanik
u m.
Prof.dr.sc. Goran Dodig
Prof. dr. Andrej Dujella
Prof. dr. sc. Vinko Grubišić, Kanada
Hrvoje Hitrec, književnik i predsjednik Hrvatskog kulturnog vijeća
Akademik Marin Hraste
Dr.sc. Borka Jadrijević, docentica
Dr. sc. Zvonimir Janović, sveučilišni profesor u mirovini
Akademik Dubravko Jelčić
Prof. dr. sc. Ivan Kordić
Prof. Kuzma Kovačić, akad. kipar
Dr. sc. Jure Krišto, znanstveni savjetnik
Prof. dr. sc. Slobodan Lang
Prof. dr. sc. Branimir Lukšić⁴

⁴ Prof. Lukšić komentirao je samo pismo na Portalu HKV-a:

Prof. dr. Marko Matić
Akademik Slavko Matić
Dr. sc. Zlatko Matijević, znanstveni savjetnik
Miroslav Međimolec, redatelj, publicist i umirovljeni diplomat
Dr. sc. Nedjeljko Mihanović, član suradnik HAZU
Prof. dr. sc. Alka Mihelić-Bogdanić

Izostala osuda komunizma

Pažljivog promatrača današnje političke scene u Hrvatskoj ne čudi slučaj s profesorom Kruhek, koji znači očito nepoštivanje rezolucije Skupštine Vijeća Europe od 25.1.2006. U toj rezoluciji, među ostalim, stoji, da komunističke totalitarne režime karakteriziraju BEZ IZUZETKA teška kršenja ljudskih prava, koja uključuju pojedinačna i kolektivna ubojstva i egzekucije, smrt u koncentracijskim logorima, izglednjivanje, deportacije, mučenje, ropski rad..., progon zbog nacionalne ili vjerske pripadnosti, kršenje slobode savjesti, mišljenja i izražavanja, slobode tiska, te nedostatak političkog pluralizma (točka 2.). U rezoluciji se ističe, da je javna osuda tih zločina i javna svijest o njima jedan od preduvjeta njihova izbjegavanja u budućnosti, i da ta svijest igra važnu ulogu u odgoju mladih naraštaja (točka 7.).

Zašto izostaje učinkovita osuda tih zločina u današnjoj Hrvatskoj? Zašto je osuda komunističkih zločina od strane hrvatske vlasti, hrvatskoga pravosuđa prigušena i sramežljiva? To je psihološki shvatljivo. Shvatljivo je, da bi osudom tih zločina nekadašnji komunisti, koji su se infiltrirali u sve pore državnog aparata, udruga za zaštitu ljudskih prava, pravosuđa, medija, školstva, diplomacije, čak i vojske,

(1) morali priznati, da je komunizam u svojoj biti, po svojoj ideologiji, isto tako poguban kao fašizam i nacizam,

(2) morali pred narodom i pred svojom savješću priznati, da su oni, ili njihovi očevi, počinili veliko zlo od 1941. do 1990. hrvatskome narodu,

(3) morali priznati da je Josip Broz Tito jedan od najvećih ratnih i poslijeratnih zločinaca u svijetu (o tome postoje iscrpni i uvjerljivi dokazi),

(4) ako imaju i najmanje ljudskoga u sebi, morali bi se pokajati i napustiti odgovorna i unosna mjesta, mjesta nespojiva sa njihovom komunističkom prošlošću, u kojoj, ako i nisu bili izravni mučitelji i egzekutori, barem su surađivali u prokazivanju drugih, u špijuniranju, u kukavičkoj šutnji dok su njihovi kolege bili mučeni, zatvarani i gubili radna mjesta zbog neprihvatanja zločinačke komunističke ideologije,

(5) morali bi se prestati skrivati iza tzv. "neointifašizma" koji u njihovim ustima sve više sličí fašizmu. Sudeći prema moralnom oportunizmu, totalno atrofiranoj savjesti, i jedva prikriivenom cinizmu u odnosu na vrijednosti demokracije kod većine njih, ovo je od njih skoro nevjerovatno očekivati.

Zaključak: Hrvatska je u Domovinske ratu izborila nacionalno, ali nije i ideološko oslobođenje od zločinačkog, totalitarnog marksističkog komunizma. Kriptokomunisti, reciklirani komunisti, i komunistički transvestiti, imati će u Hrvatskoj još dugu i zanimljivu budućnost.

Dr. sc. Anđelko Mijatović
Josip Pavičić, književnik i nakladnik
Marija Peakić-Mikuljan, književnica
Akademik Slobodan Novak⁵
Akademik Josip Pečarić
Akademik Stanko Popović
Mons. Dr. Valentin Pozaić, pomoćni biskup zagrebački
Prof. dr. sc. Tanja Pušić
Prof. dr. sc. Marko Samardžija
Prof. em. dr. sc. Ivo Soljačić
Akademik Ante Stamać
Akademik Franjo Šanjek
Prof. em. dr. sc. Zvonimir Šeparović, član Europske akademije
znanosti i umjetnosti
Stjepan Šešelj, književnik
Stjepan Šulek, novinar, izdavač i hrvatski diplomat u mirovini
Akademik Nenad Trinajstić
Prof. dr. sc. Miroslav Tuđman
Prof. dr. sc. Nikica Uglešić
Igor Zidić, predsjednik Matice hrvatske
Prof. dr. sc. Tomislav Živković
Prof. dr. sc. Darko Žubrinić

P.S. Prema knjizi Akademika D. Jelčića i J. Pečarića *Književnik Mile Budak sada i ovdje* potpisnici apela za obnovu političkih procesa su:

(dano je oko 380 imena)⁶

PISMO THOMPSONU

⁵ „Iako nisam ni potpisnik peticije, niti apostrofirani kao zalagatelj za poništenje političkih procesa u Hrvatskoj od 1945.-1990., pa tako i onoga Mili Budaku, u potpunosti podržavam Vaše pismo premijeru RH, dr. Ivi Sanaderu“ – Slobodan Novak, Rab, 05. lipnja. 2008.

⁶ Po objavi pisma više naših ljudi željelo se pridružiti potpisnicima. Na primjer, Hrvatskom kulturnom vijeću stiglo je pismo gospođe dr. sc. Zlate Knezović koja se «ovim putem želi pridružiti potpisnicima Pisma hrvatskih intelektualaca Vladi u povodu povlačenja prijedloga o imenovanju Milana Kruheka».

Poštovani gospodine Marko Perkoviću Thompsone,

Nadamo se da s prijezirom gledate na podmetanja i ovu prljavu kampanju koja se vodi protiv Vas. Zahvalni smo Vam na djelu, koje svojom glazbom, pjesmama i javnim nastupima darujete hrvatskom narodu i svim ljudima dobre volje. Vaši nastupi pobuđuju plemenite osjećaje solidarnosti, a emocije bude optimizam koji iz ravnodušja i rezignacije podiže mnoštvo ljudi.

Zato što cijenimo i poštujemo Vaš rad ovim putem Vam javno izražavamo potporu te želimo da Vas ne obeshrabre sitna, prizemna i priglupa podmetanja koja su se razbuktala poslije Vašeg iznimnoga nastupa na Trgu bana Jelačića u Zagrebu, koji su organizirali hrvatski branitelji.

U Zagrebu, 20. lipnja 2008.

Akademik Ivan Aralica

Akademik Smiljko Ašperger

Akademik Slaven Barišić

Prof. dr. sc. Ivan Biondić

Akademik Rafo Bogišić⁷

Mons. dr. Mile Bogović, biskup

Josip Botteri Dini, akademski slikar, predsjednik Ogranka Matice hrvatske u Splitu

⁷ Akademik Rafo Bogišić («Jutarnji list, 23. 06. 2008.): «Zašto bi netko zabranjivao čovjeku da pjeva? Nekome smeta što pjeva domoljubne pjesme. Napadaju ga zbog navodne ustaške ikonografije, koju nisam primijetio na koncertima.»

Za «Jutarnji list», kada izdvajaju njegovo mišljenje, Bogišić je samo sveučilišni profesor (mada je iz njihova teksta očito da je akademik, dok je Vlatko Silobrčić akademik. Valjda im se sviđa njegova izjava pa je on akademik a Bogišić nije («Ne sviđa mi se što kolege podupiru Thompsona. Potpisnici su konzervativci koji imaju autistični pristup nacionalnom identitetu i ne vjerujem da je motiv demokratska obrana čovjeka.») Navedeno je i mišljenje još jednog protivnika pisma. Ivo Banac predsjednik HHO-a kaže: »Oni imaju pravo istaknuti svoje mišljenje kao i svako drugi, mada svi dobro znaju da se ja s njima nikada ne bih složio. Ja takvo što nikada ne bih potpisao, ali to je moj osobni stav.»

Prof. dr. sc. don Josip Čorić⁸

General Ljubo Česić Rojs

Dr. fra Šimun Šito Čorić, nacionalni koordinator Hrvatskih kat. misija u Švicarskoj

Dr. dr. h. c. Nikola Debelić⁹, dirigent, sveuč. prof. i hrv. veleposlanik u m.

⁸ Prof. dr. sc. don Josip Čorić: «Pitanje za svakog poštenog čovjeka je suvišno ali radi kroatofoba i onih koji ne mogu mirno spavati dok se govori pozitivno o Hrvatskoj, potpisujem stotinu puta.»

Prof. dr. sc. don Josip Čorić («Jutarnji list, 23. 06. 2008., za njih je profesor Čorić samo «svećenik iz Splita»): «Thompson je najnapadanija osoba u Hrvatskoj i naša je dužnost bila da ga obranimo i damo mu podršku. Bio sam na koncertu i nisam primijetio nikakvo ustaško znakovlje.»

⁹ Prof. dr. dr. h. c. Nikola Debelić: «Imao sam čast dirigitirati u Dubrovniku 24. studenog 1971. god. super svečani i nažalost zadnji koncert Vice Vukova prije njegova odlaska/spašavanja u inozemstvo i dirigitirati nakon 18 god. listopada 1989.g. njegov prvi konc. nakon prisilne šutnje. O tome namjeravam nešto i napisati na paraleli Vukov - Thompson.» I doista Prof. Debelić je u «Hrvatskom slovu» od 11. srpnja 2008. objavio tekst»Nekad Vukov – danas Thompson» u kome je o Thompsonu napisao slijedeće:

«Zašto upravo sada spominjemo „Vicu nazionale" i njegovu sudbinu? Zato jer se pred nama ponovno odigrava gotovo isti scenarij. Krštan mladić, zaljubljenik u svoju zemlju i u svoj narod, branitelj koji je svoju *srojnicu* zamijenio gitarom da se glazbom i dalje bori za taj narod, narod koji danas nije ništa manje ugrožen nego onda kada je taj mladić ratovao. Sada ga se optužuje klevetnom objedom za nacionalizam i fašizam, istim rječnikom kao što se prije gotovo 40 godina optuživalo Vicu Vukova i tisuće drugih rodoljuba!

Što je protuzakonito učinio uspravni junosa izravnog pogleda i uzdignutog čela Marko Perković Thompson? To što je kao i Vice ponosan na svoje hrvatstvo i ne krije ga? To što smatra, kao i Vice, da je za opstanak nacije nužno njegovati, čuvati i braniti nacionalni identitet? To što je omiljen i što ga slijedi hrvatska mladež, je li zato opasan ili, možda, kriv? Tko se to plaši hrvatskih nacionalnih obilježja na autima, majicama, tribinama ili na Thomsonovim koncertima? Zar ne bi svaka vlast trebala biti ponosna na takvu divnu mladost, da se sa njom poistovjeti i stavi joj se na čelo?

Autor ovih redaka bio je igrom slučaja sudionikom nekih Vicinih umjetničkih trijumfa i svjedokom teških nepravdi. Sada gledamo istu nepravdu koja se nanosi Thompsonu kao što se nanosila Vici, a preko njih i svima nama. Gdje je tu pravna država koju neki tako rado ističu kad im to odgovara? Zašto šute naša ministarstva, zar nisu ništa naučila iz nedavne nam povijesti, zašto ne štite umjetnika i temeljna mu ljudska prava? Svaka čast dr. Andriji Hebrangu koji je jasno podupro Thompsona i ovu raspjevanu hrvatsku mladost, ah zašto samo on? Zašto šute brojni samozadovoljni dužnosnici kojima su mladići kao Thompson omogućili njihove

Julije Derossi, književnik
Zlata Derossi, prof.
Prof. dr. sc. Goran Dodig
Admiral Davor Domazet Lošo
Prof. dr. Andrej Dujella
Marko Dumančić, odvjetnik
Zoran Galić, odvjetnik
Tomislav Grahovac, odvjetnik
Hrvoje Hitrec, književnik i predsjednik Hrvatskog kulturnog vijeća
Mons. Ante Ivas, biskup
Ilija Ivezić, glumac
Dr. sc. Borka Jadrijević, docentica
Dr. sc. Zvonimir Janović, sveučilišni profesor u mirovini
Akademik Dubravko Jelčić
Tomislav Jonjić, odvjetnik, publicist, glavni urednik Političkog
zatvorenika
Josip Jović¹⁰, kolumnist i publicist
Don Anđelko Kaćunko, novinar i publicist
Prof. dr. sc. Ivan Karlić¹¹
Prof. dr. sc. Ivan Kordić
Fra Ljubo Krasić, ravnatelj Hrvatskog Instituta, Chicago
General Marinko Krešić, predsjednik udruge Hrvatski generalski
zbor
Akademik Ivan Kušan

današnje sinekure? Zašto se tresu od straha pred kroničnim hrvatmrscima koji su začetnici mnogih naših nevolja, a kojima je san da umjesto hrvatske države vide neku Zapadnobalkanoslaviju! Neka oni samo sanjaju svoj apokaliptični san, jer smo uvjereni da će budućnost ovog naroda krojiti ova hrvatska mladost, ova ista mladost koja je branila Vukovar, Gospić, Dubrovnik, a sada svojim kockastim, vatrenim i trobojnim obilježjima i svojim domoljubljem izaziva divljenje gdje god se pojavi. Ova mladost koja pjeva s Thompsonom „Lijepa li si...“, i koja je najbolji jamac ostvarenja Vicine poruke u pjesmi „To je tvoja zemlja“: „Tuđin i oluje kidali su nju, al još uvijek tu je, sve dok mi smo tu“!¹⁰

¹⁰ J. Jović: "Radi se o političkom progonu bez primjera u suvremenoj Europi."

¹¹ Prof. dr. sc. Ivan Karlić: «Dakako da svi ovi besmisleni napadi na njega (Thompsona, op. J.P.), na njegove nastupe i na sadržaje njegovih pjesama imaju puno dublju pozadinu, to je jasno svakom mislećem Hrvat. Stoga radosna srca stavljam na raspolaganje sebe, odnosno u ovom slučaju svoj potpis potpore.»

Prof. dr. sc. Slobodan Lang
Prof. Ive Livljanić, hrv. veleposlanik u m.
Prof. dr. sc. Branimir Lukšić
Prof. dr. sc. Mate Ljubičić
Ante Madunić, odvjetnik
dr. sc. Ljubo Marangunić, sveučilišni profesor u mirovini
Slavica Maras, glumica
Prof. dr. Marko Matić
Mate Matić, odvjetnik
Mr. sc. Dražen Matijević, odvjetnik
Mr. sc. Lujo Medvidović, književnik i odvjetnik
Dr. sc. Nedjeljko Mihanović, član suradnik HAZU
Marko Mikulandra, književnik i redatelj
Miroslav Mikuljan, filmski redatelj
Dr. sc. Ljerka Mintas-Hodak
Prof. dr. sc. Božidar Nagy, D.I.
Dr. sc. Mijo Nikić¹²
Javor Novak, spisatelj
Tihomir Novak, ak. glazbenik
Željko Olujić, odvjetnik
Prof. dr. sc. Mladen Parlov¹³
Dr. sc. Davor Pavuna
Marija Peakić-Mikuljan, književnica
Akademik Josip Pečarić
Prof. dr. sc. Nedjeljko Perić
Goran Petrač, ak. slikar
Nenad Piskač, književnik
Mr. sc. Damir Pešorda, kolumnist i profesor
Akademik Stanko Popović
Mons. Dr. Valentin Pozaić, pomoćni biskup zagrebački

¹² Dr. sc. Mijo Nikić: «Pridružujem se popisu osoba koje podržavaju plemenite ideje koje svojim pjesmama promiče pjevač Marko Perković Thompson.»

¹³ Prof. dr. sc. Mladen Parlov: «Tek sam danas, 26. lipnja, otvorio e-mail poštu, naime nalazio sam se izvan Splita, pa izražavam svoju potporu gosp. Marku Perkoviću, zahvalan za sve što je učinio i čini na promidžbi i obrani nacionalnog identiteta i ponosa.»

Prof. dr. sc. Tanja Pušić¹⁴
Domagoj Rešetar, odvjetnik
Fra Nikola Mate Roščić
Prof. dr. sc. Marko Samardžija
Jakov Sedlar, redatelj
Draško Semren, odvjetnik
Prof. em. dr. sc. Ivo Soljačić
Marin Sopta, profesor
Petar Šale, odvjetnik
Branko Šerić, odvjetnik
Prof. dr. sc. Zdravko Tomac
Akademik Nenad Trinajstić
Prof. dr. sc. Miroslav Tuđman
Prof. dr. sc. Nikica Uglešić
Đuro Vidmarović, književnik i povjesničar
Mr. sc. Pero Vidović, Rim, Italija
Boris Vinčić, odvjetnik
Prof. dr. sc. Tomislav Živković
Prof. dr. sc. Darko Žubrinić

¹⁴ Prof. dr. sc. Tanja Pušić. «Bila sam s obitelji na iznimno mirnom i domoljubnom Thompsonovom koncertu i zbilja je sramotno da se u javnosti domoljublje na ovakav način kažnjava umjesto slavi.»

PROF. ČORIĆ U EMISIJI «HRVATSKA U ŽIVO»

(PONEDJELJAK, 23. LIPNJA 2008. U 16:30 S. VODITELJI: RUŽICA RENIĆ ANDRIJANIĆ I PETAR VLAHOV)

Ružica: Marko Perković Thompson podijelio je i hrvatske intelektualce....

Nogometno prvenstvo za nas je završeno no svi se ponosimo igrom naših i jedinstvom u kojem smo svi sudjelovali bez obzira na politička uvjerenja. No da idila ne bi predugo trajala našli smo novi razlog za podjele.

Vlahov: Tako je. Tako su se intelektualci podijelili oko lika i djela Marka Perkovića Thompsona. Na one koji ga zdušno kritiziraju i one koji ga bezrezervno podupiru. U splitskom studiju pozdravljamo svećenika don Jozu Čorića, a u osječkom Jaroslava Pecnika iz HHO. Idemo odmah do Splita – Gospodine Čorić, je li se čujemo?

Čorić: *Pozdravljam sve one koji s ljubavlju i borbom za istinu i pravdu žive svoj život.*

Vlahov: Jasno. Evo, gospodine Čorić, zašto ste potpisali pismo potpore Thompsonu i koji je bio vaš motiv?

Čorić: *Kada se ne bih ja kao čovjek, a pogotovo kao svećenik, zauzeo za svaku progonjenu osobu, i ona koja nije nevinna, onda bih ja bio nula. Ja ću biti slobodan i citirati rečenicu, koju u svim knjigama povijesti ljudske gluposti nisam mogao naći, a slušao sam emisiju 'Otvoreno' od jednog od deset sveprisutnih osoba na hrvatskoj dalekovidnici. Desetak osoba koje stalno điraju što bi se kod nas reklo. Rekao je ovako: "Prekontrolirao sam pjesme Marka Perkovića Thompsona i vidim da u nekima od njih ima duh ustaštva, jer Pavelić je znao reći 'Na ljutu ranu ljutu travu' i to je dokaz da se Perković doista služi ustaštvom." Ako je to tako onda ja večeras svečano javljam na televiziji da od večeras neću jesti kruh, jer vjerujem da je Poglavnik jeo kruh.*

Vlahov: Neki vaši kolege intelektualci smatraju vas, zbog evo i ovih stavova koja ste sada iznijeli konzervativnim i autističnim, konkretno akademik Silobrčić. Kako to komentirate?

Čorić: *Ja Silobrčića ne znam, a čujte - često puta čovjek čita svoju dijagnozu na tuđem imenu.*

Vlahov: Prije nego li odemo do Osijeka – smatrate li da svojim stavovima veličate ustaštvo koje se često spominje u kontekstu s pjesmama Thompsonovim?

Čorić: *Nađite mi jednu Thompsonovu pjesmu u kojoj se veliča ustaštvo pa ću vam ja odgovoriti. Jadna li je hrvatska zemlja, jadna li je hrvatska zemlja, koja zbog sinova kojima se dogodila Hrvatska i ne mogu se nikada smiriti, jer su im oci i praoci uništavali sve što je disalo hrvatski, koja živi sada, bacajući drvlje i kamenje na čovjeka, čiji koncert, prosuđujući po službenim izvještajima nakon, prošao je u savršenom redu. A što se nađe desetak obučenih, od koga to ja ne znam. Ja sam prošao cijelu sjevernu kuglu zemaljsku. Na svakom skupu našao sam takvih u puno većem broju. Ajde dođite u Italiju pa ne nađite crnokošuljaše. Dođite u Francusku, dođite u Njemačku, neću u Švedsku, to bolje poznaju neki drugi (kraj mene je sjedio Ranko Ostojić – profesionalni policajac, koji je dio svog usavršavanja obavljao u Norveškoj). A ovdje mi nađemo?! Nađite mi pjesmu i ja ću pristat. Ako je ne nađete onda neka gospodin iz Osijeka ne pokušava govoriti, ako će govoriti na temelju '72., koju sam ja krvavo prošao i '73. jer me ovo podsjeća na hajku protiv Vice Vukova u svoje doba, protiv njega, sjećate se dobro. Samo je Vice posljuje završio u SDP-u.*

Ružica: Gospodine Čoriću, dobro – možete li komentirati pozdrav 'za dom!' kojim Marko često počinje svoje koncerte?

Čorić: *Hoćete li vi meni reći – da vas netko vidi prvi put večeras i koji nikada nije bio u Hrvatskoj i da vas zapita: "Jeste li za dom spremni? " Što biste vi rekli. Ja nisam nikada tako pozdravio, nikada. Ali kad bi me netko zapitao jesam li za dom spreman? – 'uvijek', a što se tiče mog ustaštva nikada nisam cijenio ljude koji rade po principu kapetana broda – bježe s broda, a posadu i putnike ostavljaju da poginu. Mislim da sam tu jasan.*

Ružica: Na koga mislite konkretno?

Čorić: *Čujte, ako ne znate da je to Ante Pavelić, onda je meni žao.*

Ružica: Ne, ne nisam vas shvatila.

Čorić: *Kako niste, on je sačuvao stražnjicu, a gdje je narod njegov? (...)*

Ružica: Možemo. Gospodine Čoriću, evo čuli ste što kaže gospodin Pecnik?

Čorić: *Nisam čuo više od pola. Loše se čulo, a ovo zadnje što se čulo podsjeća me na moj vojni rok u Kičevu MPV – moralno političko vaspitanje. Dalje taj gospodin nije otišao. Što mu ja mogu? Zašto ne diže glas protiv najgore ideologije ljudske povijesti – komunizma. Ja bih jučer vjerovao predsjedniku našem da govori pošteno, da je zinuo jednu jedinu riječ protiv najgore ideologije ostvarene ideologije ljudske povijesti. Ja ću mu poslati. Ja ću mu poslati knjigu – 100 milijuna ubijenih komunista (lapsus linguae – treba 'ljudi'), a koju pišu komunisti. I nema tu razgovora, a što ću ja? Nema tu Thompson, Čorić ili bilo tko, nego onaj tko radi za svoju zemlju iz ljubavi, a neka mi nađu jednoga čovjeka u povijesti da sam ja rekao protiv bilo koje nacije? Protiv Hrvata? Protiv svakoga koji ne valja počevši od sebe, apsolutno, jer problem svijeta ne bi trebao biti ja.*

Vlahov: Gospodine Čorić, bi li bilo drugačije da se iz Thompsonovih nastupa izbacim izraz 'za dom' o kome smo malo prije govorili ili da se izbacim sintagma 'ljuta trava na ljutu ranu'?

Čorić: *Što se tiče 'ljute trave na ljutu ranu' ja sam to čuo od mog pradjeda prije nego li se je rodio Pavelić. Znete! A što se tiče 'za dom spremni' – ako to smiruje ja bih je izbacio odmah. Odmah! Sve što smiruje situaciju ja izbacujem odmah, jer što će meni zabava u kojoj se drugi osjeća ugroženim. Ni čut!*

(...)

Ružica: Gospodine Čoriću, imate li još koju opasku za kraj?

Čorić: *Apsolutno, pa jeste li vidjeli da gospodin - drug niti riječi nije rekao protiv komunizma, a komunizam nije radio isto što i fašizam, jer od 8.5.1945. ja ne znam za žrtve NDH, a NDH nikada podnosio nisam., ali za žrtve komunizma evo jedan primjer. Ja sam do 11. godine imao socijalno osiguranje i onda do 50. ništa. Sada sam sveučilišni profesor u mirovini, a nemam mirovine. Zbilja veliki, veliki humanizam, a što se tiče ovoga komunizma ja neću navesti, neka on nađe tko je rekao: "Da bi čovjek pristupio jednoj postojećoj partiji, mora biti natprosječno nepošten" (Brodski). Hvala.*

Vlahov: Evo samo za kraj – pitanje za jednog i drugog gosta – kada ćemo mi prestati razgovarati o ovim temama: partizani i ustaše i sve

ono što nas još opterećuje od 1945. 1941. godine. Mnogi se tada još nisu ni rodili, a mi još danas raspravljamo o tome.

Čorić: *Može, ja ću vam reći. Kada svaki grob, svake žrtve bude obilježen.*

Pecnik: Ja mislim ovaj naprosto to pokazuje našu nezrelost našega društva i da zapravo nismo spremni suočiti se s pravim problemima. Nama ovi problemi fašizma i antifašizma služe da bi prikрили neke druge stvari za koje nemamo snage i sposobnosti otvoreno ih prozvati i kritički preispitati.

Ružica: Ja mislim da je gospodin Pecnik definitivno u pravu. Puno vam hvala, obojici naravno, za gostovanje u našoj emisiji.

HRVATSKOJ JAVNOSTI O ZABRANI KONCERATA MARKA PERKOVIĆA THOMPSONA

U Hrvatskoj je počelo zabranjivanje koncerata Marka Perkovića Thompsona

Prihvatanje zabrane ovih nastupa značilo bi dopustiti Hrvatsku u kojoj se ne smije pjevati. Hrvatski narod vjekovima iskazuje svoju radost, bol, vjeru i nadu pjesmom. Hrvatska glazba daje ljepotu našem životu i dostojanstvo našem narodu.

Žele zabraniti naše snove i naše pjesme!

Prošli smo bolna iskustva zabrane i suđenja javne riječi. Hrvatsko sjećanje je puno ponosa na one koji nisu prihvatili zabranu slobode misli, riječi, pisma i okupljanja.

Nemojmo dopustiti zabranu pjesme!

Mi smo odgovorno iskazali hrvatskoj javnosti da “nastupi Marka Perkovića Thompsona pobuđuju plemenite osjećaje solidarnosti, a emocije bude optimizam koji iz ravnodušja i rezignacije podiže mnoštvo ljudi”. S prezirom gledamo na zabrane njegovih koncerata i pozivamo i cijelu Hrvatsku da,

Ne prihvati i ne dopusti zabranu hrvatske pjesme - zabranom koncerata Marka Perkovića Thompsona.

Zagreb, 18. 07. 2008.

Dr. sc. Antun Abramović,
Akademik Ivan Aralica
Davor Aras, prof.
Dr. sc. Mato Artuković, viši znanstveni suradnik
Akademik Smiljko Ašperger
Dipl. Ing. Nenad N. Bach, skladatelj
Mile Balen, književnik
Akademik Slaven Barišić
Prof. dr. sc. Borna *Bebek*

Dr. Ivanka Bilić, spec. opće medicine
Nikola Bilić, dipl. inž.
Prof. dr. sc. Ivan Biondić
Mons. dr. Mile Bogović, biskup
Damir Borovčak, dipl. ing., publicist
Josip Botteri Dini, akademski slikar, predsjednik Ogranka Matice
hrvatske u Splitu
Vinko Brkan, član HVIDR-e Hrvatske i dogradonačelnik Trogira
Prof. dr. sc. Nikola Buble
Mr. sc. Vinko Burazer, odvjetnik
General Miljenko Crnjac
Joško Čelan, novinar i publicist
Mirko Čondić, pukovnik HV u m.
Prof. dr. sc. don Josip Čorić
Branko Čulo - dragovoljac i hodočasnik
Prof. Ante Čuvalo, Ph. D. - Predsjednik Association for Croatian
Studies/ACS
Prof. Ikica Čuvalo
Mate Ćavar, hrvatski pjesnik i publicist
Mate Ćavar, umirovljenik
Ružica Ćavar, dr. stom. i dr. med., predsjednica Hrvatskog pokreta
za život i obitelj
General Ljubo Ćesić Rojs
Prof. dr. sc. fra Šimun Šito Ćorić, nacionalni koordinator Hrvatskih
kat. misija u Švicarskoj
Prof. dr. sc. Ante Ćorušić
Prof. dr. sc. Alojz Ćubelić, svećenik
Akademik Žarko Dadić
Dr. dr. h. c. Nikola Debelić, dirigent, sveuč. prof. i hrv. veleposlanik
u m.
Ivan Debeljak, dipl. iuris
Zlata Derossi, prof.
Julije Derossi, književnik
Prof. dr. sc. Goran Dodig
Admiral Davor Domazet Lošo
Željko Dorotić, gospodarstvenik
Dubravka Dragaš, dipl. arheolog

Dr. sc. Tomislav Dragun
Prof. Tomislav Držić, novinar i urednik Hrvatskog lista
Prof. Malkica Dugeč, hrv. pjesnikinja
Prof. dr. sc. Andrej Dujella
Stipe Ćipa Dukić kat. svećenik
Marko Dumančić, odvjetnik
Radoslav Dumančić, pravnik
Ante Duvnjak, gospodarstvenik
Marko Duvnjak, profesor
Dr. Ivo Dužević, psihijatar-psihoterapeut
Ante Filipović, brigadir u m.
Ivan Gabelica, odvjetnik
Zoran Galić, odvjetnik
Sandra Galiot, umirovljenica
Slavko Galiot, prof, dipl. arheolog, pred. Udruge oboljelih branitelja
Milan Glibota, predsjednik Matice hrvatske Imotski
Tomislav Grahovac, odvjetnik
Dr. sc. Mario Grčević
Prof. dr. sc. Vinko Grubišić
Josip Hećimović Nikšić, dipl. inž.
Petar Hinić, predsjednik Hrvatske kulturne zajednice u Stuttgartu
Hrvoje Hitrec, književnik i predsjednik Hrvatskog kulturnog vijeća
Prof. dr. sc. Alojzije Hoblaj
Fra Mladen Hrkač
Mr. sc. Dubravko Hunjet
Mons. Ante Ivas, biskup
Ilija Ivezić, glumac
Dr. sc. Borka Jadrijević, docentica
Dr. sc. Krešimir Jakić, sveučilišni profesor u m.
Dr. sc. Zvonimir Janović, sveučilišni profesor u m.
Akademik Dubravko Jelčić
Josip Jović, kolumnist i publicist
Prof. dr. sc. Vlado Jukić
Marko Jurić, novinar
Ante Jurić, predsjednik Australian Croatian Association Melbourne
Ing. Zrinko Jurić, tajnik Hrvatske kulturne zajednice u Stuttgartu
Dr. sc. Hrvoje Kačić

Don Anđelko Kaćunko, novinar i publicist
Damir Kalafatić, dipl. ing. kemije
Marija Kalafatić, dipl. ing. kemije
Pajo Kanjižaj, književnik
Prof. dr. sc. Ivan Karlić
Akademik Andrija Kaštelan
Prof. dr. sc. Vladimir Katović
Pavao Slavko Keserović, dip. ing.
Prof. dr. sc. Stanislav Kliment
Josipa Kliment, ekonomistica
Mate Knezović, odvjetnik
Prof. dr. sc. Pavle Knezović
Zdravko Komšić, predsjednik udruge logoraša Vukovara
Prof. dr. sc. Ivan Kordić
Prof. dr. sc. Manja Kovačević
Prof. Kuzma Kovačić, akad. kipar
Fra Ljubo Krasić, ravnatelj Hrvatskog Instituta, Chicago
General Marinko Krešić, predsjednik udruge Hrvatski generalski zbor
Prof. dr. sc. Šimun Križanac
Dr. sc. Mario Krnić, docent
Vjekoslav Krsnik, novinar
Dr. Petar Kružić, stomatolog, predsjednik Hrvatskog Kršćanskog pokreta Stuttgart
Prof. dr. sc. Slobodan Lang
Dr. sc. Inga Lisac, sveučilišni nastavnik u m.
Prof. Ive Livljanić, hrv. veleposlanik u m.
Jadranka Lučić, tajnica Hrvatskog žrtvoslovnog društva
Prof. dr. sc. Branimir Lukšić
Prof. dr. sc. Mate Ljubičić
Ante Madunić, odvjetnik
Dr. sc. Ljubo Marangunić, sveučilišni profesor u m.
Dr. Radoslav Marić, M. D., ABOG, LMCC, FLEX, ECFMG
Ivica Marijačić, novinar, glavni urednik «Hrvatskog lista»
Hrvoje Marušić, gradski vijećnik u Splitu
Prof. dr. sc. Matko Marušić
Prof. dr. Marko Matić

Mate Matić, odvjetnik
Akademik Slavko Matić
Mr. sc. Dražen Matijević, odvjetnik
Miroslav Međimorec, redatelj, publicist i umirovljeni diplomat
Dr. sc. Nedjeljko Mihanović, član suradnik HAZU
Vlasta Mihavec, dipl. oec.
Prof. dr. sc. Alka Mihelić-Bogdanić
Dr. Martin Mikecin, neuropedijatar
Vanja Mikecin, prof.
Marko Mikulandra, književnik i redatelj
Slavica Mikulandra, glumica
Miroslav Mikuljan, filmski redatelj
Prof. dr. sc. Nikola Mirošević
Ana Močnaj, profesor
Ratimir Močnaj, dipl. ing.
Tvrtko-Andrija Mursalo, diplomat u m.
Prof. dr. dr. fra Andrija Nikić, predsjednik Hrvatskog kulturnog društva Napredak Mostar
Tomislav Nürnberger, dipl. ing. matematike
Željko Olujčić, odvjetnik
Ivan Pandža - Hvidra Zagreb
Ivo Paradžik, umirovljenik
Mercedes Paradžik-Robek, prof.
Prof. dr. sc. Mladen Parlov
Josip Pavičić, književnik i nakladnik
Mladen Pavković, novinar i publicist
Prof. dr. sc. Davor Pavuna
Marija Peakić-Mikuljan, književnica
Akademik Josip Pečarić
Šimun Penava, zamjenik predsjednika Hrvatskog žrtvoslovnog društva
Kaja Pereković, bivša predsjednica Društva hrvatskih političkih zatvorenika
Prof. dr. sc. Nedjeljko Perić
Mr. sc. Damir Pešorda, kolumnist i profesor
Domagoj Ante Petrić, novinar
Nenad Piskač, književnik

Mr. sc. don Bernardo Pleše
Luka Podrug, dipl. iur.
Prof. Jasenka Polić Biliško
Akademik Stanko Popović
Mons. dr. Valentin Pozaić, pomoćni biskup zagrebački
J. Ivan Prcela, urednik i publicist
Darko pl. Prebeg mr. stroj. ing.
Dr. Antun Predanić, ginekolog
Zlatko Prtenjača, odvjetnik
Davor Prtenjača, odvjetnik
Mr. sc. Jakov Radovčić, paleontolog
Ozana Ramnjak, profesor
Toni Ramnjak, dipl. oec.
Prof. Markica Rebić, general u mirovini
Danijel Rehak, predsjednik Hrvatske udruge logoraša
Ivica Relković, publicist
Domagoj Rešetar, odvjetnik
Bojnik Mladen Rogić, dopredsjednik UHDDR-a grada Zagreba i
Zagrebačke županije
Miljenko Romić, akademski slikar
Fra Nikola Mate Roščić
Vedran Rožić, gradonačelnik Trogira i saborski zastupnik
Božidar Ručević, dipl. inž.
general-bojnik Željko Sačić
Marin Sagner, glumac
Prof. dr. sc. Marko Samardžija
Jakov Sedlar, redatelj
Draško Semren, odvjetnik
Dr. sc. Marina Skrobica, dizajner
Prof. em. dr. sc. Ivo Soljačić
Ivan Strižić, književnik
Elizabeta Šajatović, prof. u m.
Petar Šale, odvjetnik
Dr. Danica Šćukanec Predanić, stomatolog
Prof. em. dr. sc. Zvonimir Šeparović, član Europske akademije
znanosti i umjetnosti
Branko Šerić, odvjetnik

Barbara Šešelj, M.A., knjižničarka
Tvrтко Šešelj, računovođa
Tomislav Šimičević, dipl. ing. građevinarstva
Jasminka Šimičević, dipl. ing. građevinarstva, prof.
Adela Šubić, umirovljenica
Prof. dr. sc. Marijan Šunjić
Ante Nadomir Tadić Šutra, pjesnik
Tuga Tarle, prof. filozofije
Benjamin Tolić, filozof i publicist
Prof. dr. sc. Zdravko Tomac
Zora Trek-Čižek, upravni pravnik
Akademik Nenad Trinajstić
Zvonimir Trusić, utemeljitelj dragovoljaca Domovinskog rata,
ravnatelj
Hrvatskog dokumentacijaskog centra
Prof. dr. sc. Miroslav Tuđman
Prof. dr. sc. Nikica Uglešić
Aron Varga dipl. inž.
Đuro Vidmarović, književnik i povjesničar
Ljilja Vokić, profesor
Dr. sc. Vladimir Vratović, sv. profesor u m.
Ljubica Vrdoljak, gradska vijećnica u Splitu
Prof. Vera Valčić Belić
Boris Vinčić, odvjetnik
Zlatko Vitez, glumac
Zdravko Vladanović, dipl. pravnik, brigadir u m.
Mr. sc. Božena Volarić, sveuč. nastavnik u m.
Dr. sc. Petar Vučić
Vlč. Tomislav Vučur
Dr. sc. Ante Vukasović
Petar Vulić, pjesnik, tajnik Udruge umirovljenih branitelja
Miroslav Zemljak, dipl. inž.
Prof. dr. sc. Ivan Zulim
Prof. dr. sc. Darko Žubrinić

**M. KOVAČEVIĆ I J. PEČARIĆ, THOMPSON
U OČIMA HRVATSKIH INTELEKTUALACA
– BILO JE I TO JEDNOM U HRVATSKOJ,
ZAGREB, 2008.**

**PREDSTAVLJANJA KNJIGE *ZLOČINAČKI
SUD U HAAGU***

**ČAVOGLAVE – DAN DOMOVINSKE
ZAHVALNOSTI, 5.8.2008.**

Govor Damira Pešorde

**MATEMATIČAR KOJI SVOJ KREDIBILITET
ULAŽE U OBRANU HRVATSKIH INTERESA**

Nova knjiga *Zločinački sud u Haagu* akademika Josipa Pečarića predstavljena u Čavoglavama na 13. obljetnicu Oluje, a predstavljajući su bili Damir Pešorda, dr. Josip Čorić i dr. Slobodan Lang.

Nije nipošto slučajno da knjigu Josipa Pečarića *Zločinački sud u Haagu* predstavljamo danas i ovdje (op. a. Čavoglave, 5. 8. 2008.). Ne radi se samo o simbolici, nego se radi i o nastavku borbe za hrvatsku stvar drugim sredstvima. Slobodu i neovisnost našoj zemlji izborili su branitelji pod vodstvom prvog hrvatskog predsjednika, ali posao izgleda time nije bio dovršen. Svima su ovih dana puna usta branitelja, ali njihovo djelo, hrvatska sloboda i neovisnost, svakodnevno se ugrožava i umanjuje. Licemjerne su te pohvale, koje bi trebale izazivati ponos i snažiti domoljublje, a izazivaju samo gorak okus u ustima. Zašto? Zato što se hrvatska stvarnost ne poklapa sa slikom Hrvatske iz usta slatkorječivih političara. Hrvatski generali čame u haškom i hrvatskim zatvorima, hrvatskim se granicama sprdaju susjedi i redikuli poput Joška Jorasa, potpredsjednik hrvatske vlade slavi 27. srpnja dan kada su lički Srbi podigli ustanak. Najjunakčiji čin, ili bolje reći zločin tog njihovog ustanka 27. srpnja 1941. je da su izvukli iz vlaka drvarskog župnika koji se vraćao s hodočašća iz Knina, oderali mu kožu, nabili na kolac i pekli ga na ražnju. Uostalom, znamo kako to izgleda kada oni dižu ustanak. Eto, te i takve datume danas obilježava i slavi nekoć ponosna, Tuđmanova Hrvatska.

U Čavoglavama slavi narod, u Kninu paradira vlast

Između ostalog, i zbog toga je dobro da postoje ljudi kao akademik Pečarić, da govori i piše istinu danas kada su mnogi drugi intelektualci odustali, preplašili se ili se jednostavno predali i prodali. Nekako je logično i da njegovu dvadeset drugu publicističku knjigu predstavljamo upravo na obljetnicu "Oluje" i upravo ovdje, u Čavoglavama koje su postale svojevrsno mitsko mjesto, mjesto gdje Dan domovinske zahvalnosti slavi narod, dok u Kninu paradira vlast.

Akademik Pečarić je matematičar, matematičar s daleko najvećim brojem znanstvenih radova objavljenih u relevantnim svjetskim publikacijama među hrvatskim matematičarima, jedan od najvećih naših živućih znanstvenika. Nedavno je njemu u čast bio održan veliki znanstveni skup o kojem je naš tisak sramotno šturo izvijestio. Neupućen čovjek mogao bi se začuditi: kako to da se prešućuje znanstveni skup eminentnih svjetskih matematičara

održan u Trogiru i posvećen jednom našem znanstveniku, a nekih drugih znanstvenika pune su novine i s povodom i (češće) bez povoda?

Međutim, nama koji živimo tu i koliko-toliko pratimo intelektualna previranja u ovoj zemlji, jasno je zašto je tomu tako. Akademik Pečarić jednostavno nije podoban. Medije i uopće javnu scenu u Hrvatskoj su od dvije tisućite do danas gotovo u potpunosti preuzeli tzv. ljevičari, a zapravo kriptojugoslaveni. Koji, kako im sve bolje ide, sve više gube ovaj početni "kripto" i sve otvorenije nastupaju kao obnovitelji "jugoslavenskog" kulturnog kruga. Zapravo odrađuju svoj razdržavljajući posao za domaće i inozemne nalogodavce, čiji je, sad već očit, cilj obnova nekakve zapadnobalkanske asocijacije.

Ne smeta njima što je Pečarić čuven matematičar, nego im smeta što on kao čuveni matematičar svoj znanstveni i intelektualni ugled i kredibilitet zdušno ulaže u obranu hrvatskih interesa. Narušava im medijski konstruiranu, lažnu sliku hrvatskog domoljuba kao zatucanog i primitivnog "desničara". Smeta im što on u svojim briljantno napisanim polemikama, analizama i esejima secira i razobličava laži na hrvatsku štetu.

Knjiga o kojoj je danas riječ podijeljena u šest cjelina. U šarolikom rasponu tema od Haškog suda do prijepora u hrvatskoj znanstvenoj zajednici Pečarić razvija dramu recentne hrvatske stvarnosti u kojoj su uloge, čini se, unaprijed zadane. Uloga tragične junakinje Hrvatskoj, uloga produžene ruke usuda Haškom tribunalu itd. Ono što posebno smeta jest to da su dežurni tumači "hrvatske krivnje" dobro raspoređeni domaći paraziti koji svoje projekte guraju uglavnom na račun poreznih obveznika otkako je Soros zavrnuo pipu. Njihovu mimikriju Pečarić razara svojim tekstovima već dugi niz godina. Logika, jasnoća i izravnost njegovo su glavno oružje. Kad tko od domaćih povjesničara zavapi "*Pa što hoće taj Pečarić, on je matematičar, a ne povjesničar!*"- možemo biti sigurni da je matematičar matematičkom preciznošću otkrio slabu točku povjesničareve konstrukcije. Sad to što su nekim hrvatskim povjesnicima milije konstrukcije negoli traganje za istinom, nije matematičareva krivica.

Autor se, uz povijesne prijepore, dohvaća i raznih aktualnih društvenih fenomena iz područja kulture i svakodnevnog života. Tu njegov precizni, analitički, gotovo znanstveni diskurs prelazi u esejistički. U tom smislu posebno bih izdvojio dva teksta iz druge cjeline: *Tko su arbitri hrvatske javne scene? Anacionalni jugonostalgicari* i *Thompson*. U prvom od tih tekstova Pečarić među prvima u hrvatskoj javnosti jasno, neuvijeno i, što je najvažnije, argumentirano progovara o tome kakva je stvarna uloga određenih javnika iz kulturnih i znanstvenih krugova u Hrvatskoj. Može se stoga reći da je Pečarić, u neku ruku, preteča teze admirala Domazeta o "vučjem čoporu" kao udarnoj šaci projekta destabilizacije Hrvatske i njenog uvlačenja u neke nove balkanske asocijacije.

U tekstu o Thompsonu autor raščlanjuje pravu pozadinu medijskog linča tog pjevača zabavne glazbe koji u svojim pjesmama jednostavno i srčano slavi neke osnovne ljudske vrijednosti, posebno domoljublje i vjeru. Lako je razabрати sjenu arbitra i zavijanje čopora u pozadini. Pečarić to i čini, precizno, duhovito i vehementno. Najnovije sramotne akcije koje ohrabreni nastavljači ustanka od 27. srpnja daleke 1941. poduzimaju protiv Marka Perkovića nisu, naravno, akademika Pečarića ostavile ravnodušnim. On je pokretač i prvi potpisnik dvaju pisama upućenih hrvatskoj javnosti, koje su potpisali brojni hrvatski uglednici i intelektualci, a u kojima se apelira na hrvatsku javnost da ne dopusti "zabranu hrvatske pjesme".

Intelektualac s vjerom u logiku

Osobno držim ta pisma vrlo važnim za aktualna događanja u Hrvatskoj, ali i za hrvatsku kulturnu povijest. Njihov inicijator, ali i svi potpisnici, tim činom obavljaju svoju obavezu intelektualca prema društvu, i to u onom najpozitivnijem, najčasnijem smislu. Čini mi se da je ovo po prvi put u nekoliko zadnjih godina da hrvatski intelektualci nisu jednostavno odšutjeli jednu, slobodno se može reći, protuhrvatsku provokaciju, koja nije samo protuhrvatska, nego i uistinu protudemokratska po svojoj naravi. U normalnim demokratskim državama zabranjeno je zabranjivati koncerte!

Simptomatično je da su se na istoj strani u ovom unutarhrvatskom prijeporu našli najpoznatiji hrvatski matematičar, Pečarić, i najpoznatiji hrvatski pjevač, Thompson. To ukazuje na činjenicu da se o hrvatskim interesima na adekvatan način ne brinu oni koji su za to plaćeni, to jest političari, nego se tog posla moraju prihvaćati ljudi kojima politika nije potrebna, koji imaju svoj ugled i svoje zvanje izvan i mimo politike. Ni Pečarića ni Thompsona u političku arenu ne vuče želja za slavom ili materijalnim probitkom, to su u stanju priskrbiti svojim radom i ugledom u poslovima kojima se bave, nego čisti, iskreni domoljubni impuls. Zato oni valjda i jesu danas ovdje s narodom, dok su oni, koji bi po naravi svoga zanimanja s narodom morali biti, negdje drugdje.

Posebne cjeline u knjizi čine autorovi tekstovi s predstavljanja vlastitih knjiga, kao i tekstovi o knjigama drugih autora. Tu se Pečarić otkriva kao intelektualac s nepokolebljivom vjerom u logos, to jest riječ, razum i logiku. Kvalitete njegova stila, jasnoća i preglednost, i tu dolaze do izražaja. Tako da, govoreći o knjizi kojeg drugog autora, zna u nekoliko pasusa raščlaniti neku temu, izvući srž na površinu, sažeti bit neke povijesne kontroverze, o kojoj su napisani brojni tomovi knjiga, a da još nije na zadovoljavajući način razriješena. Govoreći, primjerice, o knjizi Ivana Strižića "Žrtvoslov slunjskog kotara", akademik Pečarić daje i brzopoteznu raščlambu "jasenovačkog mita", detektira njegove današnje promicatelje u ponešto ublaženijoj verziji, problematizira cijeli kontekst aktualnih tendencija zlouporabe povijesti ...A sve to potkrepljuje brojkama, citatima, paralelama i uokviruje tezom, ekspliciranom u spominjanom tekstu o "arbitrima hrvatske javne scene", koja se proteže kroz cijelu knjigu kao nit poveznica: *"Sve to skupa je jedna velika „igra“ koja treba ubiti ponos hrvatskih ljudi. Jer s ljudima bez ponosa lako je manipulirati. Takvi ljudi će ispunjavati sve ono što gazde od njih traže. Zato je kineski filozof i našao najbolju riječ za one koji pomažu svjetskim moćnicima u tome: najodvratniji ljudi!"*

Završna skupina tekstova u knjizi, naslovljena kao *Ponešto o znanosti*, otkriva i onaj aspekt Pečarićeva rada koji je najširoj javnosti možda manje poznat. Javnosti. Pročitamo li pažljivo tekstove iz ove završne cjeline u knjizi, uočiti ćemo da autor i u

uskom krugu svoje profesije (matematika) ili u nešto širem (znanost u cjelini) vodi one iste bitke kao i u tekstovima s temama općedruštvenog i političkog karaktera. Tu u jednom tekstu, naoko uzgred, iznosi i misao koja bi se, po mom mišljenju, mogla označiti kao svojevrsni autorov Credo koji povezuje njegov znanstveni i publicistički rad, ali i otkriva njegov intelektualni i ljudski habitus: *"Jer istina je samo jedna – DVA i DVA je ČETIRI, a neistina imaš koliko hoćeš, i TRI, i PET, i ŠEST ..."* Danas se tiska mnogo knjiga, različitih, ali onih koje prožete spomenutim načelom vrlo malo. Stoga će ova dvadeset druga publicistička knjiga akademika Pečarića, siguran sam, naći zahvalne čitatelje.

«Hrvatski list», 14. kolovoza 2008.

Govor Josipa Čorića

"Ti me zavede, o Jahve, i dadoh se zavesti, nadjačao si me i svladao me. A sada sam svima na podsmijeh iz dana u dan svatko me ismijava. Jer kad god progovorim, moram vikati, naviještati moram: "Nasilje! Propast!" (Jr 20, 7-8)...Iako je situacija bezizgledna pa se čuju riječi poput: "Proklet bio dan kad se rodih, dan ,,proklet bio čovjek koji ocu mom dojavu: "Rodio ti se sin, muškić!" (Jr 20, 14-15)...No i u tom očaju osjeća srce: "Sa mnom je Jahve kao snažan junak! Zato će moji progonitelji posrnuti i neće nadvladati". (Jr 20, 11).

Stanje u narodu opisuje suvremenim: 'Da bezuman je moj narod...djeca su nerazumna, ništa ne shvaćaju, mudri su tek za zlodjela, ali činiti dobro ne umiju...nema čovjeka...Ja ih nasitih, a oni preljub učiniše. Oni su ko ugojeni, sileni konji, ržu za ženom bližnjega svoga...da u mome narodu ima zlikovaca, kao ptičari vrebaju iz zasjede postavljaju zamke, hvataju ljude...prava sirote ne sreću, ne mare za pravo sirotinje...proroci laž proriču, a svećenici poučavaju na svoju ruku. A mojem narodu to omilje...jer od najmanjega do najvećega svi gramze za plijenom, od proroka do svećenika svi su varalice. I olako liječe ranu naroda moga vičući:

'Mir! Mir' ali mira nema...Laž, a ne istina prevladava na zemlji!" (Usp. Jr 4,22.25, ; 5,7-8; 5,26...28...31; 6,13-14;)..Ne mijenja se lako narod izabrani, niti njegove vođe, jer će prorok Mihej zapisati: "Glavari njegovi sude prema mitu, svećenici njegovi poučavaju radi zarade, proroci njegovi bale za novac." (Mih 3,11). Apostol pak ljubavi Ivan dovikuje:

"Ne sudite po vanjštini nego sudite sudom pravednim!" (Iv 7, 24).

Nije li i u hrvatskom narodu često stvarnost bila kako ju opisuju starozavjetni proroci, a ipak i tada bijaše onih koji su digli srca gore. Opisuju ih veliki hrvatski pjesnik Vladimir Nazor u svojim poemama nastalim prije nego li se je, on morski vuk, dao u plovljenje čamcima preko jedne Kupe. U svojim 'Hrvatskim kraljevima' dovikuje:

'Rekoše: vi ste uvijek bili roblje
a povijest vaša nalik je na groblje
na kome niti pravog krsta nema
ponegdje ploča bezimena nijema i korov svuda.
Uza sve su pute otaca vaših kosti razasute
U rodnom tlu mrtvacu san ne drijemlju
Pognojili su kao đubre zemlju.
Da to nam kažu, a u meni na sve to kliče:
Lažu! Iako nema ploča, spomenika, zidina, kuća,
pergamena, slika
Ja znam što bje i kako bje.
Ne razasute na sve čet' strane
Već u mom srcu leže ukopane,

Otaca mojih put i kosti sve...Njih mrtvih ja sam živi spomenik...S Nazorovskim ponosom priznat ćete mi da nije lako govoriti i uspjeti sve zadovoljiti. Skoro je to i nemoguće.

Kako nam je bilo?

MILE PEČIĆ, Slunjski župnik u svojoj knjizi: 'Godine otpora i hrabrosti' donosi: "*Iz dobro poznatih razloga nismo mogli popisati, javno oplakati i pomoliti se za žrtve Drugog svjetskog rata sve do*

pobjede demokracije 1990. godine. Svoju smo tugu krili punih 45 godina. Nakon višestranačkih izbora počeli smo vraćati dug našim pokojnicima. Čitavo poslijeratno razdoblje morali smo slušati laži o genocidnosti Hrvata. U svjetlu najnovijih ratnih strahota kada su počinjena tolika zvjerstva nad našim narodom, stradanja u II. svjetskom ratu i neposredno nakon njega dobivaju sasvim drugo svjetlo. Odmah moramo reći da ne smijemo licitirati s našim žrtvama, poticati revanšizam i osvetu. Ali, do istine moramo doći. Istina će nas jedino osloboditi svih mistifikacija i manipulacija i dati nam solidnu osnovu za daljnji život."

(...)

Ne mogu se načuditi kako neki poistovjećuju pad Berlinskog zida s padom komunizma. Pao je zid, ali su ostale opeke i to u glavama onih kojima je zid činio ugodnu hladovinu, a bili smo svjedoci kako su se prodavale opeke...I kao što nema prestanka rada radioaktivnih procesa kada se ugasi atomska centrala tako nema slobode čovječanstvu dok se ne operu komunistički mentaliteti u svima koji su živjeli pod njegovim plaštem...Za to će trebati desetljeća, a i više. Danas živimo u ozračju dvaju k(komunizam i razulareni kapitalizam) i kada se zbroje imamo 2 ka, odnosno kaka, a znamo što to znači.

Domovinski rat nas je oslobodio od parazita na listovima hrvatskog nacionalnog stabla, ali su ostali skriveni nametnici na korijene tog stabla i dok se njih ne riješimo i onemogućimo u njihovoj prljavoj raboti, mi smo nemoćni.

Koliko li bi trebalo 'uvesti' u Hrvatsku oftalmologa zbog tolikog broja slijepaca koji vide što nema, a ne vide ono što ima?

Pisati istinu često znači biti u apsolutnoj manjini i u sukobu sa svima, pa i sa samim sobom.

Istini je najviše otvoren tzv. mali čovjek. Samo mali čovjek je velik dok se drži Boga i njegova zakona. Uostalom tko bi danas od nas, a pogotovo od 'glavešina' mogao slaviti ovaj veliki dan domovinske zahvalnosti da ne bijaše tzv. malih ljudi, spremnih dati sve da bi oni, koji za njima ostaju, imali sve. Zato je danas naše srce i misli usmjereno na zahvalnost onima koji su prerano prešli – Dizdarovski rečeno – na drugu stranu rijeke. U neku su ruku sretni da ne moraju gledati ostvarenje proročkih riječi hrvatskog

mučenika, žrtve udbaških likvidiranja u tuđim zemljama, Brune Bušića:

U jednom od svojih tekstova iz 1975. Bruno je napisao:

'Da smo složni i čestiti davno bismo imali državu. A bit će nje, rodit će se slobodna Hrvatska kad padne Berlinski zid i kad se budu rušila komunistička krvava carstva kao kule od karata. Nema ni jedne države da je nastala bez krvavih gaća. Vjerojatno ćemo se i mi morati pobiti za slobodu sa Srbima, a možda i sa Turcima. Teret rata morat ćemo podnijeti svi podjednako.

... No kad se oslobodimo srpskog ropstva i stvorimo državu, vidit ćete kako tek **naši kradu**. Svak nas je stoljećima krao i potkradao, a najteže će i najgore biti kad nas naši budu krali te prodavali svjetskim jebivjetrima i makro lopovima. Navalit će na nas kao velike ptice grabljivice. Tada će biti najveće i nerješivo pitanje - kako nas tada **spasiti od nas samih**?'

Što li se je sve govorilo, pisalo, šaputalo o stvarima o kojima je slobodni svijet slobodno i javno raspravljao, a ovdje su se godine života bez sunca i slobode kretanja dijelile svakome kojemu je 'veliki komunistički brat' odlučio zavrnuti vratom? 'Velikom bratu' i njegovim sljedbenicima se je dogodila najveća nesreća, rodila se hrvatska država. Naučeni u školi komunizma, gdje i đavoli idu na nastavu, jer ne znaju lagati i uništavati kao crveni drugovi, lagati, snalaziti se na tuđi račun, brzo pročitaše stanje konfuzije mlade hrvatske države i opet se pojavljuju kao naši osloboditelji na izvan napadajući nedjela majčice partije, a djelujući kao najrafiniraniji komunistički barjaktari. E Franjo, Franjo besmrtni, zašto učini najveći grijeh i ne ostvari lustraciju barem pred kraj 20. st.?

Možda je njih imala pred očima velika svjetska 'ljepotica', patološkom mržnjom ispunjena prema Hrvatima, Karle del Ponte, nazvavši nas 'podlim kurvinim sinovima'. Mi bismo to doista i bili da nam je ona svima mater. I kada sam čitao jedan intervju s njezinim eksmužem on nema riječi kojima bi je nahvalio kao ženu, inteligentno stvorenje, jedino se nije usudio predložiti je izboru za mis. U sebi sam na glas reagirao pred grupom Talijana, jer je to izišlo u talijanskim novinama: 'Kada je toliko egzemplarna zašto si je napustio? Valjda su mu preveli kako je zovu braća Srbi: 'Ni baba ni deda!'

No možda Karla katkada ima i pravo.

Uostalom kako razumjeti i složiti slijedeće dvije izjave: "Ustaše su bili oni koji su željeli hrvatsku državu. Iskoristili su samo šansu koju su im omogućile svjetske okolnosti da ostvare državu. Hrvati nisu bili fašisti, nego su htjeli svoju državu. A ako je i bilo zločina, bio je to rat u kojemu su ratovali svi protiv svih." i : "NDH niti je bila nezavisna, niti je bila država, niti je bila Hrvatska. Ona je bila tvorevina koju je stvorio okupator... a priče o tome kako je NDH za nešto zaslužna, ona je zaslužna za zločin kojeg se i danas Hrvati moraju sramiti" (Prva izjava Stjepana Mesića dana 1992. god. na tribini u Švicarskoj – a druga dana 1996. australskom radiju SBS, 16. veljače a objavljeno u 'Spremnosti' 28. ožujka od istog Stipe). Koliko je taj bard pokazao svojim životom do sada da mu je do istine ne bih se čudio da izda i treće saopćenje potpuno suprotno od prvog i drugog.

Ne misle valjda naši demokrati da su oni zaštićene svete krave. Ja ni u Indiji ne bih kravu smatrao svetom, a kamo li u mentalitetu ostataka nekad nesvrstane Jugoslavije koja je u tom pogledu bila sijamska blizanka Indiji.

Zato i onima, koji su se raznim makinacijama dočepali vlasti potvrđujući općepoznatu činjenicu da **svi hormoni s godinama idu dolje, jedino hormon vlasti ide u obrnutom smjeru**. Moj odnos prema vlasti se znade: nijednu vlast ne volim, a svaku poštujem onoliko koliko ona poštuje prava svakog, posebno tzv. 'malog' čovjeka. Bez straha stoga treba poručiti svima ono što Ivan Pavić Mrgud poručuje u svojoj besmrtnoj pjesmi:

HRVATOM SE ZVAT!

Zbunjen, uznemiren, još ne mogu spat',

Spoznaja mi gorka suzom muti vid,

Prije tri godine ja odoh u rat,

A ti doma sjediš, i nije te stid

Hrvatom se zvat'!

Domovini dadoh sve što mogu dat',
A ti vrebaš što još možeš joj oteti.
Gledajuć' te sada trebao sam znat'
Da ti nije bilo ni na kraj pameti
Hrvatom se zvat'!

Važno ti je bilo svoju mrežu tkat',
U virove mutne bacat je po noći,
Stalno vući punu i nikad' ne stat',
Nadajuć se tajno, da ćeš ipak moći
Hrvatom se zvat'!

Rat nas još udara, k'o kovački bat!
Smrt nam grobnim dahom i sad život briše,
Kao bijesna bura tanke trave vlat!
Preživim li, kunem ti se; Nećeš više
Hrvatom se zvat'!

/ Ivan Pavić-Mrgud (r. 1958.) /

Analizu Haškog suda prepuštam kompetentnijim od mene, a tu je nezamjenjivo britko matematičko pero akademika Josipa Pečarića, kojemu nije uspjelo ništa promaći što je do sada bilo dostupno dohvatiti, a možemo zamisliti kakva će situacija nastati kada se dođe do dokumenata sa 'skrivenih strana mjeseca' kako bi rekao hrvatski emigrant, uznik i pisac Mirko Vidović. Ipak se usuđujem s njime pitati u kojem omjeru su pred taj sud došli

vojskovođe agresorske i obrambene vojske? Nije li sramotno kako je prošla zločinačka trojka Vukovarskih krvnika? I to pred očima čitavog svijeta. Zar je manja sramota davati odličja bilo Nizozemskom, bilo kojem drugom bataljunu koji su omogućili krvavi, Drakulin ples srpskoj bratiji nad nezaštićenim narodom?

Ja sam prozaik, ali drage su mi pjesme pogotovo one koje govore istinu i gdje se ne treba napinjati da bi se shvatio neshvatljivi smisao. U časovima kada nas zahvati depresija nad narodnom sudbinom sjetimo se naše burne i teške povijesti. Bilo je dana puno gorih nego danas. U jednom od takvih veliki hrvatski pjesnik Augustin Harambašić želi zaustaviti hrvatski egzodus kojim završavamo ovo predstavljanje u ovom časnom mjestu borbe za hrvatski opstanak u Čavoglavama, koje su rodile ne samo Marka Perkovića Thompsona:

*'Nek se diče Rusi svojom veličinom
I Francuzi svojom silnom otadžbinom,
I Englezi svojim silnijem mornarstvom
(dodao bih – i Kanada svojim svesilnim
bogatstvom)
Ne zaviđam njima sve lipote ote
Van Hrvatske za me ne ima lipote. '*

I neće je biti, a i ne smije je biti!

Govor Josipa Pečarića

Dopustite mi na početku da vas sve lijepo pozdravim. Organizator ove veličanstvene proslave Dana domovinske zahvalnosti učinio mi je veliku čast što je i ovo predstavlanje uvrstio u program Proslave. Zahvaljujem im se na tome. Zapravo, knjiga je trebala biti tiskana tek u rujnu i vjerojatno bi bila kompletnija – posebice dio o pismima potpore Marku Perkoviću Thompsonu, ali smatrao sam da je mnogo bolje da to bude sada u vrijeme najcrnijih dana za hrvatsku demokraciju – vrijeme intenzivnih pokušaja

ponovne zabrane slobode misli, zabrane hrvatske pjesme, ukidanja ljudskih prava.

Zahvaljujem se i voditeljici Ozani Ramljak što je opet tako sjajno vodila jedno predstavljanje moje knjige. Simbolično je to što da joj je djevojačko prezime Perković. Uvjerili ste se i sami da sam s pravom ponosan na nju. Naime njezin otac proslavljeni splitski glumac i moj dragi prijatelj Rade Perković je Hrvat iz Boke kao i ja.

Naravno da posebna zahvalnost ide i predstavljajcima knjige. Ponosan sam što su mi i prijatelji.

Damir Pešorda je sjajni kolumnist „Hrvatskog lista“. Vjerujem da ga čitate iz tjedna u tjedan. Bili smo zajedno - jedan do drugoga - na jednoj izbornoj listi iako smo znali da nemamo nikakve šanse u vrijeme kada hrvatski narod voli birati između onih koji su omogućili hvatanje generala Gotovine i onih koji su ga uhvatili. On je napisao i Pogovor u knjizi, na čemu mu također zahvaljujem.

Treba li uopće nešto reći o velikom humanisti profesoru Langu? To da je istinski borac za ljudska prava? Pa on jednostavno voli ljude. Ali i svoj narod! To drugo ga čini nepoželjnim za neke udruge koje se navodno bore za ljudska pravu. Zato je čak i on „desničar“. Jer voljeti svoj narod, svoju državu i doprinijeti njenom stvaranju im je kao nešto loše i nazadno. Moš mislit. Upoznali smo se davno - na prosvjedima zbog suđenja Virovitičanima. Tada smo nas dvojica smo prvi i uspjeli „probiti“ policijski kordon i zapalili svijeće ispred vrata vojnog suda. Naravno, znamo za mnoge njegove akcije, ali i za njegove tekstove o Thompsonu – možete ih vidjeti i u ovoj knjizi. A zajedno smo vodili akciju oko Pisma hrvatskoj javnosti povodom zabrane Thompsonovih koncerata.

Profesor dr. don Josip Čorić je uz akademika Dubravka Jelčića pisao i jedan od dva predgovora ove knjige na što sam mu posebno zahvalan. Moram priznati da sam na dragog imenjaka i posebno ljubomoran: ima mnogo više – od mene - tekstova koje su „naše“ novine odbile tiskati. Predstavljao sam njegove knjige pa znam da je to mnogo ugodnija pozicija od ove kada on predstavlja moju knjigu. Zašto? Pa kada govorite prije njega još vas netko i sluša. A tko će vas slušati poslije njega?

Na kraju s posebnim zadovoljstvom zahvaljujem se g. Marku Perkoviću Thompsonu što je prihvatio biti počasnim gostom ove

promocije. Mladenka Šarić, u „Večernjem listu“ od 2. kolovoza 2008. navodi i jednu moju tvrdnju koju sam više puta ponovio: „Dok nam akademik Josip Pečarić u nedavnom razgovoru u povodu prosvjednog pisma protiv zabrane umaškog koncerta, primjerice, kaže da je Thompson jedan od najvećih živućih Hrvata, Damir Kajin pjevaču poručuje: “Thompson, go home! Idi u Čavoglave i tamo promiči svoje ustaštvo! U Istri sigurno nećeš!”

Kako je moguće da uopće postoje takvi koji tvrde isto što i Kajin? O tome kako je do toga došlo i tko je u tome sudjelovao iz vani i iz Hrvatske pisao je profesor Lang i njegov tekst dajem u ovoj knjizi. Međutim, uvijek je problem i u nama samima. Zašto braniteljske udruge – što više njih zajedno - ne podnesu kaznene prijave protiv Kaina i svih onih koji javno zagovaraju ovakve tvrdnje? Naime, i u spomenutom tekstu u Večernjem listu doslovce čitamo nešto što je opće poznato: „a u prvim ratnim godinama, s 'thompsonom' visoko podignutim u zrak, u spotu pjesme 'Bojna Čavoglave, uzvikivao 'za dom', dok mu je zbor uzvraćao 'spremni'“. Dakle pjesma se tako izvodila i u Domovinskom ratu i svo vrijeme do danas, a kao takva je postala dio povijesti toga rata. Postala je iznimno važan dio veličanstvenog hrvatskog Domovinskog rata. Evo kako ju je doživljava jedna doktorica znanosti. Dr. sc. Inga Lisac mi piše: „Thomsonovu pjesmu 'Nećete u Čavoglave' prvi sam puta čula u Koncertnoj dvorani Vatroslav Lisinski koncem 1991. na koncertu nakon povratka Branitelja s položaja, a Marko Perković je pjevao u uniformi, duge uvojite kose, iscrpljenog no poletnog izgleda, i djelovao na sve nas takovom snagom čvrstim riječima pjesme i posebnom melodijom kojom je te riječi izražavao da je primio naše ovacije. Ja sam tada bila svjesna: Taj mladi čovjek ima budućnost nacionalnog vođe, a pjesme su mu poput budnica. Sadrže opjevane činjenice, poziv na zaustavljanje nepravde, čovjekoljubivost, domoljubnost, poziv na slogu. Sve skupa je zavijeno u muzičku formu pomalo mističnog melosa, koja doista odiše krševitošću, prekoplaninskim zovom, i pozivom koji odjekuje na daleko, poput surog sokola s Vile Velebita. Slušala sam ga na još jednom koncertu nedavno u Ciboni, i sav dojam se ponovio, Imam i CD i volim to preslušavati, i ne narušava mi sklonost ka "ozbiljnoj" umjetnosti: klasika, belkanto itd. On stvara jednoduše.“

Taj spot koji se spominje u „Večernjem listu“ pokazuje da Thompsonova pjesma koju napadaju izvorno izvođena na isti način kao i danas tijekom Domovinskog rata. Dakle svi oni koji takvu pjesmu povezuju s nečim drugim a ne s Domovinskim ratom svjesno iskrivljuju sam Domovinski rat i našu povijest i oni koji ju žele mijenjati pokazuju da im je želja mijenjati istinu o domovinskom ratu! A ne znam zemlju koja bi tako nešto tolerirala. Ali ova zemlja sudi, uhićuje osuđuje naše generali samo zato što su obranili Hrvatsku. Zato braniteljske udruge ne trebaju prozivati na to Državno odvjetništvo, kako se to čini u Hrvatskom slovu od 1. kolovoza 2008., već same – ponavljam što više njih zajedno - trebaju podnositi kaznene prijave protiv svih koji na takav način iskrivljuju Domovinski rat, pa bio to predsjednik države, vlade, kaini, predsjednik židovske udruge s ustaškim pedigreeom, ili oni koji zastupaju interese znakovlja protiv kojih smo se u Domovinskom ratu borili. Dovoljan dokaz da se radi o prljavoj zločinačkoj raboti jeste spot koji se spominje u „Večernjem listu“. To je dokaz da oni koji napadaju Thompsona zapravo napadaju hrvatski Domovinski rat. Napadaju hrvatsku državu!

A to što je Thompson stalno na meti svih takvih njemu je na ponos. Pa očito je da u njemu vide najveću prepreku rastakanju ove države. Zar to ne pokazuje koliko sam bio u pravu kada sam napisao, još davno na knjizi koju sam mu svojevremeno poklonio ovdje u Čavoglavama, a i više puta ponovio - da je jedan od najvećih živućih Hrvata.

Na kraju dopustite mi da svima njima, a i još nekim dragim ljudima, poklonim knjigu Mladena Pavkovića „Razgovori s Josipom Pečarićem“, Koprivnica, 2006. Naime sudbina te Pavkovićeve knjige je i najavila ono što se dogodilo s nedavnom matematičkom konferencijom koja je bila organizirana meni u čast. Unatoč činjenici da je na njoj sudjelovalo 135 znanstvenika iz 27 zemalja hrvatski mediji (i ne samo oni) su je pokušali „sakriti“ od hrvatske javnosti. Željeli su „zaštititi“ hrvatsku javnost od strašne spoznaje da u svijetu znanosti i poneki hrvatski znanstvenik ima popriličan ugled. Naime, Ministarstvo kulture odbilo je Pavkovićev zahtjev za otkup (za knjižnice po Republici Hrvatskoj) ponekog primjerka te

knjige. Vjerojatan razlog tomu je ono što je napisao dr. Milan Vuković, a dano je na zadnjoj strani korica:

«Knjigu 'Razgovori s Josipom Pečarićem', trebali bi pročitati svi kojima je Hrvatska u srcu, jer to je jedan nevjerojatno kreativan prikaz rasta i sazrijevanja u znanstvenom, stručnom i nacionalnom pogledu. Knjiga je jasan odgovor svima koji, kao 'velikosrpske sluge', mogu danas u Hrvatskoj izjednačavati agresora i žrtvu, jer, kako kaže pisac, 'takvo izjednačavanje ide u prilog velikosrpskom interesu'!»

Još jednom hvala vam svima što ste došli na današnje predstavljanje!

Zagreb - 23. rujna 2008.

Dozvolite mi, na početku, da vas sve lijepo pozdravim i da vam se zahvalim što ste u ovolikom broju došli na današnje predstavljanje.

Zahvaljujem se Hercegovačkoj franjevačkoj provinciji što mi je, po tko zna koji put, omogućila predstavljanje moje knjige u ovoj prekrasnoj dvorani.

Knjiga je tiskana zahvaljući donatorima gospodi Ivu Paradžiku i Marijanu Medvidoviću, a samo predstavljanje su pomogli gospoda Frano Marušić i Velo Čerkez. Hvala im na tome kao i na svemu što su ranije činili da bi moje knjige ugledale svijetlo dana.

Naravno, posebna zahvalnost ide i predstavljačima knjige. Kako su g. Pešorda i prof. Lang govorili na prvom predstavljanju knjige u Čavoglavama, ovdje ću samo ponoviti ono što sam rekao tamo:

«Damir Pešorda je sjajni kolumnist „Hrvatskog lista“. Vjerujem da ga čitate iz tjedna u tjedan. Bili smo zajedno - jedan do drugoga - na jednoj izbornoj listi iako smo znali da nemamo nikakve šanse u vrijeme kada hrvatski narod voli birati između onih koji su omogućili hvatanje generala Gotovine i onih koji su ga uhvatili. On je napisao i Pogovor u knjizi, na čemu mu također zahvaljujem.

Treba li uopće nešto reći o velikom humanisti profesoru Langu? To da je istinski borac za ljudska prava? Pa on jednostavno voli ljude. Ali i svoj narod! To drugo ga čini nepoželjnim za neke udruge koje se navodno bore za ljudska prava. Zato je čak i on „desničar“. Jer voljeti svoj narod, svoju državu i doprinijeti njenom stvaranju im je kao nešto loše i nazadno. Moš misliti. Upoznali smo se davno - na prosvjedima zbog suđenja Virovitičanima. Tada smo nas dvojica prvi i uspjeli „probiti“ policijski kordon i zapaliti svijeće ispred vrata vojnog suda. Naravno, znamo za mnoge njegove akcije, ali i za njegove tekstove o Thompsonu – možete ih vidjeti i u ovoj knjizi. A zajedno smo vodili akciju oko Pisma hrvatskoj javnosti povodom zabrane Thompsonovih koncerata.»

Što reći o akademiku Dubravku Jelčiću? Kako mu se zahvaliti? Ponosan sam na to što mi je prijatelj i što smo suradnici. On je, uz Dubravka Horvatića, najzaslužniji što sam se zadnjih osam godina mnogo intenzivnije okrenuo publicističkom djelovanju. Horvatićev odlazak u vječnost spriječio nas je u ispunjenju Horvatićeve želje da zajedno obilazimo hrvatske sredine predstavljajući naše knjige i da napišemo barem jednu knjigu zajedno. Ali zato sam ponosan što s akademikom Jelčićem imam tri zajedničke knjige, što je predstavljao skoro svaku moju knjigu i što smo u svim drugim akcijama s otvorenim pismima išli zajedno. Zahvaljujem mu i zato što je, pored prof. dr. don Josipa Čorića, napisao jedan od predgovora ove knjige. Znete li kako je don Josip u Čavoglavama komentirao tvrdnju Carle del Ponte da su Hrvati podli kurvini sinovi? Rekao je: ”Mi bismo to doista i bili da nam je ona svima mater.”

Zahvaljujem se i prof. Tomcu na sjajnom izlaganju. Naravno, neobično je to što se on zahvaljuje meni što sam ga pozvao da govori tako sjajno o mojoj knjizi i mom radu. A pozvao sam ga upravo zato što se, kako on kaže: »...u našim javnim istupima u mnogim stvarima razilazimo, što o nekim pitanjima različito mislimo. Međutim, u bitnim pitanjima se slažemo.» I izbor predstavljača je poruka! Uvjetno govoreći i on i prof. Lang pripadaju hrvatskoj ljevici, a akademik Jelčić i g. Pešorda hrvatskoj desnici. Naglasak je na «HRVATSKOJ». U normalnoj državi nema razlike između «ljevice» i «desnice» kada su u pitanju nacionalni interesi, ili kako

prof. Tomac kaže u bitnim pitanjima. Kako Hrvatska nije takva država onda je bitno okupljati se i zajedno djelovati na tim bitnim pitanjima.

A normalno je da se u mnogo čemu ne slažemo. Na primjer ja ne vidim nikakvog rezultata iz «drugачije» politike Sanadera u BiH. U BiH je danas, a na to upozoravaju i hrvatski biskupi, položaj konstitutivnog hrvatskog naroda gori nego u vrijeme Jugoslavije. A da ne ponavljam kako mi ni danas nije jasno zašto je bolje uhapsiti Gotovinu nego ga ne uhapsiti. Ako je bolje ne uhapsiti ga, onda je jasno da ga se nije hapsilo u vrijeme Račanove vlasti jer je HDZ bio doista hrvatska stranka. Postojanje istinske hrvatske stranke u oporbi učinilo je to da ga se nije smjelo hapsiti.

Inače još prije izbora 2003. najavljuvao sam ulogu vodstva HDZ-a u hapšenju generala Gotovine. Npr. tvrdnjom: «Kad gazda mijenja slugu uvijek nađe boljeg slugu.» Jedan moj tekst imao je naslov: «Ima li razlike između Sanadera i Mesića?». Odgovor je bio dan u podnaslovu: «Mesić je uzor Sanaderu!» Kada su mnogi dolaskom Sanadera bili iznenađeni njegovom politikom govorio sam im da sam to predvidio u mojim tekstovima, a da ja samo molim Boga da nisam u pravu. I danas bih volio da nisam u pravu!

Dakle, i ovakav izbor predstavljača je samo poruka da se svi trebamo okupiti oko zajedničkog kandidata na predsjedničkim izborima. Nije tajna da ja podržavam kandidaturu prof. dr. Miroslava Tuđmana, tj. da pripadam grupi oko akademika Ivana Aralice koji je to najavio u svom intervjuu «Hrvatskom listu». U «Večernjem listu» sam već spomenuo kako sam još 2000. na Amac mreži pisao (tada sam bio u Australiji) kako je HDZ odmah trebao odgovoriti na pokrenutu detuđmanizaciju (tj. rashvaćivanje Hrvatske) i na napade na obitelj Tuđman najavom da će njihov kandidat na slijedećim predsjedničkim izborima biti upravo Miroslav Tuđman. Tako bi poručili da im nije samo važna vlast – jer će ići s kandidatom koji nije član HDZ-a. A takva poruka bi itekako trebala zabrinuti detuđmanizatore jer bi morali računati i na vrijeme kada će im opet jedan Tuđman biti predsjednik države.

S prof. Tuđmanom sam se upoznao tek kada je predstavljao moju knjigu «Za hrvatsku Hrvatsku», dakle 2001. Njegovog oca, našeg Predsjednika, osobno nisam nikada upoznao. Posebno mi je

bilo simpatično kako ga je zaintrigirao taj moj način pisanja, dakle to što prof. Tomac naziva «pisanjem matematičke istine u publicistici». Naime, želio je pročitati neku moju knjigu iz matematike. Srećom odgovorio sam ga od toga. Međutim, kada čitate njegove knjige vidjet ćete da ni on nije daleko o pisanja «matematičke istine». Druga zgoda je posebice neobična. U jednom svom radu došao je iz nekih statističkih podataka do jedne formule. Pokazao mi je taj rad i upozorio sam ga da je u matematici poznata metoda po kojoj može doći to takve formule. Bio sam šokiran kada je kompjutorski izračun potvrdio – s malim odstupanjem – ono do čega je on došao bez kompjutera. Ni danas mi nije jasno kako mu je to uspjelo!

A danas mi trebamo predsjednika koji je suprotnost sadašnjem. Dakle, čak i ono što bi se prof. Tuđmanu uzelo kao mana, npr. nije populist već vrhunski intelektualac, može se pokazati kao prednost. A da ne govorimo o tome da nam mediji neće biti dostupni. Ali, trebaju li prezimenu Tuđman i mediji?

Zato sam i rekao «Večernjaku da je Miroslav Tuđman naš najbolji mogući izbor. Uostalom to su već mediji i potvrdili. Spomenuto je niz imena. Uzbudilo ih je samo ime - dr. Miroslav Tuđman! Oni su svjesni koga se moraju bojati. Njihove reakcije pokazuju da nemaju namjere mijenjati svoju podaničku politiku prema Bruxellesu. Da su prihvatili Tuđmanovu kandidaturu, bili bi napokon i pobjednici na predsjedničkim izborima. Očito, kao i na prethodnim, draže im je izgubiti nego mijenjati taj podanički mentalitet.

A moraju se bojati i zbog činjenice da se ne može trpati u isti koš vodstvo i članstvo HDZ-a. Mnogi članovi HDZ-a misle isto što i mi. Mnogi od njih će glasovati za našeg kandidata.

Hoćemo li mi biti na visini zadatka? Hoćemo li se, kao na ovom predstavljanju, okupiti svi oko zajedničkog kandidata – onog kojega se oni jedino i boje?

Na kraju moram se zahvaliti Marku Perkoviću Thompsonu što je, kao i u Čavoglavama, prihvatio biti počasnim gostom ove promocije. U Čavoglavama sam spomenuo kako je Mladenka Šarić, u „Večernjem listu“ od 2. kolovoza 2008. navela moju tvrdnju da je Thompson jedan od najvećih živućih Hrvata. Interesantno je da je to

glavna tema najave današnjeg predstavljanja na Portalu za pisce, umjetnike, novinare i znanstvenike «Webstilus» tekstem «Zaigrani akademik». Naime, ne prenose moju izjavu već tvrde da sam rekao kako je «Thompson najveći živući Hrvat». I tako naši pisci, umjetnici, novinarima (kojima to mogu i oprostiti) i znanstvenici (kojima ne mogu) pokazuju da ne razlikuju ove dvije tvrdnje. ne vide razliku između «jedan od najvećih» i «najveći». Uvijek se zabrinem nad hrvatskom znanošću kada vidim da imamo i takove znanstvenike. I onda iz Instituta Ruđer Bošković šalju elektroničkom poštom obavijesti ljudima da svi vide koliko su glupi. Prirodoslovci kojima je strana logika. Nevjerojatno!

Kao, strašno je da ja nisam rekao da je to neki znanstvenik, a onda kažu kako se «poigravam cjelokupnom znanstvenom javnošću uvodeći i druge akademike u svoju igru i navodeći ih da srozavaju svoj ugled potpisivanjem nekakve peticije u obranu lika i djela najvećeg živućeg Hrvata, gore spomenutog pjevača...» Dakle «poigravam» se s desetak akademika i preko četrdeset sveučilišnih profesora, a oni kao žale što neko od takvih navodno po mom izboru nije «najveći živući Hrvat». Ili se radi o piscu tko je toliko zaljubljen i moj «lik i djelo» da misli da je meni lako poigravati se s tolikim znanstvenicima. Inače sam tekst pokazuje uvjerenje autora u srpsku nadmoć nad Hrvatima, što je tipično za jugo-komuniste u Hrvatskoj: Zar je moguće da je netko živio u Beogradu, a ostao je Hrvat? Ili: Zar može netko biti Srbin rođen u Hrvatskoj, a voljeti Hrvatsku? Inače, iz njihova kuta zaista logična pitanja, jer oni žive u Hrvatskoj, vjerojatno se izjašnjavaju kao Hrvati, a i dandanas, kao i ranije, provode velikosrpske interese.

Naravno, mogao bih vas mnogo više zabavljati komentirajući ovaj priglup tekst, ali neću. Samo ću vas obavijestiti kako smo naš ugledni kolumnist Mate Kovačević i ja pri završetku sastavljanja knjige *Bilo je jednom i to u Hrvatskoj - Thompson u očima hrvatskih intelektualaca*. Tu će znatno biti proširen onaj dio knjige koju danas predstavljamo o njemu. A knjiga počinje velikim Thompsonovim intervjuom u kome on govori i o našim otvorenim pismima povodom napada na njega!

Naravno, ne mogu ne iskoristiti prigodu za jedan mali komentar. Naše «ljevičare», jugo-komuniste ili – najbolje je reći – boljševike

opet je Thompson uzбудio izjavom, koja je prva među izjavama tjedna za «Hrvatski list» od 11. rujna 2008.:

«Doći ćemo u Istru, Pulu, u Arenu, u krajeve gdje još ima komunizma. Ubit ćemo komunizam. Mi nismo nasilnici, pobijedit ćemo ljubavlju jer ljubav ruši sve zidove.»

HL se pita: «Što je to loše opet rekao Thompson?»

Naravno da je boljševicima, jer Thompson nije govorio Istranima već samo boljševicima kojih još ima u vodstvu IDS-a, loše sve što je rekao. Zar njima nije strašna i sama pomisao na smrt komunizma? Pa Hrvatska je jedina država u kojoj komunizam živi, u kojoj komunisti vladaju, a boljševici zabranjuju koncerte. I još im Thompson ponovo spominje ljubav, a nema većeg zločina za hrvatske boljševike od ljubavi prema hrvatskom narodu.

A ima i jedna mala nepreciznost i u Thompsonovoj izjavi. Naime, ne treba nigdje otići da bi ubijao komunizam. On to čini svojim pjesmama i svojim životom svakim danom. I zato ga toliko i napadaju!

Split, 29. rujna 2008.

Dozvolite mi, na početku, da vas sve lijepo pozdravim i da vam se zahvalim što ste u ovolikom broju došli na današnje predstavljanje.

Zahvaljujem se splitskom Sjemeništu što mi je, po tko zna koji put, omogućilo predstavljanje moje knjige u ovoj kulturnoj dvorani.

Naravno, posebna zahvalnost ide i predstavljateljima knjige. Ponosan sam što su mi obojica prijatelji.

O prof. dr. Branimiru Lukšiću sigurno vam ne moram puno govoriti. Bivši i sigurno vaš ponajbolji župan uživao je veliku potporu u Tuđmanovom HDZ-u i sigurno je mogao i danas biti visoko plasirani političar u toj stranci da se je pomirio s «novim kursom» vodstva HDZ-a s kojim se ova stranka izjednačila s SDP-om u svojem podaničkom mentalitetu prema Bruxellesu – prema svjetskim moćnicima. Ali ima kod nas i onih koji su prije ljudi, a potom političari, a takav je zasigurno prof. Lukšić. Hvala mu i na tome!

Kako je prof. dr. don Josip Čorić predstavio knjigu u Čavoglavama, ovdje ću samo ponoviti ono što sam rekao tamo:

«Profesor dr. don Josip Čorić je uz akademika Dubravka Jelčića pisao i jedan od dva predgovora ove knjige na što sam mu posebno zahvalan. Moram priznati da sam na dragog imenjaka i posebno ljubomoran: ima mnogo više - od mene - tekstova koje su 'naše' novine odbile tiskati. Predstavljao sam njegove knjige pa znam da je to mnogo ugodnija pozicija od ove kada on predstavlja moju knjigu. Zašto? Pa kada govorite prije njega još vas netko i sluša. A tko će vas slušati poslije njega?»

Slučajno sam ovih dana doznao da se moram zahvaliti i Sigurnosno obavještajnoj agenciji (SOA-i). Zašto? Doznao sam da ih je posebno interesiralo i prošlotjedno predstavljanje u Zagrebu. Istina ne znam jesu li uspjeli registrirati svih 350-ak posjetitelja, ali morate priznati da su iskazali posebnu čast i svim tim posjetiteljima i meni svojom nazočnošću. Koristim prigodu i da ovdje – ukoliko im nije bilo dovoljno to u Zagrebu – pozdravim one koji su ovdje svojim poslom.

Priča mi je bila posebno draga jer je jedan djelatnik dobronamjerno upozorio jednog svog prijatelja kako mu nije bilo pametno to što je bio nazočan na tom skupu. Podsjetilo me na jednu sličnu priču iz mog Kotora. Naime, kada je kotorski biskup Pavao Butorac pobjegavši u Dubrovnik i postavši dubrovačkim biskupom spasio živu glavu, Kotorska biskupija zadugo nije imala svoga biskupa. Kada smo ga napokon 1981. godine dobili (biskup dr. Marko Perić, umro u Rimu 1983. godine), bio sam nazočan sa cijelom obitelji. Jedan prijatelj, koji je radio u miliciji, poslije toga mi je rekao:

«Što si išao tamo, pa znaš da su vas ovi moji sve zabilježili.»

«I što mi mogu napraviti?» – upitao sam ga. «Mogu samo postići da odem iz ove zemlje. A kada su se drugi naučili na dobro, valjda ću i ja!»

Na našu žalost tu prestaje svaka sličnost ove i one države. Tko je to opasan ovim vlastima kada im je problem predstavljanje knjige jednog hrvatskog akademika i to u godini kada je u Trogiru u čast tog istog akademika organizirana međunarodna konferencija kojoj je bilo nazočno 135 matematičara iz 27 zemalja i kome je jedan

međunarodni časopis posvetio jedan broj u kome su ugledni svjetski matematičari posvetili svoje članke? Misle li oni doista da to nije tako samo zato što navodno hrvatske novine o tome nisu izvijestile, kao što –uostalom – nisu napisali ni retka o predstavljanju u Zagrebu. Zanimljivo da je o konferenciji u Trogiru izvijestila samo «Slobodna Dalmacija» ali netočno – nisu se usudili reći da je ona bila organizirana meni u čast a povodom mog rođendana, već je rečeno: «Inače je upravo u Trogiru za trajanja skupa proslavio svoj 60. rođendan» Konferencija je bila u lipnju, a moj rođendan je bio u rujnu.

Ali ni to nije najgore. Naime, među predstavljačima u Zagrebu bili su: prof. dr. Zdravko Tomac, bivši ministar, saborski zastupnik i predsjednički kandidat, prof. dr. Slobodan Lang bivši saborski zastupnik i savjetnik predsjednika države, i akademik Dubravko Jelčić bivši saborski zastupnik. Što reći o zemlji u kojoj su takvi sumnjivi?

S druge strane to samo potvrđuje ispravnost naslova moje knjige. Naime, u njoj nisu dani samo tekstovi o Haagu, nego svi moji najnoviji tekstovi. Osnovna poruka jeste da je cijeli naš život u sjeni tog suda. Zato prirodno u njoj idu i tekstovi o znanosti, posebno o toj konferenciji. Prirodno su tu ušla i tri otvorena pisma hrvatskih intelektualaca. Dva od njih su u svezi onoga što se događa s najpopularnijim hrvatskim pjevačem Markom Perkovićem Thompsonom. Iako sam o tome sam pisao u više navrata ovdje ću vas samo podsjetiti što je u «Hrvatskom listu» od 28. kolovoza 2008. rekao veliki hrvatski književnik Ivan Aralica. Na pitanje:

Dotakli smo se i pjevača M. P. Thompsona. Smatrate li da je današnja država u moralnom i demokratskom smislu izobličena s obzirom da smo dospjeli u vrijeme zabrana. Njemu ne daju pjevati kao nekad Vici Vukovu?

Aralica odgovara:

Između progona Thompsona, a to jest progon, i progona bilo kojeg pjevača ili intelektualca u vrijeme komunizma nema nikakve razlike. Progoni ga se zbog nacionalizma. U komunizmu je 95 posto političkih progona bilo zbog iste stvari. Dakle zbog pjevanja pjesama, knjiga i sl. Sada se to ponovno javlja. Doduše, kada se očitava taj slučaj do kraja, može se

pronaći i nešto novo. Svi oni, osobito Mesić i oni koji ga slijede i savjetuju, mislili su da će kroz ovih desetak godina proganjanja nacije i vjere, postavljanja pitanja vjeronauka, dakle da će istisnuti i rodoljublje i vjeru. I kad nema pjesme, kad nema manifestacije, oni imaju dojam da su to i učinili, da su uspjeli jer vladaju dobrim dijelom medija i javnog mnijenja. Međutim, kad Thompson dođe na trg i skupi onoliko masu ljudi, oni vide da je njihov trud uzaludan, vide da vjera i nacija žive. Da su malo pametniji, mogli bi zaključiti sljedeće: vjeru i naciju nisu mogli istisnuti ni zatvori ni progoni za 50 godina komunističke represije, pa kako će ih istisnuti u slobodnoj zemlji bez komunističkog sustava, kako će ih uništiti njihove riječi preko televizije. Druga stvar ili druga novina je slijedeća: oni su do krajnje mjere frustrirani. Mesić nikad nije uspio okupiti veći skup, on uvijek govori skupinama od nekoliko desetaka ljudi. Nakon izgreda u vojarni u Splitu, on ima strah pred masom. Da su ga tamo drukčije dočekivali i njemu pljeskali, onda bi i on drukčije reagirao. Ali on to nije doživio, čak ni u izbornoj promidžbi ne može to doživjeti.

A ovo što im je Aralica napisao o napadima na Thompsona može se prenijeti na ovakva predstavljanja i na mnogobrojne «nepoćudne» knjige koje se u Hrvatskoj prešućuju. A kada je to doista tako, onda je doista velika čast kada SOA misli da su i moje knjige, odnosno predstavljanja zaslužila njihovu pozornost, zar ne?

Njihova nazočnost je doista ponajbolja preporuka za samu knjigu. Ona piše o Hrvatskoj za koju su se hrvatski branitelji borili i izborili u veličanstvenom Domovinskom ratu. Piše – na žalost – i o Hrvatskoj kakvu danas imamo. Piše o o čudnovatoj Hrvatskoj u kojoj su sve vrijednosti postavljene naglavačke. Evo jednoga primjera. Prema Hininjoj vijesti od 19. lipnja 2008. predsjednik ove države je izjavio u povodu Međunarodnog dana izbjeglica 20. lipnja:

Ratovi u kojima se raspala jugoslavenska federacija bili su praćeni etničkim čišćenjem i nemilosrdnim progonom i protjerivanjem stanovnika na nacionalnoj osnovi. Mada ni u jednom trenutku nema nikakve dvojbe o tome tko je rat započeo i na kome leži najveća odgovornost, žalosna je činjenica da je etničkog čišćenja i protjerivanja bilo na svim stranama.»

Možete li zamisliti neku drugu državu čiji predsjednik optužuje tu istu državu za »etničko čišćenje, nemilosrdni progon i protjerivanjem stanovnika na nacionalnoj osnovi»? I to lažno! A da tajna policija ne brine o takvom predsjedniku već o nekakvim predstavljajima knjiga – koji ukazuju na te koji tako govore o svojoj zemlji, i brinu o onome što petnaestak godina pjeva neki pjevač!

Da u takvoj zemlji čudesa mi danas živimo!

Hvala!

**J. PEČARIĆ I M. KOVAČEVIĆ, KRAJ
VREMENA VELEIZDAJNIKA?, ZAGREB,
2009.**

PROSLOV

Knjigu „Kraj vremena veleizdajnika?“ , koja već u svom naslovu nudi odgovor s upitnikom, valja postupno otkrivati kao niz problema koji svakodnevno opterećuju aktualnu hrvatsku zbiljnost. No ti se problemi, kao što to sugerira i naslov knjige, nipošto ne mogu rješavati, a kamoli riješiti, bez djelatne činidbe i zajedničkoga sudioništva čitatelja. Zato su je priređivači razdijelili u dvije cjeline: prva donosi cijeli niz informacija iz hrvatskoga političkog i kulturnog života, kojima se, zahvaljujući političkoj eliti i njezinoj moći, odnosno nemoći, sustavno manipulira već desetak godina. Pozadinu tih manipulacija valja tražiti manje-više u skrivenim političkim koncepcijama, čiji je cilj, jednako kao i 1918., odnosno 1945. godine, gurnuti Hrvatsku u jednu novu balkansku državnu zajednicu. Zato i nema službene potpore istraživanjima o broju žrtava rata i poraća, pa bivši ratni i poratni logor u Jasenovcu, na štetu istinskih žrtava, u službenoj propagandi postaje svojevrsni malj, kojim se, svaki put kad pokažu određeni smisao za uređenje vlastite državne samostalnosti vitla ponad hrvatskih glava. Jasenovački mit, na što je upozorio hrvatski povjesničar Ivan Mužić, osmislio je, očito u dogovoru s komunističkim vlastima, srpski

predratni političar Dušan Tomić. On je u poratnim godinama na francuskom jeziku, u Parizu, sastavio tri strogo tajna izvješća, kojima je htio jednu moćnu međunarodnu organizaciju, kako kaže, upozoriti na krivicu Katoličke crkve i Hrvata u Drugom svjetskom ratu. Te njegove teze preuzeli su Viktor Novak i srpski akademici, a one su im početkom devedesetih godina poslužile kao podloga za agresiju na Republiku Hrvatsku i BiH. Danas pak, s nešto umanjnijim brojkama žrtava, mnogi se predstavnici političke i medijske elite u Hrvatskoj održavaju na vlasti upravo uz pomoć Tomićeva pariškog mita. Svojom akribičnošću, matematičkom jednostavnošću i publicističkim stilom na dnevni je red sve te manipulacije i politikantske prijevare stavio akademik Josip Pečarić. Koliko je bio u pravu pokazuju i aktualni napadaji na kardinala Bozanića, koji je upravo posjetio Jasenovac, ali u njem nije mogao prešutjeti komunističke žrtve, što ih, kao zmija noge, skrivaju novi jugoslavenski mitomani. No ta akribija i jednostavnost Pečarićeva izlaganja ponajviše su ipak došle do izražaja u živom tv-razgovoru s profesorom Tomcem na zagrebačkoj televiziji Z1, u emisiji „Oči u oči sa Zdravkom Tomcem“, a tekst tog razgovora uvršten je i u ovu knjigu. Suočen s nedostatkom javnoga prostora, rastrojenim i nemoćnim državnim ustanovama te nizom već otvorenih zagovaranja srpsko-hrvatskog zajedništva, auktor vidi izlaz iz tog teatra apsurdna u novim predsjedničkim izborima. Zato i smatra kako je moguće zaustaviti antituđmanovsku politiku, iza koje se bjelodano skriva proces povratka Hrvatske u Jugoslaviju, samo izborom novoga Tuđmana. Od svih predsjedničkih kandidata, pozicije hrvatske suverenističke politike, kako ističe akademik Pečarić, jedino zastupa profesor Miroslav Tuđman. Iz tog stajališta proistječe i niz tekstova o drugim kandidatima, njihovoj politici te usporedba njihovih političkih programa s programom dr. Miroslava Tuđmana. S druge pak strane valja podsjetiti, kako unatoč tomu, što su mnogi tekstovi pisani za javne nastupe, oni ništa ne gube na strastvenoj istraživačkoj težini, polemičnosti i zanimljivosti, koju može pružiti samo um iskrena zaljubljenika u istinu, pravdu i pravo svoga naroda na postojanje i vlastito državno ustrojstvo. Ovdje nije samo riječ o tekstovima akademika Pečarića nego i vrsnom izlaganju don Josipa Čorića te bivšega splitsko-dalmatinskog

župana Branimira Lukšića, čiji tekstovi u obrani istine zajedno s Pečarićevim čine cjelovito intelektualno bojno polje. Nedavno je gostujući na Hrvatskoj televiziji jedan od zagovornika orjunaške politike pozvao na stvaranje federalne zajednice Hrvata i Srba, ustvrdivši kako su Hrvati i Srbi dva plemena istoga naroda. U jednom pak regionalnom listu, istodobno se pojavio pamflet, u kojem auktor veliča Vuka Karadžića kao tvorca hrvatskoga jezika, a hrvatskoga pjesnika Petra Preradovića proglašava pripadnikom srpske nacije. U tom tekstu, kao i u onima, koji po crti Virovitica, Karlovac, Karlobag dijele Hrvatsku na istočnu, ili kako ju karakteriziraju kao lijenu i primitivnu te zapadnu, odnosno naprednu, nije teško razaznati odsjaje dviju srpskih strategija – obnovu Jugoslavije ili uspostavu Velike Srbije. Zanimljivo je podsjetiti i dokle seže ta mržnja hrvatskih Jugoslavena. U jednoj polemici između dvojice predstavnika različitih srpskih strategija, splitski se protivnik svom zagrebačkom Velikosrbinu opravdavao, kako on, za razliku od njega, ne mrzi Hrvatsku samo do zamišljene granice Virovitica, Karlovac, Karlobag, nego da bi ga natkrililo, sve do granice sa Slovenijom. Prošlostoljetne ideološke smicalice nadiđene su u povijesnoj i društvenoj znanosti, ali, unatoč tomu, u Hrvatskoj još uvijek egzistiraju. U pozadini javnoga bijesa tih suvremenih karadžićista ne nalazi se ništa drugo do li obnova jugorasističke politike, koja je rezultirala nepreglednim tragedijama hrvatskoga naroda u 20. stoljeću. Glede hrvatske nacionalne svijesti pojedinih pravoslavaca u Hrvatskoj, koje spomenuti auktori, unatoč vlastitu izboru, proglašavaju Srbima, nije teško zaključiti kako je i to „srbijančenje“ tek dio karadžićevskih politika o troimenom narodu. Naime, do uspostave jugoslavenskih država, u dijelu pravoslavnoga pučanstva u Hrvatskoj, postojala je svijest o pripadnosti hrvatskoj naciji, što svjedoči i cijeli niz pravoslavnih časnika hrvatske domovinske vojske iz Drugog svjetskog rata. Nije li uostalom komunistička Jugoslavija uništila cjelokupnu Hrvatsku pravoslavnu crkvu, a nad pravoslavnim Hrvatima počinila apsolutni genocid? Zato je drsko, bezobrazno ali i očito s podlogom rasističkih primjesa, u genima različitih etničkih skupina utjelovljenih u sastav hrvatske nacije tražiti vjerska krvna zrnca. U pozadini svakoga laganja uvijek se skriva određena namjera, a u prvom dijelu knjige

uvršteni su tekstovi koji temeljito raskrinkavaju lašce, metodologiju laganja i njihove nakane. Koliko su rašireni pipci te lažljive nemani pokazuje i pokušaj Pantovčaka da se umiješa čak i u matematički prijepor te u Zagrebu, beogradskoga lažljivca, u izočnosti akademika Pečarića, promovira u tragača za znanstvenom istinom. Tekstovi u prvom dijelu knjige upozoravaju hrvatsku javnost na procese koji se odvijaju na različitim poljima društvene i političke stvarnosti, a konačni im je cilj rastrojavanje Hrvatske. U drugom dijelu knjige predstavljeni su javni istupi, odnosno politički program predsjedničkoga kandidata dr. Miroslava Tuđmana, a treći, nenapisani dio zapravo je u rukama čitatelja. Naime, bez obzira na njihovu brojnost, samo oni mogu odlučivati o sudbini svoje zemlje. Dakle, na njima je izbor!

Mate Kovačević

IZLAGANJE PROF. DR. SC. DON JOSIPA ČORIĆA S PREDSTAVLJANJA KNJIGE "THOMPSON U OČIMA HRVATSKIH INTELEKTUALACA" U SPLITU

**U osvjet 338. obljetnice pogibije Zrinskih – Frankopana, Bečko
Novo mesto – 30.4. 1671.**

Što ste izišli u pustinju gledati? Trsku koju vjetar ljuđa? Ili što ste izišli vidjeti: Čovjeka u mekšaste haljine odjevena? Eno, oni u sjajnoj odjeći i raskošju po kraljevskim su dvorima. Ili što ste izišli vidjeti? Proroka? Uistinu, kažem vam, i više nego proroka...Kažem vam među rođenima od žene nitko nije veći od Ivana. A ipak, i najmanji u kraljevstvu Božjem veći je od njega.' (Lk 7,24-29).

Potaknuti Duhom Nazarenca u čijem svjetlu je stvoreno sve plemenito, pozitivno, istinito i vrijedno u hrvatskom narodu imamo pravo, koristeći se propalim parolama bratstva jedinstva, poput – 'mi smo Titovi, Tito je naš' ili 'svi smo mi drug Tito', mutatis mutandis – mijenjajući što treba mijenjati, međusobno se pozdraviti po prilici – svi smo mi na putovima koje zastupa svakim svojim treptajem srca i duše Marko Perković Thompson – dakle 'svi smo mi Thompson' a to su putovi, kako često susrećemo u ovoj malo neuobičajenoj knjizi, a koje je tako divno opisao sadašnji šibenski biskup Ante Ivas:

„Bogoljublje i čovjekoljublje, rodoljublje i domoljublje, Četiri su 'ugaona i zaglavna kamena' tvoje kuće...

Dobro znade biskup Ante da je Marko samo čovjek i da kao čovjek može upasti u napast da radi što god što nije ljudsko:

„Nek na putu tvom te vodi Bog, Izdat nećeš tad ti roda svog... Samo je vjera sačuvala mene, Ljubio sam Boga, a on mi dao tebe, sine moj“ Samo ljubav rađa život.“

U pjesničkom zanosu biskup Ante upućuje završne riječi pjesmotvora Marku 'Iliji od Kljaka!' nazivajući ga: „Ognjeni pjevač, čovjek domoljub i vjernik, suprug i otac, gromovnik iz Čavoglava. (Usp. Mate Kovačević – Josip Pečarić – Thompson u očima hrvatskih intelektualaca, Zagreb 2009., str. 14-15). Biskupov

pjesmotvor će naš Marko potvrditi tolikim nastupima, intervjuima, a iznad svega dosljednim životom. U razgovoru s jednim od tvorca knjige koju predstavljamo – Matom Kovačevićem odgovara odakle mu nadahnuće za njegove pjesme:

„Nadahnuće mi je široka narodna tradicija, obiteljski odgoj, naša slavna ali često nesretna i vrlo krvava povijest. Moram posebno istaknuti kršćanske vrijednosti, koje nam je unatoč surovom okruženju usadila Katolička Crkva. Od nje znatnim dijelom baštinim osjećaj zajedničke pripadnosti...Morate znati da čovjek ništa ne može bez Boga. A zašto je Bog odlučio da ja imam taj dar, to ja ne znam. Mi kršćani smo pozvani da oblikujemo svijet...Sve je dio Božjeg plana, a ja mu se pokoravam i slijedim ga. Svatko ima svoj križ i nije ga lako nositi, neki ga odbace, a ja ga ne želim odbaciti ma koliko bio težak, jer znam da će mi u trenutku kad ga ne budem mogao nositi On pomoći.“ (ib. 20-21).

I kada takvom čovjeku koji ne laže, nego se trudi istinu, pravdu, mir i ljubav živjeti s oba plućna krila tzv. antifašisti, a u biti nacifašisti ne dopuštaju doći u pojedine dijelove hrvatske zemlje kroz koje slobodno šecu oni koji su ne samo kroz četiri godine domovinskog rata nego i kroz onaj II. svjetski rat, tamanili sve hrvatsko – njima se priređuju svečani dočeci – jer bratstvo jedinstvo biblijskih Kajina želi biti besmrtno. Sarkastički sam se nasmijao kada je simbiotički dvojac aktualnog hrvatskog predsjednika javno se hvalio kako je uspio dobiti potporu Pantovčaka i onemogućiti dolazak u Istru čije je 'hrvatstvo drukčije od ruralnog hrvatstva Marka Perkovića.' Drugi suradnik Damirov će izjaviti u stilu musolinijevskih smjernica kako nema smisla dati Arenu Thompsonu, jer neće biti dovoljno gledatelja.

Šteta što je već napisana knjiga 'Pohvala gluposti'. Velikog saborskog zastupnika, bolje rečeno 'bukača' sa svojih preko 2000 nastupa u hrvatskom saboru, uz čije karakteristike možemo saznati da je već uspio dospjeti do zvanja upravnog referenta (SSS), treba upozoriti na istinitost nomen est omen – a znamo što bijaše prvi Kajin u ljudskoj povijesti. On u ime demokracije koju nisu ostvarili tzv. hrvatski antifašisti nego krv hrvatskih branitelja kojima nije u krvi bilo ubijati, nego svoje braniti i zato su trn u oku, sljedbenicima fašizma odnosno najrigidnijeg komunizma, što se šćućurio pod plašt

antifašizma, a koji je bio najplodniji u skrivanju i zataškavanju tolikih grobnica punih nevino pogubljenih iza II. svjetskog rata. Kako će takvi prihvatiti Markovu poruku:

„Antikristi i masoni, komunisti ovi, oni, šire sotonske fraze da nas poraze. E, moj narode!“ Kao kroz kapaljku smo čuli o preko 820 masovnih grobnica na tlu Hrvatske. Tu možemo dodati i 720 jama na samom Biokovu, o kojima govori splitski patolog i specijalist sudske medicine dr. Antonio Alujević u razgovoru s Miloradom Bibićem Mosorom – u SD od 15. 11. 2008. Poslušajmo izvorni tekst:

„Čitam da ste relativno često angažirani i u identifikaciji kostiju iz jama...“

'Drugi svjetski rat u Dalmaciji, očito još nije završen! Stalno se otkrivaju nove jame u kojima su kosti ljudi ubijenih i bačenih u Drugom svjetskom ratu. Vjerovali ili ne, samo na Biokovu ima – 720 takvih jama!'

„Sedamstotina dvadeset!?“

'Da dobro ste čuli. Nalazimo oko kostiju ruku žicu, vidljivo je da su uglavnom sve žrtve ubijene metkom ili mecima u zatiljak. Identificirane su i nakon šezdesetak godina sahranjene mnoge žrtve koje su ubili partizani...'

„Zar su u Drugom svjetskom ratu ubijali i leševe bacali u jame samo partizani?“

'Moje iskustvo tako govori. Ustaše su ubijale u logorima. Nijemci su ubijali po našim selima, strijeljali bi ljude, ali trupla su ostavljala obiteljima da ih sahrane...'

„Ova vaša tvrdnja dignut će na noge dalmatinske antifašiste!“

'Znam da govorim istinu. U svim jamama koje sam 'obradio' počivale su kosti žrtava koje su ubili partizani!'

Mi, kojima Bog nije oduzeo pamet, sjećamo se ne tako davne hajke pod parolom da zločini ne zastarijevaju. Bilo je doista smiješno pratiti suđenje jednom Artukoviću, a i Šakiću. Sjećate se kako je Artuković znao odgovoriti na pitanje suca gdje se nalazi: „U Americi!“ I znamo pala je osuda, a sada kada su prve jame sablasno otvorila vrata krvavih pirova tzv. antifašističkih zločinaca, pod imenom osloboditelja, i to nakon što je u kulturnom svijetu utihnulo oružje, sada se taj svevideći drug, kojemu je svaka riječ bila

procesuiranje, valjda pod smetnjom svojih obrva, uozbiljio i održao labuđi pjev u Jasenovcu, a bolje bi mu bilo da je pristao na katarzu, jer ima za što obaviti metanoju. Kada su me pozvali na izravnu emisiju, koja je cjelovito objavljena u ovoj knjizi na str. 73. – 76., a u svezi s g. Thompsonom, dok je u osjećkom studiju bio drug Jaroslav Pecnik pokušali su Marku imputirati ustaštvo. Između ostalog podsjetio sam na jednog od desetak sveprisutnih na televiziji, zove se – čini mi se – Žarko Puhovski koji je u Thompsonovoj rečenici: „Na ljutu ranu ljutu travu!“ vidio duh Ante Pavelića, jer je on to često ponavljao ja sam replicirao: „Ako je to tako onda ja svečano izjavljujem da od večeras ne ću jesti kruh, jer vjerujem da je Poglavnik jeo kruh.“ (Thompson , s. 74). Jasenovac – najveće stratište hrvatskog naroda, dobro ste čuli izričaj ovog podnaslova. Pred par mjeseci sam obavljao duhovnu obnovu u Novoj Gradišci. Odlučio sam posjetiti sam Jasenovac. Bijaše ponedjeljak, kada službeno logor nije otvoren. Ipak mi je jedna gospođa zaposlenica odgovarala na moja pitanja, ali na bitna nije znala ili nije htjela.

'Koliko je točno žrtava ovdje pogubljeno?'

„Sada smo došli do broja od preko 70 000 tisuća. Svatko može donijeti podatke i ovdje ih provjerene ostaviti...“

“Gospođo, kako to da je broj od milijun, čak 1 400 000 spao na 70-ak' tisuća. „

Žrtve su žrtve...i onda nastavi s uobičajenim propagandnim rječnikom.

“Da. Gospođo, žrtve su žrtve, ali nije isto kada netko npr. naleti ovdje i ubije, ne daj, Bože, samo vas a nas preostalih četvero poštedi, zar ne?“

Jest, ali...

“Ništa, gospođo, ali znate li vi da je poslijeratna povijest hrvatskog naroda pisana na lažnoj komunističkoj propagandi posebno ovog logora koji nije prestao biti logor 1945.?' Malo se nakostrušila. Tko je prvi počeo skidati milijunske brojeve? Ne vjerujem da ne znate da je pred par godina među žrtve Jasenovca upisivano i one koji nikada nisu bili u Jasenovcu. Znam tako da je preko 120 Podgorana, koji su umrli u El Šatu

upisano kao žrtve Jasenovca. Slično su završili i podaci solinskih 'Jasenovčana' koji nikada nisu vidjeli Jasenovac.' „

Da, to smo izbrisali...

“Vi ste izbrisali, ali to nije učinio muzej holokausta u Washingtonu i nakon tolikih 60 godišnjih manipuliranja i laži tko može vjerovati u ono na čijim lažima je ispisana cijela hrvatska tzv. 'zločinačka' povijest. Mi smo rijetki narod proglašen zločinački od onih koji su nas tamanili, a da nikada nismo stupili na tuđi teritorij. Kada sam bio u Jad Vašemu u Jeruzalemu crvenio sam se gledajući u pod na kojemu su napisana glavna stratišta židovskog naroda. Tu je zapisano 65 000 židovskih žrtava u Jasenovcu. Malo prije sam kupio najnoviju monografiju spomen područja Jasenovac gdje piše da je u logorima – Jasenovac – Stara Gradiška izgubilo živote 78.163, od kojih 46.925 muškaraca, 30.079 žena i 159 osoba neutvrđena spola. Nacionalni sastav: 47.123 Srba; 10. 521 Židova, 6.281 Hrvata; 5.836 Roma, 919 muslimana i ostalih 7.483. Što bi izgubili poštenu tražitelji istine i u hrvatskom i u židovskom narodu kada bi sada ažurirali popise kako je objektivno istraživanje pronašlo, jer nije isto 65 000 i 10. 521.“

Kako se povijest piše dovoljno je navesti Enciklopediju Jugoslavije br. 4, Zgb 1960. Str. 467 koja kaže da broj premašuje 700 000 žrtava, Vojna enciklopedija 4, Bgd 1972. Str. 31 govori o preko 600 000. Jesmo li onda u pravu ako naglasimo da je Jasenovac najveće stratište Hrvatskog naroda? Najveće stratište hrvatskog naroda, gdje je broj žrtava uvećavan i do 20 puta i po tome se pisala povijest, kako bi nas se proglasilo jednim od najkrvoločnijih naroda na zemlji. Kada je neki srpski poslanik govorio o 1 400 000 srpskih žrtava u Jasenovcu prišao mu je Stevo Krajačić i prišapnuo: „Da vas je toliko bilo pobijeno ne bi ti danas bio ovdje.“

I tu je u nedjelju, po ne znam koji put, razgalio svoju ‚sveznajuću‘ predsjedničku dušu, nadajmo se po posljednji put kao građanin predsjednik u pratnji svoje bratije na čelu s Fumićem i sličnima s kojima sam vodio polemike pred 10 i više godina kao što sam vodio i s aktualnim predsjednikom, iako mi to nije htjela objaviti, po svom običaju SD. Tekst 'Uz gorku crnu kavu nasuprot

predsjedniku'. S kojim sam ga guštom pročitao nakon 8 godina? Dirnut predsjednikovim krokodilskim suzama u Jasenovcu poslao sam u zarobljenu tzv. SD opet tekst ovog trenutka. Dopustite mi jedan mali odlomak:

'Predlažem vam da učinite gest s kojim biste ušli u zlatnu knjigu hrvatske povijesti. Umjesto da šeretski pokušavate izrugati svoje protivnike, posebno one, koji pogađaju 'u sridu', ovo vrijeme što vam je preostalo, iskoristite za katarzu. Osobnu i našu hrvatsku. Posjetite svaki dan barem dvije od preko 800 grobnica na tlu iskrvavljene Hrvatske. Ne dajte pri tom nikakve izjave. Dajte im samo dužnu počast. Tiho im recite kojom ste ideologijom zadodeni. Budući da su vam dani nektara vlasti odbrojani poštedit ću vas, kao sin podbiokovlja, preko 700 jama na tlu same planine Biokova. I sve nam to učiniše antifashiistički 'osloboditelji'. Spreman sam vam se pridružiti, ali bez vaše kohorte s Pantovčaka. I meni će dobro doći ta katarza. Ne samo vama i meni, nego tolikima, ali vama u najvećoj mogućoj mjeri.'

Budući da SD pred 8 godina nije objavila tekst uz gorku crnu kavu dopuštam sebi ovdje navesti završni odlomak tog teksta zbog kojeg su me sve tiskovine u Hrvatskoj napale, posebno SD kroz svog glasnogovornika Sašu Jadrijevića Tomasa, kojeg sam tužio i čiji je predmet već više od 20 mjeseci na čekanju kod sutkinje. Zanima me bi li predsjednik svih građana Hrvatske toliko čekao da ga je netko uvrijedio? A svi smo jednaki pred zakonom: „Kako bi sve bilo u kafedžijskom stilu napominjem kako sam došao k vama na kavu, ne iz Pantovčaka, transparentno, bez ikakvih resursa, kompatibilno s mojim stajalištima, predsjedniku svih građana, kao gost, jer se ponosim svojim seljačkim rodnom te ne pripadam građanskoj kategoriji, i zato legalistički rečeno ne bih smio biti pod vašom jurisdikcijom, i to me doista raduje, nadajući se da zbog krvave istine neću biti – lege artis – procesuiran.

Sa štovanjem, 9.2.2001.“ (Usp. J. Čorić, Crveni je crveni, Split 2004 str. 113). Mi smo vjernici. Ne možemo zaboraviti onu scenu iz Lukina evanđelja kada se je napuhivao farizej zbog svoje pravednosti, no opravdan je grešnik, carinik, koji se je udario u prsa moleći: 'Bože, milostiv budi meni grešniku!' (usp. Lk 18, 13). Ako tražimo katarzu onih na vrhu vlasti nitko od nas nije pošteden od

katarze, jer: 'U narodu mome ima zlikovaca, ...postavljaju zamke, hvataju ljude...ne mare za pravo sirotinje...proroci laž proriču, a svećenici poučavaju na svoju ruku. A mojem narodu to omilje' (Jr 5, 26, 31). S bezbošcima sjesti ne želim (Ps 26,5) poručuje psalmist. Neizvršena lustracija je Černobil Hrvatske. 23 godine su prošle od Černobilske tragedije, a prema procjeni će još radijacija odnositi žrtve najmanje 100 godina. Gore radijacije od najtotalitarnije ideologije – komunizma nema. Ovdje ne želim prozivati nikoga, iako sam svjestan da je barem 10% nazočne populacije očijukalo i pripadalo toj zločinačkoj partiji. Ne ćemo ih prozivati, ali neka budu toliko poštene pa neka šute, a ne da, jer imaju bukači glas, viču i buču protiv crvene partije, a i mačka i pas su im pripadali toj 'osloboditeljici' ljudskog roda.

Predstavljanje ove vrijedne knjige obavljamo u osvit 338. Obljetnice pogibije dvaju velikana – velikaških obitelji – Zrinsko-Frankopanska: Petar Zrinski i Fran Krsto Frankopan. Zar nam najdraži i naj snažniji grob Hrvatske – iza oltara zagrebačke prvostolnice, gdje uz svjedoka vjere bl. Alojzija Stepinca, njegovih suradnika, kardinala Šepera i Kuharića, leže kosti mučenika ubijenih u Bečkom Novom mestu 30. travnja 1671. Počujmo pismo Petra Zrinskog koje na današnji dan 29.4. 1671. piše svojoj ljubljenoj ženi Katarini:

'Moje drago serce!

Nemoj se žalostiti svrhu ovoga pisma, niti burkati. Polag Božjega dokončenja sutra u deseti ore budu mene glavu sekli, i tulikajše naokupe, tvojemu bratcu. Danas smo mi jedan od drugoga srčano prošćenje uzeli. Zato jemljem ja sada po ovom listu i od tebe jedan vekuvečni v a l e t e, tebe proseći, ako sam te u čem zbantual, ali ti se čem zameril (koje ja dobro znam), sprost mi. Budi Bog hvaljen, ja sam k smrti dobro pripravan, niti se plašim. Ja se ufam u Boga svemogućega, koji me je na ovom svitu ponizil, da se tulikajše mene hoće smilovati, i ja ga budem molil i prosil (komu sutra dojt ufam se), da se mi na okupu pred njegovem svetem tronušem u dike vekuvečne sastanemo. Veće ništa ne znam ti pisati, niti za sina, niti za druga dokončenja našega siromaštva. Ja sam ove na Božju volju ostavil, ti se ništar ne žalosti, ar je to tak moralo biti. U Novem Mestu, pred zadnjim dnevom mojega življenja, 29. dan aprila

meseca, o sedme ore pod večer, leta 1671. Naj te Gospodin Bog s mojom kćerju Auroru Veroniku blagoslovi.

Grof Zrini Petar

(Usp. Obljetnice hrvatskih velikana, Zagreb 1971. str. 69. Na njihovu grobu stoji Franova izreka: Navik on živi ki zgine pošteno!

I Frankopan piše dirljivo svojoj Juliji:

'Draga moja Julija, želio bih iz sve duše da ti uzmognem ostaviti posljednji spomen svoje najdublje ljubavi, ali sam gol i siromah...

'Iako je javno mišljenje ondašnje Europe bilo da Zrinski i Frankopani moraju biti pomilovani, jer su namjerno došli u Beč, obistinilo se što je govorio Nikola Zrinski: 'Viruj Nimcu ko i suncu zimcu!' 18. 4. 1761. Osuda im je pročitana 28. 4. 1671. Zrinski je osuđen na smrt odsijecanjem glave i desne ruke dok će Frankopan biti 'pošteđen' siječe ruke, ali glave ne!

Ne možemo a da se još jednom, pred kraj, dotaknemo komunističke ideologije. Najjezgrovitije se je o KP izrazio veliki disident Brodski: 'Pripadati jednoj jedinoj postojećoj partiji znači biti natprosječno nepošten!' Marko i Markovi, a to smo vjerojatno svi nazočni ne bi bili radosni da se traži spas od one monstrozne božice što siše krv svojih podanika. U starim zazivima klikvalo se Bogu: Od kuge, gladi i rata – oslobodi nas, Gospodine. Ja bih malo modernizirao: Od kuge, gladi, rata i komunističke ideologije oslobodi nas Bože, Gospe i svi sveci. Amen.

RASIZAM SVJETSKIH MOĆNIKA, ZAGREB, 2012.

PISMO VIJEĆU SIGURNOSTI UJEDINJENIH NARODA

Ne tražimo od vas da pokapate naše mrtve.

Ne tražimo od vas da nas branite od agresije i od terorizma.

Ne tražimo od vas da zaštitite naše gradove od prekomjernoga granatiranja.

Ne tražimo od vas da spriječite granatiranje glavnoga grada Hrvatske – Zagreba.

Ne tražimo od vas da spriječite barbarsko uništavanje grada Dubrovnika, spomenika svjetske baštine.

Ne tražimo od vas da spriječite granatiranje grada Šibenika i uništavanje katedrale sv. Jakova, spomenika svjetske baštine.

Ne tražimo od vas da spriječite granatiranje gradova Zadra, Slavenskog Broda, Osijeka...

Ne tražimo od vas da spriječite snajperiste da gađaju naše građane dok se vraćaju s posla.

Ne tražimo od vas da spriječite strojnice i topove iz vojarne „Maršal Tito“ da pucaju po stanovnicima zagrebačkih naselja Utrina, Travno i Dugave.

Ne tražimo od vas da spasite hrvatsko selo Čelije, spaljeno i zajedno s crkvom srušeno sa zemljom.

Ne tražimo od vas da spriječite pokolj dvanaest hrvatskih redarstvenika u Borovu Selu.

Ne tražimo od vas da spriječite prekomjerno barbarsko granatiranje grada Vukovara, Vukovarske bolnice i ranjenika.

Ne tražimo od vas da nama golorukima dozvolite da se naoružamo i branimo.

Ne tražimo od vas da spriječite masovni pokolj tri stotine ranjenika na Ovčari.

Ne tražimo od vas da spriječite organizirani transport više tisuća Hrvata u koncentracijske logore u Srbiji, ni ubijanja, psihološka maltretiranja i silovanja.

Ne tražimo od vas da spriječite pokolj osamdeset i četiri civila i branitelja u Škabrnji.

Ne tražimo od vas da spriječite miniranje brane hidroelektrane 'Peruća' s trideset tona eksploziva.

Ne tražimo od vas da spriječite rušenje hrvatskih mostova, paljenje i rušenje hrvatskih kuća i da vratite stotine tisuća prognanih Hrvata.

Ne tražimo od vas da spriječite rušenje više od tisuću naših katoličkih crkava.

Ne tražimo od vas da čistite minska polja.

Ne tražimo od vas da spriječite genocid, kulturocid i urbocid.

Ne tražimo od vas da spriječite odvoz stoke i žita u Srbiju.

Ne tražimo od vas da spriječite pljačku hrvatskih umjetnina i uništavanje hrvatske kulturne baštine, ni uništavanje naših netaknutih nacionalnih parkova i parkova prirode.

Ne tražimo od vas da vratite u život naše 402 poginule djece u ratu.

Ne tražimo od vas da vratite dijelove ruku, nogu i tijela naša ranjena1044 djeteta.

Ne tražimo od vas da oživite roditelje za naše 5497 djece, koja su bez njih ostala u ratu.

Mi sve to ne tražimo od vas, jer je za to i onako već odavno kasno, ali i zato jer su sve to već ionako obranili naši Branitelji, koji su umjesto vas konačno donijeli mir, a koje ste vi zatočili u vašemu Den Haagu! Zatočili ste ih i zato što su umjesto vas spasili sto tisuća muslimana u vašoj navodno zaštićenoj zoni Bihać, a poslije pokolja u također vašoj zaštićenoj zoni Srebrenica.

Mi sve to ne tražimo od vas jer znamo da je za vas braniti svoj Dom, svoj Narod i svoju Državu samo PLANIRANI UROTNIČKI ZLOČIN!

Mi ne tražimo od vas da oživite naše mrtve stradale u genocidu jer vi niste bogovi.

Mi čak ne tražimo od vas ni da pronadete naše nestale, jer kod vas se umire lijepo, civilizirano i prirodno.

Mi tražimo od vas: Vratite nam naše žive, naše branitelje, koje ste vi zatočili i osudili bez dokazane krivnje! Tako ćete spasiti svoju čast, zajedničku čast svih vas i svakoga pojedinačno. A po njoj će vas suditi povijest.

Mi Hrvati samo to od vas tražimo ...

Povodom rasističkih Haaških presuda od 15. travnja 2011.

akademik Ivan Aralica

akademik Smiljko Ašperger

akademik Hrvoje Babić

akademik Stjepan Babić

akademik Slaven Barišić

mons. dr. sc. Mile Bogović, biskup gospićko-senjski

akademik Boris Bučan

akademik Marin Hraste

dr. sc. Zvonimir Janko, Prof. Emeritus der Universitaet

Heidelberg, dopisni član HAZU-a (Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti)

akademik Dubravko Jelčić

mons. Ante Jurić, nadbiskup u miru, Split

akademik Andrija Kaštelan

akademik Ivica Kostović

akademik Slavko Matić

akademik Slobodan Novak

akademik Josip Pečarić

akademik Stanko Popović

prof. dr. Valentin Pozaić, pomoćni biskup zagrebački

akademik Franjo Šanjek

akademik Nenad Trinajstić¹⁵

Supotpisnici

prof. dr. sc. Andrea Aglič Aljinović
prof. dr. sc. Miroslav Akmadža, povjesničar
dr. sc. Maja Andrić, prof. mat. i inf.
dr. sc. Mato Artuković
prof. dr. sc. Vanda Babić, Zadar
prof. dr. sc. Ivan Bakran, Zagreb
doc. dr. sc. Senka Banić, Sveučilište u Splitu
dr. sc. Josipa Barić, Split
dr. sc. Osor Barišić, znanstvenik, Zagreb
prof. dr. sc. Danko Basch
dr. sc. Zlatko Begonja, Zadar
dr. sc. Mirko Belak, geolog
dr. sc. Ivana Benzon, profesorica engleskog i njemačkog jezika
prof. dr. sc. Mihovil Biočić, KBC Split, Medicinski fakultet
Sveučilišta u Splitu
akad. kipar Kruno Bošnjak, redoviti profesor, Zagreb
prof. dr. sc. Marijan Bošnjak
dr. sc. Srećko Botrić, docent
prof. dr. sc. Velimir Božikov, Zagreb
prof. dr. sc. Zdravka Božikov, Split
Sergio Brantes Glavic, Médico, Profesor Asistente de Medicina,
Santiago, Chile
dr. sc. Morana Brkljačić Žagrović, dr.med.
dr. sc. Milko Brković, znanstveni savjetnik – trajno zvanje,
redoviti prof. dr. sc., naslovno zvanje
dr. sc. Miljenko Buljac
prof. dr. sc. Gojko Buljat, Zagreb
dr. sc. Ivica Čatić, KBF Đakovo
prof. dr. sc. Marin Čikeš, Sveučilište u Zagrebu, Rudarsko-
geološko-naftni fakultet
dr. sc. Ambroz Čivljak, predavač i znanstveni suradnik
doc. dr. sc. Alojzije Čondić, KBF Split

¹⁵ Ovaj je tekst objavio tjednik Nacija 9. studenoga 2011.

- prof. dr. sc. don Josip Čorić
Filip Čulo, dr. med., sveuč. profesor, Osijek
prof. dr. sc. Vera Čuljak
prof. Ante Čuvalo, Ph. D.
prof. dr. Vladimir Čepulić, Zagreb
prof. dr. sc. Šimun Šito Ćorić, Nacionalni koordinatora Hrvatskih
kat. misija u Švicarskoj
prof. dr. sc. Krešimir Ćosić, general pukovnik (u mirovini)
prof. dr. sc. Alojz Ćubelić, svećenik
prof. dr. sc. Borislav Dadić, filozof
prof. dr. sc. Vlado Dadić
prof. dr. dr. h. c. Nikola Debelić
prof. dr. Josip Delić, umirovljeni profesor KB fakulteta
Sveučilišta u Splitu
dr. sc. Vladimir Delić, sveuč. prof., Zagreb
dr. sc. Đuro Deželić, sveuč. profesor i veleposlanik u m.
prof. dr. sc. Goran Dodig
prof. dr. sc. Slavica Dodig, Zagreb
prof. dr. sc. Sergio Dokoza, Zadar
admiral Davor Domazet Lošo
profesor Esteban M. Domic M., Ingeniero Diplomado y Profesor
Universidad de Chile, Santiago de Chile
dr. sc. Žarko Domljan, prvi predsjednik Hrvatskoga državnog
sabora
dr. sc. Pero Draganić, dr.med
prof. dr. sc. Zvonko Dragčević
prof. don Ilija Drmić, Vinica, Aržano
prof. dr. sc. Andrej Dujella
Asaf Duraković, profesor, dr. med., USA.
prof. dr. sc. Boris Dželalija
prof. dr. sc. Neven Elezović, redoviti profesor FER, Zagreb
docent dr. sc. Srećko Favro
prof. dr. sc. Jasenka Gajdoš Kljusurić
prof. dr. sc. Krešimir Galešić, Zagreb
prof. dr. sc. Danica Galešić Ljubanović, patolog, Zagreb
Domagoj Galinović, dipl. ing. elektronike, docent državnog
sveučilišta u Buenos Airesu u mirovini, Argentina

Ante Glibota, redoviti član, l'Académie Européenne des Arts, des Sciences et des Lettres, Paris

dr. sc. Martinia Ira Glogar, doc.

prof. dr. sc. Željko Grabarević

prof. dr. sc. Ana Marija Grancarić

doc. dr. sc. Mario Grčević

prof. dr. sc. Damir Grgičević, dr. med.

prof. dr. Vinko Grubišić, professor emeritus, Sveučilište Waterloo, Germanski i slavenski studiji (Germanic and Slavic Studies), Kanada

dr. sc. Željko Hanjš

dr. sc. Branko Hanžek, viši znanstveni suradnik

prof. dr. sc. Andrija Hebrang, saborski zastupnik, Zagreb

prof. dr. sc. Dubravko Horvat

dr. sc. Katarinu Horvat, znanstvena savjetnica u Institutu za povijest umjetnosti, Zagreb

prof. dr. sc. Stjepan Hranjec, redoviti sveučilišni profesor

dr. Zdeslav Hrepic, Assistant Professor, Department of Earth and Space Sciences, Columbus State University

prof. dr. Nada Hulina, sveuč. prof. u mirovini

dr. sc. Ivan Ilić, sveč. prof. (emeritus), bivši veleposlanik, Zagreb

prof. dr. sc. Zlata Ivanovi-Herceg, dr. med., Zagreb

dr. sc. Božidar Ivanković, predavač matematike

dr. sc. Slavica Ivelić, prof. mat. i inf.

doc. dr. sc. Hicela Ivon, Split

dr. sc. Borka Jadrijević, izv. prof.

dr. sc. Julije Jakšetić, viši predavač

dr. sc. Domagoj Jamičić, geolog, znanstveni savjetnik

dr. sc. Zvonimir Janović, umirovljeni sveučilišni profesor

dr. sc. Dubravko Jelić, znan. sur., Galapagos istraživački centar, Zagreb

dr. Milan Jelić, dipl. oec., R. Argentina

prof. dr. Branko Jeren, Sveučilište u Zagrebu, redoviti profesor

prof. dr. sc. Damir Ježek

doc. dr. sc. Marko Jukić, dr. med.

prof. dr. sc. Vlado Jukić, ravnatelj Klinike za psihijatriju Vrapče

fra Karlo Jurišić, dr. sc., prof emeritus, Makarska

- dr. sc. Držislav Kalafatić, liječnik-ginekolog, 'bolnica u Petrovoj'
dr. sc. Dalma Kalogjera, klinički psiholog, istraživač i autor
prof. dr. sc. Damir Kalpić
prof. dr. sc. Duško Kardum, Zagreb
prof. dr. sc. Ivan Karlić
dr. sc. Marija Kaštelan-Macan, prof. emeritus, Fakultet kemijskoga
inženjerstva i tehnologije Sveučilišta u Zagrebu
dr. sc. Ivan Katavić, redoviti profesor u trajnom zvanju
dr. sc. Drago Katović, redoviti profesor
dr. Vladimir Katović, professor of Chemistry, Wright State
University, Dayton, OH USA
dr. sc. Boris Kavur, dipl. ing. rud.
prof. dr. sc. Marijan Kirin, Zagreb
Oscar Kitashima, profesor, docente, Provincia de Buenos Aires,
Argentina
prof. dr. sc. Milica Klaričić Bakula
Branko Kornfeind, župnik, Pandrof, Austrija
dr. sc. Ivan Kordić, redoviti profesor
prof. dr. sc. Srećko Kovač, Institut za filozofiju, Zagreb
sveuč. prof. Kuzma Kovačić, akademski kipar
prof. dr. Slavko Kovačić, umirovljeni profesor KB fakulteta
Sveučilišta u Splitu
prof. dr. sc. Zdenko Kovačić
dr. sc. Jadranka Kraljević, viša asistentica
general-bojnik Marinko Krešić, predsjednik udruge Hrvatski
generalski zbor
prof. dr. sc. Šimun Križanac
prof. dr. sc. Mario Krnić
dr. sc. Nikša Krstulović, Institute of Physics, Zagreb
dr. sc. Ana Kunštek
prof. dr. sc. Želimir Kurtanjek
prof. dr. sc. Stipe Kutleša, znanstveni savjetnik, Zagreb
prof. dr. sc. Slobodan Lang
dr. sc. Ante Lauc, sveuč. profesor u mirovini
dr. sc. Inga Lisac, sveuč. nastavnik u mirovini (docent)
dr. sc. Srećko Listeš, Split, viši savjetnik AZOO-a
dr. sc. Davorin Lovrić, fizičar

prof. dr. Maja Lukac-Stier, Doctora en Filosofía, Profesora
universitaria e investigadora, Buenos Aires, Argentina

prof. dr. sc. Branimir Lukšić
dr. sc. Mislav Elvis Lukšić, Zadar
dr. sc. Aleksandar Lutkić, umirovljeni profesor u trajnom zvanju

prof. dr. sc. Mate Ljubičić
prof. dr. sc. Ivan Malčić
dr. sc. Ljubo Marangunić, sveuč. profesor u mirovini

prof. dr. sc. Jozo Marević
dr. sc. Davor Marijan, povjesničar
dr. sc. Ivica Martinjak, Zagreb

prof. dr. Mate Matas, Zagreb, sveučilišni profesor
dr. sc. Ante Mateljan, red. prof., KBF Split
dr. sc. Josip Matjan, die

prof. dr. sc. Marko Matić, PMF Split
dr. sc. Anita Matković, docent
dr. sc. Zvonimir Medvedović, ministar prve Vlade RH, Zagreb

dr. sc. Miroslav Međimorec, redatelj, hrvatski branitelj, diplomat
Enes Midžić, redoviti profesor

prof. dr. sc. Vine Mihaljević, znanstveni savjetnik, Institut
društvenih znanosti Ivo Pilar, Zagreb

dr. sc. Stijepo Mijović Kočan, književnik
dr. sc. Mario Mikolić, veleposlanik u m.

prof. dr. Davor Miličić, dekan Medicinskog fakulteta
prof. dr. Zlatko Miliša
dr. sc. fra Dušan Moro, teolog, docent, KBF Split

dr. sc. Smiljana Narančić Kovač, Zagreb

prof. dr. fra Andrija Nikić, dipl. knjižničar i arhivist, predsjednik
Hrvatskoga kulturnog društva Napredak Mostar (i u ime 1219
napretkovaca iz Mostara)

prof. dr. sc. Milan Nosić
prof. dr. Dubravka Oraić Tolić
dr. sc. Tado Oršolić, znanstveni suradnik u Zavodu za povijesne
znanosti HAZU-a u Zadru i docent na Filozofskom fakultetu
u Mostaru

dr. sc. Vlado Pandžić, redoviti profesor Filozofskog fakulteta,
Zagreb

- dr. ing. Marijan M. Papich, Vancouver, Canada
dr. sc. Đurđica Parac-Osterman redoviti profesor u trajnom zvanju
prof. dr. sc. Mladen Parlov, KBF, Split
prof. dr. Snježana Paušek-Baždar, znanstveni savjetnik u trajnom
zvanju, upraviteljica Odsjeka za povijest prirodnih i
matematičkih znanosti HAZU-a
dr. sc. Davor Pavelić, redoviti profesor
dr. sc. Dubravka Pavišić Strache, docent u mir.
dr. sc. Ivan Pavković, Zagreb
prof. dr. sc. Davor Pavuna
dr. sc. Marija Pehar
dr. sc. Ivan Perić, red. prof.
prof. dr. sc. Nedjeljko Perić
doc. dr. sc. Ante Periša
prof. dr. Tomislav Petković, fizičar i filozof
prof. dr. sc. Mladen Petravić, PhD (ANU, Canberra), FAIP, Odjel
za fiziku, Sveučilište u Rijeci
prof. dr. sc. Ivan Petrović
prof. dr. sc. Ivica Picek
dr. sc. Biserka Pigac, Varaždin
prof. dr. sc. Valdi Pisac Pešutić, Split
prof. dr. sc. Franjo Plavšić, toksikolog i hrvatski književnik
dr. sc. Dora Pokaz
prof. dr. sc. Tanja Pušić
dr. sc. Marija Raguz, viši asistent na Medicinskom fakultetu u
Splitu
Esteban Angel Ramljak, Profesor full time de la Universidad
Nacional del Centro de la Provincia de Buenos Aires, En
Tandil, provincia de Buenos Aires, Argentina
dr. sc. Stjepan Razum, povjesničar i arhivist
prof. dr. Adalbert Rebić, profesor Katoličkog bogoslovnog
fakulteta Sveučilišta u Zagrebu
prim. dr. sc. Darko Richter, dr. med.
prof. dr. sc. Mladen Rogina
mr. sc. Željko Sačić, general boжник

Javier Gustavo Santich, Contador Público Nacional y Profesor de
Ciencias Económicas, Profesor Académico y Economista,
Ciudad de Rosario, República Argentina

prof. dr. sc. Dora Sečić

Haris Mirka Seitz, Prof. Dr. Investigador CONICET, Buenos
Aires, Argentina

prof. dr. sc. Sven Seiwert, Zagreb

prof. dr. sc. Predrag Sikirić, Zagreb

profesor Arturo Calderon Simunovic, Universidad Austral, Puerto
Montt, Chile

Marina Skrobica, Ph. D., dizajner

dr. sc. Ana Smontara, znanstvena savjetnica, Koprivnica

dr. sc. Ivo Soljačić, prof. emeritus

prof. dr. Tomislav Sunić, spisatelj

prof. dr. sc. Denis K. Sunko

docent Goran Pavel Šantek, prof. etnologije i filozofije

dr. sc. Zvonimir Šeparović, profesor emeritus, član Europske
akademije znanosti i umjetnosti, predsjednik Hrvatskoga
žrtvoslovnog društva

dr. sc. Anđelko Šimić, bivši veleposlanik, direktor Visoke škole za
turizam i ugostiteljstvo u Kuala Lumpuru, Malezija

dr. sc. Tatjana Šimurina, dr. med., anesteziolog, Zadar

dr. sc. i književnik Igor Šipić, Split

prof. dr. ing. Marija Šiško Kuliš, Split

doc. dr. sc. Dražen Švagelj, Vinkovci

prof. dr. sc. Zdravko Tomac

prof. dr. sc. Miroslav Tuđman

dr. sc. Kosta Urumović, red. prof.

prof. dr. sc. Mirko Valentić, znanstvenik emeritus

dr. sc. Hrvoje Valpotić, dr. med. vet.

Silvia Adriana Varela, Profesora en Letras, Instituto Fátima y
Santísima Trinidad, Instituto Nuestra Sra. del Líbano

prof. dr. sc. Sanja Varošaneć

prof. dr. sc. Đurđica Vasilj

dr. sc. Mislav Vedriš, dipl. ing. šumarstva

dr. Mile Vidović, umirovljeni profesor Nadbiskupijske klasične
gimnazije u Splitu

doc. dr. sc. Mirela Vlastelica, dr. med., Split, Hrvatska
prof. dr. Petar Vrankić, prof. Bogoslovnog fakulteta, München
prof. dr. sc. Dario Vretenar
prof. dr. sc. Zlatko Vrljičak, dipl. ing.
dr. sc. Petar Vučić, Zagreb
prof. dr. sc. Ante Vukasović, umirovljeni sveučilišni profesor,
Zagreb
prof. dr. sc. Marija Vukelić-Shutoska, Skopje, Republic of
Macedonia
doc. dr. sc. Tihomir Vukelja
dr. Vida Vukoja, lingvist
dr. Milan Vuković, umirovljeni sudac Ustavnog Suda RH i bivši
predsjednik Vrhovnog Suda RH
Milan Zoretić, dipl. ing. elektronike, sveučilišni profesor,
Argentina
prof. dr. sc. Jure Zovko
doc. dr. sc. Marija Žagar, Zagreb
prof. dr. sc. Dražen Živić, znanstveni savjetnik, Vukovar
prof. dr. Tomislav Živković, dr. fizike
prof. dr. sc. Darko Žubrinić
dr. Ante Žuvela, dipl. iuris., Buenos Aires, Argentina
prof. dr. sc. Zdravko Žvorc, dr. vet. med.
(...)

PROSVJED ZBOG NAPADA NA PRAVNI SUVERENITET REPUBLIKE HRVATSKE

Poštovani predsjedniče Hrvatskog sabora, poštovani saborski zastupnici!

U posljednje vrijeme svjedoci smo sve agresivnijeg napada na hrvatski suverenitet, a napose na pravni suverenitet, zbog čega mi potpisnici ovoga prosvjednog pisma iskazujemo odlučan prosvjed i zabrinutost za budućnost Hrvatske.

Napadima na hrvatski pravni suverenitet želi se poništiti i pogaziti Odluka Sabora Republike Hrvatske o raskidu državnopravnih sveza s ostalim republikama i pokrajinama SFRJ i Deklaracija o proglašenju suverene i samostalne Republike Hrvatske, donesene 8. listopada 1991. Takvu Hrvatsku nekoliko mjeseci kasnije jedinstveno su priznale i sve članice EU-a i čitav svijet.

Odlukom Hrvatskog sabora jasno je utvrđeno da Jugoslavija kao državna zajednica više ne postoji. Republika Hrvatska odrekla je time legitimitet i legalitet svim tijelima dotadašnje federacije – SFRJ i odlučila ne priznati valjanim ni jedan pravni akt bilo kojeg tijela koje nastupa u ime bivše federacije – SFRJ.

Prosljeđivanjem Republici Hrvatskoj optužnica protiv hrvatskih građana koje su proizvela tijela bivše SFRJ, agresorske JNA, Republika Srbija pokazuje želju da bude slijednica bivše federacije kojoj je Hrvatska prije 20 godina otkazala svaki legitimitet i da izjednači krivnju agresora i žrtve. Time se, također, na svojevrsan način pokazuje da se velikosrpska agresija na Hrvatsku nastavlja pravnim i političkim sredstvima.

Dakle, temeljni cilj najnovije velikosrpske agresije na državnopravni suverenitet Republike Hrvatske jest popravljjanje za Srbiju vrlo negativnih posljedica, nastalih zbog niza izgubljenih ratova u Miloševićevo vrijeme, što je ujedno i temeljni cilj novoga srbijanskog Memoranduma.

Slanje optužnica iz Srbije gotovo je istovjetno kao da su poratna Njemačka ili Italija poslale optužnice za ratne događaje poratnim vlastima u Poljskoj, Francuskoj, Češkoj, Slovačkoj, Grčkoj, Albaniji, Hrvatskoj itd.

Pomalo zbunjuje što EU, kad je riječ o tim pravnim aktima, traži pojašnjenje od Hrvatske, kao da ne zna tko je bio agresor na Hrvatsku, kao i komentar državnog odvjetnika Republike Hrvatske koji se upleće u opravdanost donošenja zakona, što nije primjereno ni demokratskim državama niti državi u kojoj je provedena dioba vlasti.

Možda nam jednostavno na taj način iz EU-a pokazuju da na Hrvatsku gledaju kao na koloniju, otvoreno nam poručujući da ne računamo sa suverenitetom u EU-u. Postavlja se pitanje je li Srbija „sama“ donijela tu odluku. Sjetimo se da je srbijanski predsjednik Tadić tražio da se hrvatski generali osude bez dokazane krivnje, s istovjetnim argumentima na koje se sada pozivaju iz EU-a. Na tim se „argumentima“ temelji i presuda Haaškoga suda. Je li takav zahtjev postavio „sam“ Tadić ili mu ga je sugerirao baš EU?

Pozivamo zastupnike Hrvatskog sabora da odlučno stanu u obranu hrvatskog suvereniteta, a napose pravnoga, jer će se građani i po tome opredjeljivati na sljedećim izborima. Istodobno, najodlučnije prosvjedujemo protiv postupanja Republike Srbije koja je hrvatskim pravosudnim vlastima na pilatovski način prosljedila fantomske optužnice protiv hrvatskih građana. To samo svjedoči da još nije izvukla zaključke iz agresivnog rata koji su JNA i Miloševićeva Srbija vodile protiv Republike Hrvatske, prouzročivši najveće žrtve i materijalne štete u Europi nakon Drugoga svjetskog rata, te da nije odustala od projekta Velike Srbije.

Zar tim svojim činom Srbija zapravo nije preuzela izravnu odgovornost za zločine i razaranja što ih je JNA počinila u Hrvatskoj?

Zbog toga Srbiji treba u najkraćem mogućem roku dostaviti račun za ratne štete koje su u Hrvatskoj počinile JNA, Miloševićeva Srbija i njihove paravojne snage.

Iz dosadašnjih slučajeva jasno je da su optužnice (mnoge, ako ne i sve) sastavljene na temelju priznanja iznuđenih od hrvatskih zatočenika u srpskim koncentracijskim logorima pa Srbiji treba postaviti sljedeće zahtjeve/pitanja:

Kako je moguće da uopće razmišljaju o optužnicama koje sadrže bilo kakav dokaz koji je pribavljen na nezakonit način, tj. dobiven pod prisilom u srbijanskim koncentracijskim logorima? Kako to da

nakon tragičnih iskustava Drugoga svjetskog rata, Auschwitza, Dachaua..., EU tako olako prolazi preko toga?

Ovim prosvjedom tražimo procesuiranje svih odgovornih za odvođenje, držanje i mučenje hrvatskih građana u srbijanskim koncentracijskim logorima u Srbiji. (Procjena je da je u tim logorima ubijeno ili nestalo oko 300 ljudi).

Tražimo međunarodnu potporu da se zaustave sve optužnice (ne samo iz Srbije nego i iz BiH) koje polaze od dokaza koji su dobivene pod prisilom, odnosno pribavljeni na nezakonit način.

Sve ove naše nevolje proizlaze iz činjenice da se u Hrvatskoj prihvatilo izjednačivanje agresije i obrane. Počelo se pričama o navodnom građanskom ratu, a provedeno je preko izjednačivanja ratnog zločina, koji čine agresori, i zločina u ratu koji se može dogoditi u obrani kao prekoračenje nužne obrane. To je u suprotnosti s međunarodnim pravom!

Tražimo vladavinu prava i hrvatski pravni suverenitet, umjesto dogovora na „visokoj razini“ koji služi skupljanju političkih bodova i uspostavi puzajuće „pravne jugosfere“.

Pozivamo zastupnike da na saborskoj sjednici 14. listopada, u petak, odgovorno štite suverenitet Republike Hrvatske i dostojanstvo narodnih zastupnika Hrvatskoga sabora.

U Zagrebu 8. listopada 2011.

akademik Ivan Aralica

akademik Smiljko Ašperger

dr. sc. Mile Bogović, biskup gospićko-senjski

akademik Dubravko Jelčić

akademik Andrija Kaštelan

akademik Josip Pečarić

akademik Stanko Popović

prof. dr. Valentin Pozaić, pomoćni biskup zagrebački

akademik Nenad Trinajstić

dr. sc. Žarko Domljan, prvi predsjednik Hrvatskoga državnog sabora

prof. dr. sc. Andrea Aglič Aljinović

dr. sc. Mato Artuković

prof. dr. sc. Ivan Bakran

- dr. sc. Mladen Bandić, dipl. ing. građ., Zagreb
doc. dr. sc. Senka Banić, Split
dr. sc. Josipa Barić, doc. FESB, Split
dr. sc. Osor Barišić
dr. sc. Mirko Belak, znanstvenik
dr. sc. Zlatko Begonja, Upravitelj Zavoda za povijesne znanosti
HAZU-a u Zadru
prof. dr. sc. Mihovil Biočić, KBC Split, Medicinski fakultet
Sveučilišta u Splitu
akad. slikar Josip Botteri-Dini
dr. sc. Srećko Botrić, Sveučilište u Splitu
prof. dr. sc. Velimir Božikov, Zagreb
dr. sc. Marijan Brajinovic, ministar-savjetnik, Beč, Austrija
dr. sc. Morana Brkljačić Žagrović, dr. med.
prof. dr. sc. Gojko Buljat, Zagreb
prof. dr. Ante Čuvalo
Marko Curać, novinar
Joško Čelan, novinar i publicist, Split
prof. dr. sc. Marin Čikeš, Rudarsko-geološko-naftni fakultet,
Zagreb
prof. dr. sc. don Josip Čorić
prof. dr. sc. Vera Čuljak
prof. dr. Vladimir Čepulić, Zagreb
Mirko Čondić, pukovnik HV-a u m.
dr. sc. Alojz Čubelić, profesor na Katoličkom bogoslovnom
fakultetu u Zagrebu
prof. dr. sc. Vlado Dadić
prof. dr. dr. h. c. Nikola Debelić
prof. dr. sc. Slavica Dodig
admiral Davor Domazet Lošo
prof. don Ilija Drmić
prof. dr. sc. Andrej Dujella
prof. dr. sc. Boris Dželalija, infektolog, Medicinski fakultet Split
prof. dr. sc. Neven Elezović
doc. dr. Srećko Favro
prof. dr. sc. Krešimir Galešić, Zagreb

prof. dr. sc. Danica Galešić Ljubanović, Medicinski fakultet,
Zagreb

doc. dr. sc. Martinia Ira Glogar

prof. dr. sc. Željko Grabarević

prof. dr. sc. Ana Marija Grancarić

prof. dr. Vinko Grubišić, professor emeritus, Sveučilište Waterloo,
Kanada

Hrvoje Hitrec, književnik, predsjednik HKV-a

dr. sc. Zdeslav Hrepić, Columbus State University, GA, USA

doc. dr. Hicela Ivon, Split

dr. sc. Borka Jadrijević, izv. prof.

dr. sc. Julije Jakšetić

dr. sc. Domagoj Jamičić

dr. sc. Zvonimir Janović, sv. profesor u m.

dr. sc. Dubravko Jelić, znan. sur., Galapagos istraživački centar,
Zagreb

dr. Milan Jelić, dipl. ekonomist, R. Argentina

Anđelko Kaćunko, svećenik i publicist

prof. dr. sc. Duško Kardum, Zagreb

prof. dr. sc. Ivan Karlić, Katolički bogoslovni fakultet Sveučilišta
u Zagrebu

prof. dr. sc. Marijan Kirin, Zagreb

prof. dr. sc. Milica Klaričić Bakula

prof. dr. sc. Ivan Kordić

prof. dr. sc. Srećko Kovač, Institut za filozofiju, Zagreb

Mate Kovačević, novinar

dr. sc. Jadranka Kraljević

general bojnik Marinko Krešić, predsjednik udruge Hrvatski
generalski zbor

prof. dr. sc. Šimun Križanac, Sesvete

prof. dr. sc. Mario Krnić

dr. sc. Nikša Krstulović

prof. dr. sc. Marija Šiško Kuliš

prof. dr. sc. Stipe Kutleša

prof. dr. sc. Ante Lauc

dr. sc. Inga Lisac, sveuč. nastavnik, Zagreb

dr. sc. Srećko Listeš, Split, viši savjetnik AZOO-a

- prof. Ive Livljanić, veleposlanik u miru
prof. dr. Maja Lukac-Stier, sveučilišni profesor, Buenos Aires,
Argentina
prof. dr. sc. Mate Ljubičić
Marko Magdalenić, prof., Katolički bogoslovni fakultet, Zagreb
prof. dr. Ivan Malčić, predstojnik pedijatrijske Klinike KBC-a
dr. sc. Ljubo Marangunić, sveuč. profesor u mirovini
dr. sc. Ivica Martinjak, Zagreb
prof. dr. sc. Mate Matas, Zagreb
Antun Mateš, akademski slikar
prof. dr. sc. Marko Matić, Split
doc. dr. sc. Anita Matković
dr. sc. Zvonimir Medvedović, ministar u prvoj Vladi RH, Zagreb
dr. sc. Miroslav Međimorec, redatelj, hrvatski branitelj, diplomat
prof. dr. sc. Vine Mihaljević
dr. sc. Mario Mikolić, veleposlanik u m.
prof. dr. sc. Zlatko Miliša, Sveučilište u Zadru
Josip Miljak, predsjednik Hrvatske čiste stranke prava
Pero Mioč, književnik, književni prevodilac i kazališni redatelj,
Šibenik
fra Dušan dr. Moro, docent, KBF Split
dr. sc. Smiljana Narančić Kovač
prof. dr. fra Andrija Nikić i 1238 mostarskih napretkovaca,
predsjednik Hrvatskog kulturnog društva Napredak u Mostaru
prof. dr. sc. Milan Nosić, Rijeka
Javor Novak, hrvatski publicist
Nikola Obuljen, dipl. ing.; saborski zastupnik u miru
dr. teol. Anto Orlovac, svećenik, Banja Luka
dr. sc. Tado Oršolić, znanstveni suradnik, Zadar
dr. ing. Marijan Papich, Vancouver, Kanada
prof. dr. Mladen Parlov, izvanredni profesor na KBF-u Splitu
prof. dr. sc. Davor Pavelić
dr. sc. Davor Pavuna
Marija Peakić Mikuljan, književnica
prof. dr. sc. Ivan Perić
dr. sc. Damir Pešorda, kolumnist i profesor
prof. dr. sc. Ivan Petričević, sveuč. prof., infektolog

prof. dr. sc. Ivan Petrović
dr. sc. Biserka Pigac, Varaždin
prof. dr. sc. Valdi Pisac, Pešutić, Split
Nenad Piskač, književnik, Zaprešić
dr. Ivanka Pižeta, dipl. ing. elektrotehnike, Zagreb
prof. dr. Franjo Plavšić, toksikolog i književnik
dr. sc. Dora Pokaz
prof. dr. sc. Tanja Pušić
dr. sc. Stjepan Razum, arhivist i povjesničar
prof. dr. Adalbert Rebić, profesor Katoličkog bogoslovnog
fakulteta, Zagreb
prim. dr. sc. Darko Richter, dr. med., Zagreb
Mladen Rogina, red. prof., hrvatski branitelj
prof. dr. sc. Dora Sečić
Jakov Sedlar, redatelj
prof. dr. sc. Sven Seiwert, Zagreb
prof. dr. sc. Predrag Sikirić, Zagreb
dr. sc. Ivo Soljačić, prof. emeritus
Stjepan Jimmy Stanić, estradni umjetnik
Miljenko Stojić, književnik, franjevac i novinar
Goran Pavel Šantek, izv. prof.
dr. sc. Zvonimir Šeparović, profesor emeritus, član Europske
akademije znanosti i umjetnosti, predsjednik Hrvatskog
žrtvoslovnog društva
prim. dr. sc. Tatjana Šimurina, dr. med., anesteziolog, Zadar
prof. dr. Marijan Šunjić, rector emer., veleposlanik u miru
doc. dr. sc. Dražen Švagelj, patolog, Vinkovci
Ante Nadomir Tadić Šutra, prof., pjesnik
prof. dr. sc. Zdravko Tomac
prof. dr. sc. Miroslav Tuđman
dr. sc. Magdalena Ujević Bošnjak, dipl. ing. kem. tehn.
prof. dr. sc. Stanko Uršić, Sveučilište u Zagrebu, FBF
prof. dr. sc. Kosta Urumović, Zagreb
dr. sc. Hrvoje Valpotić, dr. med. vet., Veterinarski fakultet, Zagreb
dr. sc. Mislav Vedriš, dipl. ing. šumarstva
Đuro Vidmarović, književnik i povjesničar
prof. dr. sc. Ivica Veža

prof. dr. sc. Zlatko Vrljičak, dipl. ing.
dr. sc. Petar Vučić, politolog
dr. sc. Zlatko Vučić, zn. savj. fiz., Zagreb
Tomislav Vuković, novinar, Glas Koncila
dr. sc. Željka Znidarčić, dr. med., Zagreb
doc. dr. Marija Žagar Zagreb
prof. dr. sc. Darko Žubrinić, Zagreb
(...)

RASIZAM DOMAĆIH SLUGU, ZAGREB, 2013.

REFERENDUM POSLIJE PRESUDE HRVATSKIM GENERALIMA!

ZAHTJEV VLASTIMA REPUBLIKE HRVATSKE

Zahtijevamo da se referendum o pristupanju Hrvatske Europskoj Uniji održi nakon donošenja konačne presude hrvatskim generalima!

Bivši francuski vojni biskup Michel Dubost, na međunarodnom vojnom hodočašću u Lourdesu, rekao je da se divi Hrvatima, jer imaju nešto što sve više nestaje, imaju vrijednosti koje se u Europi gube, a bez kojih ona ne može živjeti. I doista, moramo se sjetiti samo dviju činjenica koje to zorno pokazuju.

Pravo i obaveza svake države jest vratiti svoj okupirani teritorij. U Ženevskoj konvenciji od 12. kolovoza 1949., koja govori o ratnim zločinima, odredba članka 3. stavak 1. Protokola II. kaže: *“Ne može se pozivati ni na jednu odredbu ovog protokola da bi se ugrozio suverenitet države ili odgovornost vlade da svim zakonitim sredstvima održava ili ponovno uspostavi zakon i red u državi ili da brani nacionalno jedinstvo i teritorijalni integritet države!”*

Nasuprot tome, EU je kaznio Hrvatsku ukidanjem Phare programa već drugog dana oslobodilačke operacije “Oluja”, pozivajući se na lažne tvrdnje o prekomjernom granatiranju Knina. Na tome tragu

Tužiteljstvo haaškoga suda optužilo je hrvatske generale i iskonstruiralo pravnu normu o “zajedničkom zločinačkom pothvatu” kako bi moglo optužiti čitave civilne i vojne strukture.

Nakon takvih blasfemičnih optužaba hrvatski je narod javno i otvoreno postavio pitanja, na koja nikada nije dobio odgovor: Je li bilo prekomjerna granatiranja Vukovara, Dubrovnika, Osijeka, Vinkovaca, Karlovca, Siska, Sl. Broda, Zadra, Šibenika i tolikih drugih gradova i mjesta? Je li “zajednički zločinački pothvat” planirana i provedena agresija od strane JNA i srpskih paravojnih snaga na Hrvatsku, nakon što su se njezini građani plebiscitarno odlučili za samostalnost i samoopredjeljenje, koju je bio još prije Pariške mirovne konferencije usadio kao misao vodilju tolikim potlačenim narodima američki predsjednik Woodrow Wilson? Je li tko odgovarao za prvo spaljeno mjesto, pravi holokaust na početku srpske agresije na Hrvatsku – istočnoslavonsko mjesto Čelije, koje se našlo na putu barbarogenijima? Je li bilo prekomjerno granatirano Sarajevo...? Po sadržaju optužnica i presudama kao da je u tim gradovima 90-tih godina vladao mir, a građani uživali u baroknoj glazbi. Takvo ponašanje Europe može se nazvati povijesnim primjerom beščašća i licemjerja, gaženjem svih kršćanskih vrijednosti na kojima se Europa stoljećima održala. Čini se da su, ipak, naše moralne vrijednosti u korijenima jedne druge Europe, koju su stvarali njezini najbolji umovi, nadasve kršćanski mislioci. Izjednačivanje žrtve i agresora dogodilo se prvi put u povijesti, kao što se dogodilo prvi put da glavni protagonisti rata – agresije na Hrvatsku, nisu osuđeni. Time je u Europi visoko podignuta sramna zastava – zastava rata, a ne zastava mira, koju su donijeli hrvatski branitelji. Nismo mogli ni vjerovati koliko je francuski premijer Georges Clemenceau svojedobno bio u pravu kad je tvrdio da je dobiti mir teže nego rat. U konačnici sve to govori koliko je Europi stalo do slobode i prava naroda koji su stoljećima bili imperijalnim žrtvama.

Poštovanje i prilagođavanje Hrvatske odlukama Haaškoga suda bio je stalan zahtjev EU-a i ostao je do danas, iako se sve vrijeme taj “sud” odnosio rasistički prema pojedinim narodima. To se konstatira i u nedavnom pismu 20 hrvatskih akademika, biskupa i

nadbiskupa Vijeću sigurnosti UN-a, koje je supotpisalo 2300 građana (230 sveučilišnih profesora i doktora znanosti). Spomenimo samo jednu konstataciju iz toga pisma: “Zatočili ste ih i zato što su umjesto vas spasili sto tisuća muslimana (nesrba) u vašoj navodno zaštićenoj zoni Bihaću, a poslije pokolja u također vašoj zaštićenoj zoni Srebrenici.” Slično upozorenje dao je i tadašnji američki vojni ataše u Hrvatskoj, tvrdeći da su general Gotovina i Hrvatska vojska tada spriječili *genocid takvih razmjera kakav je bio samo u Drugome svjetskom ratu*.

Haaški su tužitelji prešli preko tolikih zlodjela. Nisu nikoga optužili za tolika silovanja... Žrtve svakodnevno gledaju silovatelje na ulicama hrvatskih gradova, posebice na ulicama Vukovara. To najednom nije zločin, možda zato što je to radio agresor, a njega su od mnogo čega amnestirali.

Sve su hrvatske vlasti od 2000., zbog navodno viših ciljeva, poslušno prihvaćale nakaradne poglede na osnovne vrjednote koje su u suprotnosti s civilizacijskim vrjednotama o kojima je tako upečatljivo govorio francuski vojni biskup, i ne samo on. Ako ih koji put i nisu prihvaćale, nisu to ničim pokazale.

Ulaskom u EU pod takvim uvjetima Hrvatska ne će moći pomoći EU-u da spozna koje su stvarne vrjednote, bez kojih ona ne može opstati. Zato pozivamo hrvatske vlasti da promijene odluku o nadnevku referenduma i odgode je sve dok se ne objavi konačna presuda Haaškoga suda hrvatskim generalima.

Želimo se još jednom uvjeriti u njihovu vjerodostojnost, želimo vidjeti je li Europa prepoznala žrtvu, razlikuje li vrijednosti slatke i drage slobode od sužanjstva. Zato trebamo izići na referendum o EU-u tek nakon što vidimo konačnu presudu našim generalima.

Time želimo dati priliku članicama EU-a da se izjasne – smatraju li oni i dalje da postoje više i manje vrijedni narodi. I da pokažu je li im i dalje nebitno hoće li netko pobiti i 100 000 pripadnika nekog – po njima – manje vrijednog naroda. Uvjereni smo da bi njihovi generali zaslužni za spašavanje tako velikog broja ljudi dobili Nobelovu nagradu za mir, bili bi slavljani, a hrvatski su generali u prvostupanjskoj presudi drakonski osuđeni!

Ako hrvatske vlasti ne bi željele odgoditi referendum, time bi bitno umanjile plebiscitarni izlazak na referendum o EU-u i pokazale da nas vode u EU jer ne znaju što s hrvatskom državom, kao što nisu znale ni 1918. pa su, nasuprot jasnim upozorenjima, odveli narod kao guske u maglu. U magli isprepletenom raznim protuhrvatskim ideologijama ostali smo gotovo jedno stoljeće, plativši neizmjernom žrtvom. I tada se naše pretke uvjeravalo kako nemaju alternative. Slobodan građanin i slobodan narod uvijek imaju alternativu, a to su sloboda i samostalnost, poput Norveške i Švicarske. Ne možete nas stoga zaplašiti ni s eventualnim balkanskim parlamentima, jer jednostavno tamo ne pripadamo.

Ne bude li se odgodio referendum to će biti dokaz da hrvatske vlasti ne žele pomoći članicama EU-a, pa pozivamo hrvatske građane da na referendumu pokažu i jednima i drugima da, slično francuskom vojnom biskupu, puno više cijene hrvatske vrjednote od onih koje nam propagiraju iz EU-a, a slijepo podržavaju hrvatske vlasti od 2000. misleći na svoje fotelje, a ne na dobrobit naroda.

Hrvatski fokus, 26. prosinca 2011.

prof. dr. Vinko Grubišić, professor emeritus, Sveučilište Waterloo,
Germanski i slavenski studiji (Germanic and Slavic Studies), Kanada

dr. sc. Željko Hanjš

prof. dr. Ivan Ilić, professor emeritus, FER, Sveučilište u Zagrebu, bivši
veleposlanik

prof. dr. sc. Borka Jadrijević

dr. sc. Julije Jakšetić

dr. sc. Domagoj Jamičić, znanstveni savjetnik

dr.sc. Zvonimir Janović, sveučilišni profesor u mirovini

dr. Milan Jelić, dipl. ekonomist, Argentina

prof. dr. sc. Branko Jeren, Sveučilište u Zagrebu

prof. dr. Hrvoje Kačić

dr. sc. Držislav Kalafatić

prof. dr. sc. Damir Kalpić

prof. dr. sc. Ivan Karlić

prof. dr. sc. Vladimir Katović, Wright State University, Dayton, OH USA

doc. dr. sc. Marijan Kirin

prof. dr. sc. Milica Klaričić Bakula
prof. dr. sc. Srećko Kovač
prof. dr. Slavko Kovačić, Split
dr. sc. fra Smiljan - Dragan Kožul, O. F. M., Duhovni ravnatelj Pokreta
Krunice za obraćenje i mir
dr. sc. Jadranka Kraljević, viša asistentica
prof. dr. sc. Šimun Križanac
prof. dr. sc. Mario Krnić
dr. sc. Nikša Krstulović
prof. dr. sc. Marija Šiško Kuliš, Split
prof. dr. sc. Stipe Kutleša
prof. dr. sc. Slobodan Lang
prof. dr. sc. Ante Lauc
prof. dr. sc. Velimir Laznibat, redovni prof. Filozofskog fakulteta u
Mostaru u miru
doc. dr. sc. Inga Lisac
Maja Lukac-Stier, doktor filozofije i sveučilišni profesor, Buenos Aires,
Argentina
prof. dr. sc. iur. Branimir Lukšić
dr. sc. Mislav E. Lukšić, Zadar
Marko Magdalenić, prof. - dirigent, KBF Zagreb
prof. dr. sci. Ivan Malčić
dr. sc. Ljubo Marangunić, sveuč.profesor u mirovini
dr. sc. Ivica Martinjak
prof. dr. sc. Marko Matić, Split
dr. sc. Tomislav Matić, Canberra, Australia
dr. sc. Josip Matjan, die
dr. sc. Bruno Mayer, dipl. ing. tehnologije
dr.sc. Zvonimir Medvedović
dr. sc. Miroslav Međimorec, redatelj, hrvatski branitelj, diplomat
dr. sc. Zlatko Miliša, red. prof.
prof. dr. fra Andrija Nikić, predsjednik Hrvatskog kulturnog društva
Napredak u Mostaru sa 1263 člana
prof. dr. sc. Milan Nosić
prof. dr. sc. Zarko Nozica
prof. dr. Dubravka Oraić Tolić
dr. ing. Marijan Papić, Vancouver, Canada
dr. sc. Đurđica Parac-Osterman, redoviti profesor u trajnom zvanju
prof. dr. sc. Davor Pavuna
prof. dr. sc. Ivan Perić
prof. dr. sc. Nedjeljko Perić

doc. dr. sc. Ante Periša
dr. sc. Damir Pešorda, kolumnist i profesor
prof. dr. sc. Mladen Petravić, Sveučilište u Rijeci
prof. dr. sc. Ivan Petrović
dr.sc. Dora Pokaz
prof. dr. sc. Tanja Pušić
dr. sc. Stjepan Razum, povjesničar i arhivist
prim. dr. sc. Darko Richter, Zagreb
prof. dr. sc. Dubravka Sesar, Zagreb
dr. sc. Drago Šimundža
prim. dr. sc. Tatjana Šimurina, dr. med., anesteziologinja
Đuro Tikvica, pijanist, profesor Muzičke akademije u Zagrebu
prof. dr. sc. Kosta Urumović, Zagreb
prof. dr. sc. Zdravko Tomac
dr. sc. Hrvoje Valpotić, dr. med. vet., Veterinarski fakultet, Zagreb
dr. sc. Mislav Vedriš, dipl. ing. šumarstva
dr. Mile Vidović
dr. sc. Petar Vučić
dr. sc. Zlatko Vučić
dr. sc. Vida Vukoja, lingvist
dr.sc. s. Lucila (Anica) Zovak, Švicarska
prof. dr. sc. Tomislav Živković
prof. dr. sc. Darko Žubrinić
dr. Antonio Žuvela, pravnik, Buenos Aires, Argentina
(...)

**NE U EU PRIJE SLOBODE HRVATSKIM
GENERALIMA!
POZIV HRVATSKIM GRAĐANIMA**

Blizu 1200 hrvatskih ljudi (više od 120 biskupa, nadbiskupa, akademika, sveučilišnih profesora, doktora znanosti) uputilo je zahtjev vlastima RH: *Referendum poslije presude hrvatskim generalima!* U njemu smo posebno istaknuli da je pravo i obveza svake države vratiti svoj okupirani teritorij, a u EU-u nisu držali da to vrijedi za našu zemlju pa su nas i kažnjavali zbog toga. Također smo ih upozorili kako je poštovanje i prilagođavanje Hrvatske odlukama Haaškoga suda bio stalan zahtjev EU-a i ostao je do danas, iako je sve vrijeme taj “sud” neistinama lažno optuživao ne samo hrvatske generale nego i hrvatski narod.

Traženje odgode referenduma ključno je moralno pitanje jer Hrvatska ne smije ući u Europsku Uniju žrtvujući nevine generale koji su najzaslužniji za našu slobodu.

Kako smo i dalje uvjereni da bi ulazak u Europsku Uniju bez prethodnog donošenja pravedne presude našim generalima, a to je sloboda, značio veliko poniženje za hrvatski narod i našu državu, a kako se referendum ne će dogoditi:

Pozivamo sve hrvatske građane kojima je stalo do istine, ponosa i dostojanstva hrvatskog naroda, do istine o Domovinskom ratu, do slobode zaslužnih i nevinih generala da glasuju protiv ulaska Hrvatske u Europsku Uniju ne samo na ovom referendumu, nego i na eventualno ponovljenom, sve dok se ne donesu pravedne presude hrvatskim generalima a to je sloboda.

akademik Smiljko Ašperger
akademik Andrej Dujella
akademik Dubravko Jelčić
akademik Josip Pečarić
prof. dr. sc. Zdravko Tomac
Borislav Arapović, Inozemni član Ruske Akademije Znanosti, Mostar –
Stockholm

Ante Glibota, redovni član Europske Akademije Znanosti i Umjetnosti,
Pariz
dr. sc. Maja Andrić
dr. sc. Mato Artuković
prof. dr. sc. Ivan Bakran, Zagreb
doc. dr. sc. Senka Banić
doc. dr. sc. Josipa Barić
doc. dr. sc. Zlatko Begonja
dr. sc. Ivana Benzon
prof. dr. sc. Mihovil Biočić, Medicinski fakultet Sveučilišta u Splitu
dr. sc. Srećko Botrić, Sveučilište u Splitu
doc. dr. sc. Snježana Braić
dr. sc. Miljenko Buljac
doc. dr. sc. Ivica Čatić, Katolički bogoslovni fakultet, Đakovo
prof. dr. sc. Marin Čikeš, Sveučilište u Zagrebu
dr. sc. Ambroz Čivljak, predavač i znanstveni suradnik
prof. dr. sc. don Josip Čorić
prof. dr. sc. Vera Čuljak
prof. dr. sc. Ante Čuvalo
prof. dr. sc. Vladimir Ćepulić, Zagreb
prof. dr. sc. Alojz Ćubelić, Katolički bogoslovni fakultet
prof. dr. dr. h. c. Nikola Debelić
doc. dr. sc. Antun-Ante Delić, dragovoljac Domovinskog rata, Grubišno
Polje
prof. dr. Serđo Dokoza, Odjel za povijest, Sveučilište u Zadru
prof. don Ilija Drmić, Vinica
prof. dr. sc. Neven Elezović, FER, Zagreb
prof. dr. sc. Rea Fulgosi-Masnjak, ERF, Sveučilište u Zagrebu
dr. sc. Nikša Glavić
prof. dr. sc. Asaf Duraković, dr. med.
prof. dr. sc. Ana Marija Grancarić
prof. dr. Vinko Grubišić, profesor emeritus, Sveučilište Waterloo,
Germanski i slavenski studiji (Germanic and Slavic Studies), Kanada
dr. sc. Julije Jakšetić
dr. Milan Jelić, dipl. ekonomist, Argentina
prof. dr. Hrvoje Kačić
dr. sc. Držislav Kalafatić, ginekolog
prof. dr. sc. Ivan Karlić, Katolički bogoslovni fakultet Sveučilišta u
Zagrebu

dr. sc. Marija Kaštelan-Macan, prof. emeritus, FKIT, Sveučilište u Zagrebu
prof. dr. sc. Vladimir Katović, Wright State University, Dayton, Ohio
prof. dr. sc. Milica Klaričić Bakula
prof. dr. sc. Eugen Koren
dr. sc. Mirna Koscec
prof. dr. sc. Srećko Kovač
sveuč. prof. Kuzma Kovačić, akademski kipar
dr. sc. Goran Kozina, Varaždin
dr. sc. fra Smiljan - Dragan Kožul, duhovni ravnatelj Pokreta Krunice
prof. dr. sc. Šimun Križanac
prof. dr. sc. Mario Krnić
prof. dr. sc. Stipe Kutleša, Zagreb
prof. dr. sc. Slobodan Lang
doc. dr. sc. Inga Lisac, u mirovini
Marko Magdalenić, prof. - dirigent, KBF Zagreb
prof. dr. sc. Ivan Malčić
dr. sc. Ljubo Marangunić, sveuč. profesor u mirovini
dr. sc. Ivan Marcelić, Split
dr. sc. Ivica Martinjak
dr. sc. Bruno Mayer, dipl. ing. tehnologije
dr. sc. Zvonimir Medvedović, ministar prve Vlade RH
prof. dr. fra Andrija Nikić, predsjednik Hrvatskog kulturnog društva Napredak u Mostaru sa 1272 člana
prof. dr. sc. Milan Nosić
prof. dr. Dubravka Oraić Tolić
doc. dr. sc. Tado Oršolić
dr. ing. Marijan Papich, Vancouver, Canada
dr. sc. Đurđica Parac-Osterman, redoviti profesor u trajnom zvanju
prof. dr. sc. Davor Pavuna
prof. dr. sc. Ivan Perić
doc. dr. sc. Ante Periša
prof. dr. sc. Marijana Peruzović
dr. sc. Damir Pešorda, kolumnist i profesor
dr. sc. Stjepan Razum, arhivist i povjesničar
prim. dr. sc. Darko Richter, Zagreb
prof. dr. Sven Seiwerth, Zagreb
prof. dr. sc. Dubravka Sesar, FF Zagreb
prof. dr. ing. Marija Šiško Kuliš
prim. dr. sc. Tatjana Šimurina, anesteziolog iz Zadra

Slaven Šuba, Ph. D.

Đuro Tikvica, pijanist, profesor Muzičke akademije u Zagrebu

dr. sc. Mislav Vedriš

prof. dr. sc. Tomislav Živković

prof. dr. sc. Darko Žubrinić

dr. Edward Slavko Yambrušić, Washington DC, USA

(---)

UZ PETO PISMO

**TADIĆ I JOSIPOVIĆ SU SE VOLJELI JAVNO,
A NIKOLIĆ I JOSIPOVIĆ TAJNO¹⁶**

Prije svega, dopustite mi da vas sve lijepo pozdravim.

Zahvaljujem se Hrvatskoj udruzi Benedikt za organizaciju današnjeg predstavljanja.

Nadasve se zahvaljujem današnjim predstavljacima, prijateljima i imenjacima dr. sc. don Josipu Čoriću i Josipu Joviću, našem poznatom kolumnisti i publicistu i bivšem glavnom uredniku doista slobodne *Slobodne Dalmacije*.

Obično se autor na ovakvim predstavljanjima treba samo svima zahvaliti. Međutim, čini mi se da, igrom slučaja, možemo danas imati još jednog predstavljača, a da on to uopće i ne zna. Naime, kao da je na današnje predstavljanje mislio i naš vrsni kolumnist Mate Kovačević kada je pisao svoju kolumnu od 8. lipnja 2012. za portal HRSvijet.

Evo kako počinje njegova kolumna, tj. “njegovo predstavljanje”:

Ono što je bivši srbijanski predsjednik Boris Tadić radio tajno i na temelju nacрта novoga Memoranduma, novi je predsjednik Srbije Tomislav Nikolić to bez dlake na jeziku objavio svijetu. Njegova izjava kako je Vukovar srpski te da u njemu Hrvati nemaju što tražiti prošla je u tzv. međunarodnoj javnosti gotovo nezapažena, pa se po toj reakciji još jednom očitovao model međunarodne politike, koja je slično reagirala i na svojedobnu jugoslavensku i srpsku agresiju na Hrvatsku 1991.

Tako je prešutjela i Nikolićevo izjavu kako nikad ne će priznati Kosovo, a reagirala je tek kad je ovaj zaniijekao genocid u Srebrenici. Nu budući da je Srebrenica u raspodjeli teritorija pripala Republici Srpskoj, moglo bi se tumačiti i kako je međunarodni ugovor po kojem je taj gradić poslije rata pripao

¹⁶ Govor na predstavljanju knjige „Rasizam svjetskih moćnika” u Splitu

Srbima, zaniijekao, kao i Nikolić, srpski genocid u Srebrenici. Aktualne reakcije nekih europskih političkih krugova mogu se zato svrstati u jednu vrstu verbalnoga rata protiv Sjedinjenih Država, koje su zahvaljujući suradnji s Hrvatskom te hrvatskim vojnim oslobodilačkim pothvatima *Bljesak* i *Oluja*, stvorile preduvjete za prekid rata u BiH i tako spasile stotinjak tisuća muslimana u UN-ovu zaštićenu području Bihać od opetovanja genocida iz Srebrenice, koji su, nota bene, mirno promatrali mnogi europski političari. Nu bez obzira što su Hrvati na čelu s predsjednikom Tuđmanom toliko pridonijeli oslobađanju područja u BiH te na taj način prisilili Srbe da završe rat i sjednu za pregovarački stol, jedan dio europskih političara, čije odbljeske i danas možemo čitati po hrvatskim medijima, za onodobno stanje u BiH i dalje okrivljuje bivšega hrvatskog predsjednika, što na političkoj razini, nije ništa drugo, nego prigovor zato što je Tuđman svojom politikom skršio uspostavu velikosrpskoga projekta, a time i opetovanje genocidnih pothvata na područjima koja su trebala pripasti Srbima.

Taj se prigovor odnosi i na američku politiku Billa Clintona, koji tvrdi kako su samo on i njemački kancelar Hoelmuht Kohl bili uz Hrvate, pa je, na primjer cijela farsa od haaškoga suđenja hrvatskim generalima, upravo nekim središtima moći trebala poslužiti kao nastavak velikosrpskoga rata protiv hrvatske, ali i američke politike. Optužnice, a i prvostupajnske presude generalima Anti Gotovini i Mladenu Markaču ispisane su memorandumskim rječnikom Miloševićeve politike s početka rata iz devedesetih godina pa bi se i Nikolićevo nijekanje genocida u Srebrenici, po svom podrijetlu može pratiti sve do haaških tužiteljskih arsenala.

Dapače, poznato je da su Amerikanci bili šokirani kada su shvatili da njihovi europski saveznici žele genocid u Bihaću, da bi Srbe proglasili pobjednicima u ratu. Zato naše Pismo VS-u UN-a, koje je osnova ove knjige, ima posebnu težinu jer ukazuje na sve ovo o čemu piše Kovačević, koji i jest jedan od supotpisnika našeg pisma. Nevjerojatno je kako više od deset godina hrvatske vlasti i mediji uopće ne spominju da je najveće ostvarenje “Oluje” upravo spašavanje Bihaća, ili kako je to rekao tadašnji američki vojni ataše u Hrvatskoj “sprječavanje genocida razmjera onih iz Drugoga

svjetskog rata”. Nema dvojbe da je takvo ponašanje hrvatskih vlasti, glavnih medija i mnogih tzv. lijevih intelektualaca bilo zato da bi se u prvostupanjskoj presudi moglo reći: *Gotovina je znao da Srbi odlaze pod topničkom paljbom*, da je trebao znati da će neki Srbi ostati u “Krajini” te da je zbog toga trebao znati *da će biti prilika za zločine, zbog čega su isti bili “prirodne i predvidive posljedice” zločinačkog plana progona Srba uz pomoć topničkog granatiranja*.

Dio o topničkom granatiranju sam po sebi je smiješan ako se znaju učinci tog granatiranja, a Sud je to znao.

Prirodne i predvidljive posljedice pada Bihaća poslije onoga što se događalo u Srebrenici tom “sudu” navodno uopće nisu poznate. To ne spominju čak niti obrane hrvatskih generala, niti spomenuti vojni stručnjaci.

Zato ne vidim razloga zašto bih promijenio mišljenje o spomenutoj ekspertizi vojnih stručnjaka danoj još 17. siječnja 2012. Portalu HKV-a:

Dakle, upitno je li ova ekspertiza imala za cilj da se samo obrane hrvatski generali ili želi skrenuti pažnju sa zasluga naših generala u sprječavanju genocida takvih razmjera kakav je bio samo u Drugome svjetskom ratu. Američki vojni ataše sigurno zna spomenute eksperte, pa bi ih mogao upozoriti i na ovaj najznačajniji učinak operacije “Oluja” i predložiti im da, bez obzira prihvati li “Sud” u Haagu njihovu ekspertizu ili ne, pokrenu postupak da se generalu Gotovini dodijeli Nobelova nagrada za mir!

Kovačević dalje piše:

Zagrebački *Srbobran*, danas doduše pod imenom *Novosti*, inače pokrenut za vrijeme vlasti hrvatsko-srpske koalicije Ive Sanadera, ne konstatira uzalud kako Hrvati “za generale kojima se sudi, u cijelom svijetu pale svijeće i žale ih” a stanoviti Dragan Paić s Petrove gore, na kojoj su Velikosrbi 1990. oštrili svoje noževe protiv Hrvata i muslimana, kako su “Oluja i Tuđman dovršili ono što je Pavelić započeo”

Kovačević dalje u svom tekstu govori i o drugim događanjima u Hrvatskoj koji pogoduju novom velikosrpskom uzletu u Hrvatskoj.

Međutim, treba uvijek biti svjestan da je to moguće samo uz pomoć mnogih Hrvata i hrvatske politike od 2000.

Naravno, nagrade za to su iznimno velike. Tako je npr. profesor s Filozofskog fakulteta u Zagrebu dr. sc. Ivo Goldstein trebao biti nagrađen redovitim članstvom u HAZU-u. S obzirom da je njegov neizbor posebno pogodio urednike *Slobodne Dalmacije*, pretpostavljam da znate da sam tome i ja dao svoj doprinos. Upravo, komentirajući za portal HRSvijet Goldsteinov intervju u *Slobodnoj Dalmaciji* napisao sam i sljedeće:

I na to je sjajno ukazao prof. Vladimir Mrkoci pišući o Goldsteinovoj knjizi *Croatia: A History*. Dakle, Mrkoci konstatira kako na str. 254. Goldstein tvrdi:

Hrvatska je opet bila ozbiljno kritizirana od međunarodne zajednice, i pokazalo se da su problematične srpske tužbe zbog genocidnosti Hrvata imale temelja.

Prof. Mrkoci to komentira ovako:

Poslije Oluje Krestićeva tvrdnja o genocidnosti Hrvata za Goldsteina više nije "problematična", već ima "temelje" i to više nije samo Krestićeva, već Krestić-Goldsteinova teza.

U tom, neposlanom pismu-čestitki predsjedniku i Predsjedništvu HAZU-a (koje je također bilo ironično kao i ono poslano, J. P.) to sam komentirao ovako:

Usporedimo ovo s jednim drugim povezivanjem *Oluje* s pojmom genocida.

Bivši američki vojni ataše u Republici Hrvatskoj i poznati obavještajac Ivan Šarac i član kuće slavni američkih obavještajaca u intervjuu objavljenom u *Hrvatskom listu* br. 361 od 25. 8. 2011. kaže:

Općepoznato je da je tri dana poslije general Gotovina bio u zapadnoj Bosni jer se operacija nastavljala dalje s ciljem da se zaštiti Bihać. Srbi su dobili nekoliko brigada pojačanja iz istočnoga dijela BiH i iz Srbije pa je Bihaću prijela smrtna opasnost, opasnost da ta enklava padne, a onda i od genocida takvih proporcija kakav je bio samo u Drugome svjetskom ratu.

I dok naš kandidat sjajno povezuje *Oluju* s *genocidnošću hrvatskog naroda*, vidite kako je ovom američkom obavještajcu genocid ako netko poslije Srebrenice hoće pobiti još nekih stotinjak tisuća muslimana.

Ali nas ne treba čuditi takvo neprihvatljivo mišljenje jer je on očito hrvatskog podrijetla.

Zato je mnogo značajnije za nas vidjeti kako je ovo Goldsteinovo povezivanje genocidnosti hrvatskog naroda s *Olujom* mnogo naprednije nego i kod nekih poznatih Srba. Tako jedan vrlo poznati Srbin kaže:

Molim vas, 6 hiljada Hrvata je branilo Vukovar pola godine; napadala je cela Prva armija, vazduhoplovstvo, čudo, sva sila koju je imala JNA, a oni nisu odbranili Knin, kojem se može prići samo iz tri pravca; nisu ga mogli braniti ni 12 sati!? Oni ga nisu branili, jer po svim izveštajima koje smo dobili od policajaca, građana i ostalih, čim je prestala artiljerijska priprema u sedam uveče, oni su naredili – bežaniju! Prema tome, tu nije bilo nikakvog otpora niti je bilo borbenog dodira sa hrvatskim snagama. (...) - Tamo je palo naređenje da svi izađu iz Krajine istog dana, čak bez stvorenog kontakta sa hrvatskom vojskom na najvećem delu fronta. (...) Pitanje je ko je, zaista, doneo odluku da krajiško rukovodstvo napusti Krajinu? Takva odluka, kada su imali sve uslove da se brane, izazvala je egzodus. Sada to treba da bude razlog da Jugoslavija jurne tamo da brani te teritorije, sa kojih su oni utekli kao zečevi?!

Znate li tko je ovo rekao?

SLOBODAN MILOŠEVIĆ na sjednici Vrhovnog savjeta obrane Jugoslavije 14. kolovoza 1995. Vidite koliko je izuzetno dostignuće našeg kandidata koji je uspio povezati genocidnost hrvatskog naroda s *Olujom*, a čak ni Miloševiću to nije palo na pamet!

Dodajmo ovome i nedavni prijedlog Slavka Goldsteina (savjetnika valjda i Predsjednika i Premijera) *da se obilježavanju 5. kolovoza Dana pobjede, domovinske zahvalnosti i Dana hrvatskih branitelja doda i obilježavanje srpskih žrtava*, postaje očito kako bi djelovanje “Srbobrana” i velikosrpske politike bili nebitni da nemaju tako veliku potporu u samoj Hrvatskoj.

Zato se nameće pitanje: *Što se promijenilo u hrvatsko-srpskim odnosima?*

Parafrazirajući Kovačevićev tekst možemo odgovoriti. *Ne puno. Tadić i Josipović su se voljeli javno, a Nikolić i Josipović vole se tajno.*

S druge strane, čini mi se da je gospodin s Petrove gore, kojega spominje Kovačević, još i preblag prema nama Hrvatima. Naime, “Oluja i Tuđman” učinili su mnogo gore od onoga što je Pavelić započeo. Sjetimo se da su, kako je rekao Milošević, “Oluja i Tuđman” od Srba napravili zečeve. A to je mnogo gore od bilo čega što se može napraviti ljudima, pa tako i od onoga što je Pavelić započeo, zar ne?

Ali vratimo se našoj knjizi. U svezi s njom upozorit ću vas na poglavlje: U SUSRET NOVIM RASISTIČKIM PRESUDAMA: GENERAL PRALJAK KAO INSPIRACIJA. I danas sakupljamo potpise za novo pismo VIJEĆU SIGURNOSTI UJEDINJENIH NARODA O HRVATIMA u BiH-u. A general Praljak nam nije samo bio inspiracija, već Pismo sadrži cijeli njegov završni govor u Haagu.

Do danas je ovo drugo pismo potpisalo oko 1300 naših ljudi. Pozivam vas da im se i vi pridružite. To bi pismo trebalo poslužiti za treću knjigu u ovom nizu. Dakle poslije *Rasizma suda u Haagu* i *Rasizma svjetskih moćnika* treba slijediti i *Rasizam svjetskih moćnika i njihovih slugu*.

HRSvijet, 14. 06. 2012.

Portal HKV-a, 14. 06. 2012.

Portal DRRH-a, 14. 06. 2012.

Portal Ineroatiaveritas, 15. 06. 2012.

APEL HRVATSKOJ JAVNOSTI: SUPROTSTAVIMO SE MEDIJSKIM MANIPULACIJAMA!

Mediji su snaga iznad hrvatskog društva. Ne polažu nikomu račune osim profitu i nevidljivim političkim centrima moći. U tu svrhu sve im je dopušteno, od gaženja ljudskog dostojanstva, do raznih oblika manipulacije i potkopavanja hrvatske države. U medijima najmanje prostora ima za argumente. S poluinformacijama i dezinformacijama hrani se publika bez odgovornosti za napisanu riječ. Vještim manipulacijama inficiraju se sve skupine. Ali dok za razne infekcije postoje službe koje o tome skrbe, za psihičke napade putem medija na osobni integritet nema ni posljedica ni sankcija. Sve je dopušteno kad su mediji u pitanju, jer oni su sila i moć, svi ih se boje. Tako nešto je trebalo da bi se lakše upravljalo hrvatskim društvom. Najprije su se okomili na vrijednosti Domovinskog rata, zatim su isključili iseljenike, koji su se bili spremni vraćati u Hrvatsku, hrvatske nacionalne institucije, koje se raznim montiranim aferama podvojilo, a što se nije podvojilo, to se “ocrnilo”, zatim obitelj, a u završnom činu hoće lažima kompromitirati Katoličku crkvu, zapravo kršćanstvo koje je održalo hrvatski narod na ovim prostorima punih trinaest stoljeća.

Preko medija se vlada Hrvatskom. Mediji se izdašno koriste za upravljanje hrvatskim društvom. Skrivenim centrima moći oni su učinkovitiji od demokratskih putova, jer protivnika eliminiraju odmah, a istodobno pridobivaju javnost za svoja stajališta, koja ne trebaju objašnjavati. Društveni pravobranitelj u posljednjih dvadeset godina nije nijednom intervenirao i pokušao zaštititi pojedince ili društvene skupine od medijskih nasrtaja? Javna stručna analiza medija, koja je napravljena u jednoj znanstvenoj instituciji, nikada nije objavljena. Koji je razlog tomu? Medijski je prostor u Hrvatskoj danas kao jednosmjerna ulica u kojoj publika bezglavo bježi pred “razjarenim bikom”. Što više “krvi i spektakla”, to mediji zadovoljnije trljaju ruke. Na taj način najdirektnije se ugrožavaju demokratski korijeni i potiču najniže strasti. Za nasilje u društvu stoga su u određenoj mjeri odgovorni i mediji. Bez medija i

velikosrpski projekt izgledao bi puno drukčije. Te stvari se ne žele uzeti u obzir.

Medijska pristranost postala opasnost za državu i društvo. U dvadeset godina samostalnosti mediji su bili u funkciji promidžbe, uglavnom neskloni hrvatskoj državi, nagnuti najčešće lijevim dioprijama. Oni ne mogu shvatiti da za medije nema ni lijeve ni desne strane, nego kritička prosudba i istina. Ali što njima znači istina? Mediji su ti koji su “kadili” bivšem hrvatskom premijeru, pravili s njime izmišljene interviewe, oni su ga pokopali, ne radi toga da kritički upozore na njegove nedostatke i štete za nacionalne interese, nego da instrumentaliziraju borbu za vlast i pokušaju ubiti svaki pluralitet stajališta i razmišljanja u hrvatskom društvu. Eliminiranje intelektualaca iz hrvatskih medija, osim onih koji misle kao i stranački vođe, jasan je znak da se u hrvatskom društvu ne razvijaju zdravi odnosi, nego da se društvo mijesi, po mjeri moćnika, koji se vješto skrivaju iza zavjesa.

Državni odvjetnik i mediji. U spregu s medijima ušao je i državni odvjetnik, koji selektivno pušta predmete u optjecaj, narušavajući demokratske stečevine i pretvarajući se u moć kojoj se treba pokoravati. Stalna stigmatizacija i kriminalizacija koja se događa svakodnevno u medijskom prostoru stvara dojam u običnih ljudi da u hrvatskom društvu ništa ne valja. Ali, ne će biti tako, jer da je tako, ono bi već davno nestalo. U hrvatskom društvu ima pozitivnih događaja, znanstvenih uspjeha i dostignuća, gospodarskih proboja, ali ti sadržaji nemaju mjesta u medijima, budući da su odredili pokazivati domaćoj i inozemnoj javnosti kako je hrvatska država nemoguća. Na tom tragu ima onih koji već javno govore kako “nismo u stanju držati, stvarati, oblikovati i voditi državu”. Koja je poruka – treba nas vratiti u balkansku tamnicu ili rastaliti u Europskoj uniji.

Perfidna igra medija uoči izbora. Stalnim napadima na jednu političku opciju, podilaženjem drugima, želi se biračima sugerirati komu treba vjerovati, tko su nacionalni spasitelji. Ni u jednoj europskoj državi danas nisu posloženi mediji da više manje pušu u jedan rog. Čovjek dobije dojam kao da su još u crvenoj košulji s titovkom na glavi. Ali već je rečeno kako će Hrvatska biti crvena i kako je to lijepa kapa. Pojedinačni disonatni tonovi samo potvrđuju

tezu o uniformiranosti medija, kojima se ravna iz jednog mjesta, pa se i afere, crne kronike prelijevaju kao po zakonu spojenih posuda.

U Hrvatskoj nema slobodnog novinstva. Novine su strogo zatvoren i kontroliran prostor koji ima zadatak stvarati određen tip mišljenja i ponašanja, pohlepan za potrošnjom i ideološki obojen, da stalno mrzi svoje, preferira i divi se tuđem. Ankete kojima pribjegavaju elektronički mediji samo su način provjere kako napreduje određen projekt, kakve rezultate polučuje “pranje mozga”. Ono što je početkom prošlog stoljeća jasno uočio njemački znanstvenik K. Buecher, u Hrvatskoj je ostalo na snazi do danas, a on je tada ustvrdio kako su se “novine iz ustanove za objavljivanje vijesti pretvorile u nositelje i vođe javnog mnijenja, u borbeno sredstvo partijske politike”. Hrvatske novine to nikada nisu prestale biti – one su danas najočitije sredstvo partijske politike kojima su strane nacionalne vrijednosti i nacionalni interesi.

Zbog svega rečenog smatramo:

- **Potreban je jači i kritičniji glas intelektualaca u postojećim oazama slobode.**
- **Dok se ne dosegne medijski prostor za pluralitet mišljenja, potrebno je koristiti se i osnivati alternativne medijske prostore.**
- **Tražiti od javnog pravobranitelja da stane u obranu dostojanstva pojedinaca i skupina koje su izložene nasrtajima medija, da zaštiti djecu i mladež, koja je podvrgnuta perfidnim medijskim manipulacijama.**
- **Budući da se javni mediji financiraju iz proračunskih sredstava, nije dovoljno tražiti da budu servis javnosti, nego da budu pod svakodnevnim nadzorom javnosti.**
- **Privatni mediji moraju jednako služiti općim interesima i vrijednostima. Oni ne mogu biti suprotstavljeni općem i nacionalnom interesu.**
- **Intelektualci i nacionalne institucije trebaju odlučno braniti nacionalne interese i nacionalne stečevine.**
- **Građani, koji svaki dan kupuju razne tiskovine, moraju biti načisto koga sa svojim novcem podupiru - lošom hranom**

čovjek zatrauje želudac, a poluinformacijama i dezinformacijama truje svoju dušu i dušu djece i obitelji.

- Glede parlamentarnih izbora upozoravamo građane da ne nasjedaju manipulacijama, već da se kritički, s obzirom na svoj sustav vrijednosti stečen školovanjem i životom, odluče, ne emocionalno, nego vrlo promišljeno, za kandidate koji će hrvatsku državu, voditi odgovorno i uravnoteženo.
- Naše je temeljno opredjeljenje slobodno i kritičko novinstvo, zasnovano na općeljudskim vrijednostima, koje će otvarati demokratska obzorja, a ne stvarati uvjete za interesne i partijske pobjede.

Zagreb, 27. studenoga 2011.

akademik Ivan Aralica

akademik Slaven Barišić

dr. sc. Zvonimir Janko, Prof. Emeritus der Universitaet Heidelberg,

dopisni član HAZU-a

akademik Dubravko Jelčić

dr. sc. Henrik Heger Juričan, Sveučilište Pariz-Sorbona, dopisni član HAZU-a

akademik Andrija Kaštelan

akademik Josip Pečarić

akademik Stanko Popović

dr. sc. Ivana Benzon

prof. dr. sc. Mihovil Biočić, KBC Split, Medicinski fakultet Sveučilišta u Splitu

dr. sc. Srećko Botrić, Sveučilište u Splitu

prof. dr. sc. Zdravka Božikov, Split

doc. dr. Ivica Čatić, KBF Đakovo

prof. dr. Valentin Pozaić, pomoćni biskup zagrebački

akademik Nenad Trinajstić

dr. sc. Mato Artuković

prof. dr. sc. Vanda Babić, izv. prof.

prof. dr. sc. Ivan Bakran

dr. sc. Mladen Bandić, dipl. ing. građ.

doc. dr. sc. Josipa Barić, Split

dr. sc. Osor Barišić

dr. sc. Zlatko Begonja

dr. sc. Mirko Belak, geolog

- prof. dr. sc. Marin Čikeš
dr. sc. Ambroz Čivljak, predavač i znanstveni suradnik
doc. dr. sc. Alojzije Čondić, KBF Split
prof. dr. sc. don Josip Čorić
prof. dr. sc. Vera Čuljak
prof. dr. Ante Čuvalo
prof. dr. sc. Vladimir Ćepulić
prof. dr. fra Šimun Šito Čorić
prof. dr. dr. h. c. Nikola Debelić
dr. Josip Delić, sveuč. prof. u m., Split
prof. dr. sc. Slavica Dodig, Zagreb
prof. dr. sc. Danica Galešić Ljubanović, patolog, Zagreb
doc. dr. sc. Martinia Ira Glogar,
prof. dr. sc. Ana Marija Grancarić
doc. dr. sc. Mario Grčević
prof. dr. sc. Damir Grgičević
prof. dr. Vinko Grubišić
prof. dr. sc. Stjepan Hranjec, Čakovec
prof. dr. sc. Vlado Jukić
prof. dr. sc. Ivan Karlić, KBF Sveučilišta u Zagrebu
prof. dr. sc. Damir Kalpić
prof. dr. sc. Vladimir Katović, Wright State University, Dayton, OH, USA
prof. dr. sc. Milica Klaričić Bakula
prof. dr. sc. Ivan Kordić
dr. Slavko Kovačić, sveuč. prof. u m., Split
dr. sc. fra Smiljan - Dragan Kožul, duhovni ravnatelj Pokreta Krunice za
obraćenje i mir
prof. dr. sc. Šimun Križanac
prof. dr. sc. Mario Krnić
dr. sc. Nikša Krstulović, Institute of Physics, Zagreb
prof. dr. sc. Stipe Kutleša
dr. sc. Ante Lauc, sveuč. profesor u mirovini
dr. sc. Srećko Listeš, Split, viši savjetnik AZOO
prof. dr. Maja Lukac-Stier, sveučilišni professor, Buenos Aires, Argentina
prof. dr. sc. Serđo Dokoza, Zadar
dr. sc. Žarko Domljan
prof. don Ilija Drmić
prof. dr. sc. Andrej Dujella
prof. dr. sc. Krešimir Galešić, Zagreb
doc. dr. sc. Zdeslav Hrepić
dr. sc. Slavica Ivelić Bradanović

- dr. sc. Borka Jadrijević, izv. prof.
dr. sc. Julije Jakšetić
dr. sc. Zvonimir Janović, umirovljeni sveučilišni profesor
dr. sc. Dubravko Jelić, znan. sur., Galapagos istraživački centar, Zagreb
prof.dr. sc. Mate Ljubičić
prof. mr. Ivanka Madunic-Kuzmanović
prof. dr. sc. Ivan Malčić
dr. sc. Ljubo Marangunić, sveučilišni profesor u mirovini
dr. sc. Zvonimir Marić, sveučilišni profesor, Zagreb
dr. sc. Ivica Martinjak, Zagreb
prof. dr. sc. Marko Matić, Split
dr. sc. Josip Matjan, die
dr. sc. Miroslav Međimorec, redatelj, hrvatski branitelj, diplomat
dr. sc. Stijepo Mijović Kočan, književnik
prof. dr. don Josip Mužić, KBF Split
prof. dr fra Andrija Nikić, predsjednik Hrvatskog kulturnog društva
Napredak u Mostaru
dr. sc. Tado Oršolić, Zadar
dr. ing. Marijan Papić
prof. dr. sc. Mladen Parlov, KBF, Split
prof. dr. sc. Davor Pavelić
prof. dr. sc. Davor Pavuna
prof. dr. sc. Ivan Perić
prof. dr. sc. Nedjeljko Perić
doc. dr. sc. Ante Periša
prof. dr. sc. Mladen Petravić, Sveučilište u Rijeci
prof. dr. sc. Ivan Petričević, liječnik
prof. dr. sc. Ivan Petrović
dr. sc. Dora Pokaz
prof. dr. sc. Tanja Pušić
dr. sc. Stjepan Razum, povjesničar i arhivist
prof. dr. Adalbert Rebić, sveučilišni profesor u mirovini
prim. dr. sc. Darko Richter, Zagreb
prof. dr. sc. Sven Seiwerth, Zagreb
prof. dr. Andjelko Simic, HELP University Kuala Lumpur
dr. sc. Zvonimir Šeparović, profesor emeritus, član Europske akademije
znanosti i umjetnosti, predsjednik Hrvatskog žrtvoslovnog društva
dr. sc. Drago Šimundža, Split
prim. dr. sc. Tatjana Šimurina, dr. med., Županijska bolnica Zadar
Đuro Tikvica, pijanist, sveučilišni profesor
prof. dr. sc. Zdravko Tomac

prof. dr. sc. Miroslav Tuđman
prof. dr. sc. Nikica Uglešić
prof. dr. sc. Darko Ujević
prof. dr. sc. Kosta Urumović
prof. dr. sc. Mirko Valentić, znanstvenik emeritus
dr. sc. Hrvoje Valpotić, dr. med. vet.
dr. don Mile Vidović, Split
dr. sc. Petar Vučić
dr. sc. Zlatko Vučić, Zagreb
prof. dr. sc. Tomislav Živković
prof. dr. sc. Darko Žubrinić
Antun Abramović prof. Zagreb
(...)

VIJEĆU SIGURNOSTI UJEDINJENIH NARODA O HRVATIMA BIH

U našem pismu povodom rasističkih Haaških presuda od 15. travnja 2011. napisali smo vam kako “znamo da je za vas braniti svoj Dom, svoj Narod i svoju Državu samo PLANIRANI UROTNIČKI ZLOČIN!” To se odnosi i na Hrvate u BiH, a i njima se sudi i sudilo se u vašemu Den Haagu na isti sramotni način.

Ovih dana smo svjedoci kako se i Vatikan pribojava da bi katolici u Bosni i Hercegovini za koje desetljeće mogli posve nestati. Od oko 800 000 katolika u 1991. godini danas ih je ostalo 440 000. Eliminiranje Hrvata iz BiH, što vojnim što nevojnim sredstvima, zapravo je eklatantan primjer genocida.

Za čiji račun želite očistiti BiH od Hrvata? U što namjeravate pretvoriti tu državu?

Hrvatski narod se ponosi i uvijek će se ponositi onima kojima vaš “Sud” određuje drakonske kazne pa čak i zbog spašavanja stotinjak tisuća ljudi – samo zato što su muslimani. Jedan od onih koji će zauvijek biti među ponajboljim sinovima hrvatskog naroda, haaški optuženik, ovako govori o ratu između žrtava velikosrpske agresije, muslimana i Hrvata BiH:

Završni govor generala Praljka

I.

Obuka policajaca iz BiH u Hrvatskoj, a koje šalje SDA još 1991. god.
Obuka pilota A BiH u Republici Hrvatskoj.

Obuka i opremanje čitavih postrojba A BiH u Hrvatskoj.

Zbrinjavanje stotina tisuća muslimanskih izbjeglica u RH.

Organiziranje eksteritorijalnog školstva za muslimane izbjeglice u RH i to na, tada još nepostojećem, bosanskom jeziku.

Vremenski neprekinuto naoružavanje A BiH.

Municija, nafta, lijekovi, hrana i ostala potrebna logistika A BiH za vođenje rata.

Liječenje više od 10 000 ranjenih boraca A BiH u hrvatskim bolnicama.

Omogućavanje dolaska više tisuća mudžahedina u A BiH.
Regularni logistički centri A BiH u Zagrebu, Rijeci, Splitu, Samoboru, tijekom cijelog rata.

Itđ., itd.

I sve to besplatno.

Nikada u povijesti ratovanja jedan narod – (Hrvati) – nije tako i toliko pomogao drugi narod – (Bošnjaci-Muslimani) – i onda kada su potonji okrenuli svoju vojsku – (A BiH) – protiv Hrvata – (HVO) – u BiH.

Nikada u povijesti ratovanja zapovjednik jedne vojske (HVO-a) nije propuštao konvoje oružja (i ostalog) drugoj vojsci (A BiH) i onda kada je ta vojska (A BiH) to oružje (i ostalo) koristila za napade na one koji su joj to propustili.

- a) A što je s referendumom Hrvata za BiH, koji je preduvjet za postojanje te države?
- b) Priznanje BiH od RH.
- c) Imenovanje veleposlanika RH u BiH.
- d) Potpisivanje svih prijedloga međunarodne zajednice o unutarnjem uređenju BiH a prvi koji su potpisivali bili su predstavnici HZ HB i RH.

To je bila politika dr. Franje Tuđmana, predsjednika RH, to je bila politika Vlade RH i Sabora RH i MORH-a, to je bila politika HVO-a.

To su za tužiteljstvo ovog suda elementi UZP-a.

Takva optužnica služi se logikom koja je uvredljiva i za kognitivni sustav patogenog virusa.

I-1.

Kakvo mišljenje i koji stavovi prethode ovakvoj optužnici?

1. Simon Leach, bivši kvartovski policajac u Velikoj Britaniji, član tužiteljskog tima koji je istraživao zločine Hrvata u Lašvanskoj dolini, na jednom sastanku u tužiteljstvu 1996. godine izvadio je papir na kojem su pisala imena: Franjo Tuđman, Gojko Šušak, Vice Vukojević. Tumačio je i objašnjavao da su to ciljevi do kojih će dovesti njegova istraga.

2. Citiram iz knjige Williama Montgomeryja *Kad ovacije utihnu*. (Struggling with democratic transition; After the cheering stops, 2010), stranica 114:

A. Specijalni ambasador SAD-a za ratne zločine Pierre Prosper pozvao je trojicu američkih ambasadora iz regiona (iz Srbije, Hrvatske i Bosne) da dođu u Haag kako bi se sastali s predstavnicima MKSJ. Dve uspomene naročito su upečatljive. Prva se odnosi na to da smo direktno od Carle del Ponte čuli da se zvaničan pristup njene kancelarije temelji na stavu da su svi ratni lideri svih strana krivi za ratne zločine, a da zatim razmatra koji su to određeni zločini i kako da dokaže njihovu krivicu. Takvo gledište tada mi se učinilo – i još mi se čini – pogrešnim po mnogim osnovama.

Je li gospodin Montgomery vjerodostojan svjedok?

Kakva je reakcija ostale trojice?

Stavovi Carle del Ponte nisu “pogrešni po mnogim osnovama”, to je imperijalna bahatost, degradacija prava na komunističke čistke i nacističke pogrome.

3. U svojoj knjizi *La Caccia – Io E I Criminali di Guerra*, u 10. poglavlju “Zagabria, dal 1999 al 2001”, na stranici 254. piše:

Jedan od tužitelja Suda, Kanađanin dobro poznat u krugu po svojoj duhovitosti i dosjetkama, služio se aforizmom kojim je dobro isticao razliku između Srba i Hrvata koji su pokušavali ometati rad Suda: *Srbi su kopilad*, govorio je, *dok su Hrvati podmukla kopilad*.

1. Taj tužitelj suda, Kanađanin, služi se govorom mržnje.

1.1. Del Ponte upotrebljava trajni glagol “služiti” (upotrebljavati). To znači da to nije bila “dosjetka” jednom upotrjebljena, već uobičajeni način šovinističkog i rasističkog karakteriziranja HRVATA – *podmukla kopilad*.

1.2. Carla del Ponte prenosi riječi jednog od tužitelja suda bez ikakvih ograda, a to znači da se ona s takvim mišljenjem u cijelosti slaže. I to trajno u skladu sa značenjem glagola “služiti” (upotrebljavati).

2. Potpuno mi je nejasan izostanak bilo kakve reakcije na takav profašistički način govora o jednom narodu. Mene interesira da li je u ozračju takvog mišljenja napisana optužnica protiv mene.

Da sam, kojim slučajem, ja, Slobodan Praljak, napisao ili izrekao takvu kvalifikaciju bilo kada, u bilo kojoj formi prema bilo kom

narodu ili skupini u vrijeme rata na prostorima bivše Jugoslavije, dobio bih samo zbog toga 5 godina zatvora. Želim saznati da li na sudu u Haagu vrijedi: *Quid licet Iovi, non licet bovi*. Želim saznati da li međunarodne organizacije koje su osnovale sud i koje se brinu o njegovoj pravičnosti, podržavaju taj stav, izrečen u spomenutoj knjizi.

II.

Tužiteljstvo me uspoređuje s nacistima a moje djelovanje s holokaustom.

Pa da opišem ulogu Goeringa s kojim likom bi, po tužiteljstvu, ja trebao biti sukladan.

- Taj je Goering smjestio svoje Židove (Muslimane) u svoju vikendicu i brinuo se o njima.
- Smjestio je svoje Židove u stan u Zagrebu, hranio ih i liječio.
- Išao je na snajpersku vatru kod vojarne JNA u Grabovini kako bi spasio žene svojih neprijatelja.
- Tijelom zaštitio zarobljene vojnike JNA i brinuo se da sretno stignu svojim kućama.
- Izvukao zarobljene civile Srbe iz logora u Dretelju prijetnjom oružja. Ne sam. Logor su držali pripadnici HOS-a – pretežito Muslimani.
- Izvlačio ranjene Židove – Muslimane iz bolnice u istočnom Mostaru. Ne sam.
- Organizirao izvlačenje, prebacivanje i smještaj 15 000 Židova – Muslimana iz Stoca i Dubravske Visoravni splavom preko Neretve + 3 000 automobila. Ne sam.
- Prevezao ranjenu Muslimanku – Židovku helikopterom iz istočnog Mostara u Split. Ne sam.
- Židovsku (muslimansku) obitelj s djetetom oboljelim od leukemije preuzeo kod Uskoplja i prebacio u Split na liječenje. Omogućio im stjecanje hrvatskog državljanstva kako bi na teret hrvatskog proračuna mogli oputovati u Švicarsku na liječenje. Ne sam.
- Organizira gradnju ceste spasa za Židove – Muslimane kako bi mogli otići u drugu domovinu. Goeringovu, u Hrvatsku. Ne sam.

- Vodio ih i borio se sa Židovima – Muslimanima braneći i oslobađajući Mostar, Čapljinu, Travnik i Konjic, itd. Ne sam.
- Pustio na svoju ruku zarobljene Židove – Muslimane, zarobljene poslije sukoba u Rami – Prozoru.
- Spriječio osvetu nakon što su Židovi – Muslimani počinili zločin u Uzdolu. Ne sam.
- Isto to vrijedi i za Doljane i Grabovicu. Ne sam.
- Kad je trebalo i osobno provodio konvoje s hranom za Muslimane – Židove i konvoje s oružjem i onda kada su 3. K A BiH i 4. K A BiH i 6. K A BiH i dijelovi K A BiH krenuli protiv Goeringa na zapadne granice BiH i u luku Ploče. Nakon što su potpisali primirje sa Srbima. Ne sam.
- Itd. Itd.
- Goering – Praljково ponašanje u Sunji ću preskočiti.
- Takvim se ponašanjem postaje ratni zločinac sukladno logici tužiteljstva.

Tužitelj citira Goetheova “Fausta” – o zrcalu u koje se moramo pogledati. Moji su actus reus moje ogledalo, moj smisao i moja bit, jer proizlaze iz mens rea onoga što nazivamo Slobodan Praljak.

Nažalost, suci Prandler i Trechsel odbili su prihvatiti mojih 150 svjedoka, koji svjedoče o činu i aktu i djelu optuženog Praljka, svjedoče istodobno i o općoj situaciji u kojoj su takva djela nužna, nažalost ne uvijek i dovoljna.

A nikako ne razumijem pravnu proceduru koja mi zabranjuje svjedočiti o Mladićevim dnevnicima.

III.

ŽALIM LI ŽRTVE?

Da, žalim sve nevine žrtve svih ratova.

Posebno žalim žrtve onih petstotinjak ratova poslije 1945. a dogodili su se i događaju se usprkos svim moralističkim filipikama koje svakodnevno slušamo.

Posebno žalim za svakim onim djetetom koje umre od gladi svake 4 sekunde ovoga našeg realnog vremena.

Mir u diktaturi je priprema za rat. Što duža i gora diktatura, to je više akumulirane negativne energije, to je više krvi i zla poslije.

Radilo se o Titu ili Sadamu, isto je.

I nisu krivi oni koji sruše diktatora i poslije se trude umanjiti zlo koje se javlja snagom fizičkih zakona, nego oni koji su omogućili i šutnjom produžili trajnost diktatoru.

Isto vrijedi i za Jugoslaviju poslije Tita i za Irak poslije Sadama.

Ono sto tužitelj naziva nacionalizmom, kod Hrvata je bila potreba za slobodom, i nacionalnom i građanskom.

U tom smislu ja sam hrvatski nacionalist.

Ne odričem se nacionalne politike dr. Franje Tuđmana jer je ta politika stvorila RH i omogućila opstanak BiH kao države.

Ne odričem se smisla i pravnog utemeljenja HZ-HB, izraza volje Hrvata u BiH, suverenog i konstitutivnog naroda u toj državi.

HZ HB, krhkom organiziranošću, omogućila je stvaranje HVO-a koji je 1992. obranio BiH i jug Hrvatske, a 1993. spriječio ostvarenje agresivnih planova A BiH.

A) Muslimanska politika i A BiH, nemoćni da vrate od JNA i VRS-a zauzete teritorije (dobrim dijelom i zbog moralnom ljudskom umu neshvatljivog embarga na oružje) krenula je u ofenzivu prema HVO-u. Oslobođajući BiH od Hrvata počinili su zločine – Konjic, Čapljina, Doljani, Bugojno, Grabovica, Uzdol, itd., itd.

Činjenice su na raspolaganju i za ubijene i za protjerane i za zatvorene Hrvate.

Društveni su odnosi uzročno-posljedični a pokrenuta spirala zla ne opravdava zločin, ali bitno smanjuje mogućnost provedbe prava. Ma tko god, na papiru, bio zadužen to raditi.

Svugdje i uvijek je tako.

HVO se branio od agresije i 1992. i 1993. i 1994. a dužnost zapovjednika je ne izgubiti rat.

Moja savjest je čista.

IV.

Sudski je proces tumačenje zakona i interpretacija činjenica.

Sudski proces je retorički i kao takav ne traži apsolutnu istinu, već istinu koja je vrlo vjerojatna (izvan svake razumne sumnje), kojoj se teško ili nikako ne može proturječiti.

U iznalaženju takve istine nije dovoljno znanje, već je potrebno umovanje, potreban je *logos* – racionalno i logično argumentiranje.

Podatci i činjenice, izjave, statistike...u argumentaciji ne znače ništa ako nisu logičnim zaključivanjem dovedeni u vezu s tvrdnjama.

Tek povezivanjem različitih znanja možemo se približiti istini.

U ovom procesu potrebna su znanja iz sociologije, sociologije rata, znanja o društvima u kojima je potpuno razorena i državna i društvena struktura, u kojima se pojedinci vraćaju u prirodno stanje, potrebna su znanja iz ratne psihologije, znanja ratnih vještina, oruđa, stvarnog sadržaja pojma vojske, itd., itd.

Moguće pogreške u interpretaciji činjenica su i vjerojatne i kobne.

- a) Pretjerana i kriva redukcija pojmovnog aparata i logične povezanosti.
- b) Zaključivanje na osnovu krivih pretpostavki.
- c) Izbjegavanje usporedbe sličnih sustava i fenomena.
- d) Lagodno (intelektualcima tako drago) izjednačavanje pojma “moći” i pojma “htjeti” “željeti”, i
- e) Lagodno upiranje prstom u krivce što svijet nije skladan njihovoj volji i predodžbi.

Sve su to polja logičkih mogućih grešaka u konačnoj prosudbi.

Nadati je se da će se časni suci pridržavati strogih znanstvenih metoda i spoznaja.

IV. -1

U prošlom stoljeću, da ne spominjem daleku prošlost, u sudskim je procesima osuđeno više desetina milijuna ljudi.

Po zakonima rasnim (SAD, Pretorija), diktatorskim, vjerskim, nacističkim (Njemačka, Srbija, Slovačka, NDH), fašističkim (Italija), komunističkim (SSSR, Jugoslavija, Mađarska, Kina) itd. i tome slično.

Sudska retorika predugo je bila pod utjecajem nerazumnih društvenih i političkih sila i zbog toga je i sama osuđivana.

Nažalost, nedovoljno.

Kako ne bi završila u moralnom beznađu, krajnje je vrijeme da postane ono što mora biti – razuman i uman proces.

Imam li se prava nadati?

IV-2

Kakvi god da jesu zakoni ovog suda, oni ne vrijede za Amerikance.

Za ostale narode vrijede zakoni stalnog suda (ICC – Međunarodni krivični sud) a ti se opet zakoni razlikuju od ovih ovdje (ICTY –

Međunarodni krivični sud za bivšu Jugoslaviju), po kojima se meni sudi.

Time je ukinut važan uvjet sudske retorike a taj jest “Princip ravnopravnosti sudionika u sudskom procesu”.

Citiram PERELMANA:

“U odnosu u kojem je nejednakost bitno obilježje odnosa među ljudima, nema osnove za razuman i uman proces”.

V.

Nisam kriv!

I ne mislim pritom na osjećaj krivnje.

Hladno, racionalno, logikom koja je kritički provjeravana desetine puta – znam da nisam kriv.

Časni suče Antonetti; ako vaša presuda bude suprotna mom zaključku, ja ću, poštujući opće načelo opovrgljivosti svakog mišljenja, zaključka ili stava, otvoreno i hrabro preispitati svoj stav o vlastitoj odgovornosti.

Ako spoznam pogrešku, izdržavat ću kaznu jer ste vi pravični.

Znat ću što sam mogao bolje, kako sam mogao bolje, gdje sam mogao bolje i kada sam mogao bolje; i to mišlju, riječju, djelom i propustom.

Ako me ne uvjerite, ako vaše tumačenje činjenica bude nedovoljno dobra ili pogrešno primijenjena spoznaja neke od društvenih znanosti:

Pa postane moguće ono što nije bilo moguće,

Pa postane jednostavno ono što nije jednostavno,

Pa moć da se nešto učini postane prosta zamjena za želju ili htijenje,

Onda ću ja biti u zatvoru samo zato jer je sud sila.

A to zbilja ne bi bilo ništa novo.

Mojih pola sata je isteklo.

Zato mi ponovno tražimo od vas:

Vratite nam naše branitelje i iz Bosne i Hercegovine, koje ste vi zatočili ili već i osudili bez dokazane krivnje! Oslobodite i

generala Praljka i njegove suborce Jadranka Prlića, Brunu Stojića, Milivoja Petkovića, Valentina Čorića i Berislava Pušića, jer njihovom presudom samo pokazujete želju za definitivnim eliminiranjem Hrvata iz BiH. Tako ćete spasiti svoju čast i čast svih vas, jer po tome koliko ste bili pravedni i časni sudit će vam povijest.

Mi, Hrvati, samo to od vas tražimo ...

akademik Smiljko Ašperger

akademik Slaven Barišić

akademik Boris Bućan

akademik Andrej Dujella

dr. sc. Zvonimir Janko, Prof. Emeritus der Universitaet Heidelberg,

dopisni član HAZU-a

akademik Dubravko Jelčić

dr. sc. Henrik Heger Juričan, Sveučilište Pariz-Sorbona, dopisni član

HAZU-a

Ante Jurić, nadbiskup (+ 20. 03. 2012.)

akademik Andrija Kaštelan

hrvatski književnik Slobodan Novak, akademik

akademik Josip Pečarić

akademik Stanko Popović

prof. dr. Valentin Pozaić, pomoćni biskup zagrebački

akademik Dario Vretenar

Ante Glibota, redovni član, de l'Académie Européenne des Sciences, des

Arts et des Lettres

dr. sc. Zvonimir Šeparović, profesor emeritus Sveučilišta u Zagrebu, član

Europske akademije znanosti i umjetnosti

prof. Kuzma Kovačić, član suradnik HAZU-a, akademski kipar, Split

prof. dr. sc. Ivica Veža, član Europske akademije industrijskog

management, FESB, Split

prof. dr. sc. Miroslav Akmadža, povjesničar

dr. sc. Maja Andrić

dr. sc. Mato Artuković

prof. dr. cc. Vanda Babić

prof. dr. sc. Ivan Bakran

doc. dr. sc. Senka Banić

doc. dr. sc. Josipa Barić, Split

dr. sc. Osor Barišić

doc. dr. sc. Zlatko Begonja
dr. sc. Ivana Benzon
dr. Charles Billich, umjetnik
prof. dr. sc. Mihovil Biočić
dr. sc. Vjekoslav Boban, prof., Zagreb
dr.sc. Srećko Botrić, Sveučilište u Splitu
prof. dr. sc. Zdravka Božikov
dr. sc. Miljenko Buljac, profesor i književnik
dr. sc. Krešimir Bušić, Vukovar
prof. dr. sc. Zvonko Čapko, Rijeka
doc. dr. Ivica Čatić, Katolički Bogoslovni Fakultet, Đakovo
prof. dr. sc. Marin Čikeš
dr. sc. Ambroz Čivljak
prof. dr. sc. don Josip Čorić
prof. dr. sc. Vera Čuljak
prof. dr. sc. Ante Čuvalo
prof. dr. sc. Vladimir Ćepulić, Zagreb
prof. dr. sc. Vlado Dadić
prof. dr. dr. h. c. Nikola Debelić
doc. dr. sc. Antun-Ante Delić, dragovoljac Domovinskog rata, Grubišno
Polje
prof. dr. Josip Delić, umirovljeni profesor KB fakulteta Sveučilišta u
Splitu
prof. dr. sc. Slavica Dodig
prof. dr. Serđo Dokoza
dr. sc. Žarko Domljan, prvi predsjednik Hrvatskog sabora
doc. dr. sc. Pero Draganić, dr. med.
prof. don Ilija Drmić, Vinica
prof. dr. sc. Boris Dželalija, infektolog, Medicinski fakultet Split
prof. dr. sc. Neven Elezović
prof. dr. sc. Danica Galešić Ljubanović
dr. sc. Nikša Glavić
prof. dr. sc. Vinko Grubišić
dr. sc. Željko Hanjš
prof. dr. sc. Andrija Hebrang
dr. sc. Zdeslav Hrepić, izv. Prof
prof. emer. dr. sc. Ivan Ilić, FER, Sveučilište u Zagrebu
prof. dr. sc. Krešimir Jakić
dr. sc. Julije Jakšetić
dr. sc. Domagoj Jamičić, znanstv. savjet.
dr. sc. Zvonimir Janović, redoviti sveučilišni profesor u mirovini

prof. dr. sc. Branko Jeren
prof. dr. sc. Vlado Jukić
dr. sc. Držislav Kalafatić
prof. dr. sc. Damir Kalpić
prof., dr. sc. Duško Kardum
prof. dr. sc. Ivan Karlić, KBF Sveučilišta u Zagrebu
Vladimir Katović, Professor of Chemistry, Wright State University,
Dayton, OH
prof. dr. sc. Milica Klaričić Bakula
prof. dr. sc. Ivan Kordić
dr. sc. Mirna Koscec
prof. dr. sc. Srećko Kovač, Zagreb
prof. dr. Slavko Kovačić, Split
dr. sc. Goran Kozina, Varaždin
dr. sc. fra Smiljan - Dragan Kožul, Duhovni ravnatelj Pokreta krunice za
obraćenje i mir
prof. dr. sc. Šimun Križanac, Sesvete
prof. dr. sc. Mario Krnić
dr. sc. Nikša Krstulović
prof. dr. sc. Stipe Kutleša, Zagreb
prof. dr. sc. Ante Lauc
doc. dr. sc. Inga Lisac
dr. sc. Neda Lovričević
prof. dr. sc. Branimir Lukšić
Marko Magdalenić, prof., dirigent – Katolički bogoslovni fakultet, Zagreb
prof. dr. sc. Ivan Malčić, predstojnik Klinike za pedijatriju Medicinskog
fakulteta
Zvonimir Marić, profesor u trajnom zvanju na Građevinskom fakultetu u
Osijeku, bivši generalni konzul RH u Pečuhu
dr. sc. Ivan Marčelić, Split
prof. dr. Jozo Marević
dr. sc. Ivica Martinjak, Zagreb
prof. dr. sc. Marko Matić, Sveučiliste u Splitu
prof. dr. sc. Božidar Matijević
dr. sc. Miroslav Međimorec, redatelj, hrvatski branitelj, diplomat
prof. dr. sc. Vine Mihaljević
dr. sc. Mario Mikolić, veleposlanik u m.
prof. dr. sc. Vladimir Mikuličić, Fakultet elektrotehnike i računarstva,
Zagreb
prof. dr. fra Andrija Nikić, predsjednik Hrvatskog kulturnog društva
Napredak u Mostaru u ime 1275 mostarskih Napretkovaca

prof. dr. sc. Milan Nosić
prof. dr. Dubravka Oraić Tolić
doc. dr. sc. Tado Oršolić
dr. ing. Marijan Papich, Vancouver, Canada
prof. dr. Mladen Parlov, redoviti profesor na KBF- u u Splitu
prof. dr. sc. Davor Pavelić
dr. sc. Ivan Perić, red. prof.
prof. dr. sc. Nedjeljko Perić
prof. dr. sc. Marijana Peruzović
prof. dr. sc. Ivan Petrović
prof. dr. sc. Franjo Plavšić
prof. dr. sc. Ružica Pšihistal, Filozofski fakultet u Osijeku
dr. sc. Dragutin Raguž, lingvist, Zagreb
dr. sc. Stjepan Razum, arhivist i povjesničar
prof. dr. Adalbert Rebić, sveučilišni profesor u mirovini
Prim. dr. sc. Darko Richter, Zagreb
dr. sc. Mirko Ruščić, Split
prof. dr. sc. Dubravka Sesar, FFZG
prof. dr. sc. Sven Seiwerth
dr. sc. Ivo Soljačić, prof. emeritus
Mirko Strabić
dr. sc. vlč. Mirko Šimić, ravnatelj, Caritas Vrhbosanske Nadbiskupije, Sarajevo
prim. dr. sc. Tatjana Šimurina, dr. med., anesteziolog, Zadar
dr. sc. Igor Šipić, književnik
prof. dr. sc. Marija Šiško Kuliš, dipl. ing. str.
Đuro Tikvica, profesor Muzičke akademije Sveučilišta u Zagrebu
prof. dr. sc. Dubravka Tolić
prof. dr. sc. Zdravko Tomac
prof. dr. sc. Miroslav Tuđman, saborski zastupnik
prof. dr. sc. Kosta Urumović
dr. sc. Trpimir Vedriš, viši asist., FFZG
dr. Mile Vidović, svećenik, Split
dr. sc. Zlatko Vučić
prof. dr. sc. Tomislav Živković
dr. sc. Darko Žubrinić, red. prof.
dr. Edward Slavko Yambrošić, Washington, D.C. USA
(...)

PROF. DR. SC. DON JOSIP ČORIĆ

RASIZAM SVJETSKIH MOĆNIKA

Uvod – s brda s dola

Jedan od citata iz Svetog pisma koji bi odgovarao našem večerašnjem skupu, posebno kad se radi o meni, napisao je veliki Pavao svom učeniku Timoteju:

1. ‘Zaklinjem te pred Bogom i Kristom Isusom...propovijedaj Riječ, uporan budi – bilo to zgodno, bilo to nezgodno’. (2 Tim 4, 1-2). Ne želeći nikome dijeliti lekcije, ali u ovo vrijeme gdje se u živo ostvaruje rimska poslovice – panem et circenses – ‘kruha i igara’ doista nije vrijeme za ovakve skupove. Europsko nogometno prvenstvo.

2. Nikada do sada nisam predstavljao knjigu, a da ju nisam vidio. Ipak nemojte brzo stvarati zaključak da je nisam pročitao, kako se to usuđuju raditi neki. Više se užive u knjigu, koju predstavljaju, a da je nisu ni vidjeli ni pročitali. Meni je preostalo skinuti s e-maila 438 str. I bi tako.

3. Naći se u društvu trojice Josipa nije tako česta pojava, no pravi bi zgoditak bio kada bi nam se, zbog partije briškule ili trešete, pravio društvo još jedan Josip. U nedostatku boljega dobro bi nam došao i onaj s Dedinja, ako je njemu vjerovati da je tamo. Zbog svega iznesenog obećavam da ne ću biti opširan, jer knjige i članci akademika Pečarića, premda pripadaju polju, koje mnogima, posebno studentima, služi kao groblje, tj. matematičari, pisane su stilom čovjeka koji zna što piše, kome piše i kako piše. Rekla bi istočna braća: *‘Piše bre uprošćeno k'o pasulj.’* Piše tako da uvijek pogađa u srž problema u koji ulazi tehnikom kirurškog skalpela, a sve impregnirano obiljem važnih stručnih i povijesnih činjenica, posebno onih koje su povezane uz teške trenutke naše hrvatske sadašnjosti, često opterećene krvavim teretima prošlosti.

Povod pisanju knjige pod naslovom ‘Rasizam svjetskih moćnika’ jest naše pismo VS-u UN-a napisano povodom rasističkih prvostupajskih presuda našim generalima i junacima Gotovini i Markaču.

Ali, danas je i promocija novih akademika HAZU-a. Imaju li ta dva događaja ikakve veze? Vjerovali ili ne, doista imaju. Naime, tri sjajna hrvatska znanstvenika, potpisnika našeg pisma, danas promoviraju u akademike: prof. dr. sc. Andrej Dujella, (matematičar), prof. dr. sc. Dario Vretenar i prof. dr. sc. Davor MILIČIĆ. Prof. Miličić rođen je 1962. godine. Diplomirao je na Medicinskom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu u dobi od 23 godine i stekao stupanj doktora medicinskih znanosti u dobi od 27 godina. Vodeći je kardiolog Hrvatske.

*Obilježavanjem 20. obljetnice obrane Zadra i okolice vidimo da veličina naroda nije u njegovoj brojnosti i vojnoj nadmoći, nego u snazi duha i vjere. Kad je agresor počeo uništavati što nam je najmilije, ljude, crkve, spomenike, škole, poduzeća, razbuktao je što je živjelo duboko u našem srcu, a to su **vjera, hrabrost, želja za slobodom**. Jer čovjek je za slobodu stvoren, poručio je biskup **Jezerinac**, istaknuvši da se u prigodi te obljetnice sjećamo svih hrabrih ljudi koji su se agresoru oduprli s krunicom u ruci i iznjedrili velikog generala koji nepravedno leži u zatvoru u Hagu. (Jezerinac)*

Spomenuo je i hrvatske vrjednote: vjeru, hrabrost, želju za slobodom. Zašto hrvatske, možete me upitati. Pa, mi smo u Domovinskom ratu pokazali da smo skoro svi bili spremni dati svoje živote za slobodu svoga naroda. Tko se time **može danas pohvaliti?** Sve se vrijeme borimo da očuvamo vrjednote koje bi trebale biti univerzalne – ali više nisu. (32)

Kako lijepo zvuče riječi bivšega francuskog vojnog **biskupa Michela Dubosta** na međunarodnom vojnom hodočašću u Lourdesu.¹⁷ Rekao je *da se divi Hrvatima, jer mi imamo nešto što sve više nestaje, imamo vrijednosti koje se u Europi gube, a bez kojih ona ne može živjeti.*

Zato ću vas vratiti u vrijeme kada nas je fizički napustio Otac hrvatske države. Akademik Pečarić se je tada našao u Australiji. Iako nije bio član HDZ-a, na njihovoj komemoraciji je rekao:

Jučer nas je sve zatekla tužna vijest: umro je predsjednik Republike Hrvatske dr. Franjo Tuđman. Umro je utemeljitelj i

¹⁷ *Hrvatsko slovo*, 3. siječnja 2003

prvi predsjednik voljene nam Hrvatske. Umro je utemeljitelj samostalne i samobitne Republike Hrvatske, sanjane stoljećima, umro je ostvarivši sva svoja obećanja o suverenitetu hrvatskog naroda. Umro je predsjednik svih Hrvata. I onih u Hrvatskoj. I onih u Bosni i Hercegovini. I onih u Boki kotorskoj, Srijemu, Bačkoj, Banatu, Kosovu, Austriji, Mađarskoj. I onih diljem cijeloga svijeta pa i nas u Australiji. Umro je čovjek koji je obilježio ovu epohu. Umro je čovjek koji je stvarao najljepše stranice hrvatske povijesti. (35)!

Danas je sve više i više očito kako svjetske velesile nisu željele neovisnost Hrvatske. Zato su dopustile agresiju na Hrvatsku. I ne samo dopustile, nego i aktivno pomagale. Embargo na uvoz oružja u situaciji kada je Hrvatsku napala armija za koju se smatralo da je među 3 – 4 najjače u Europi, kada su Hrvatsku napale mnogobrojne četničke horde, predstavljalo je oduzimanje Hrvatskoj i hrvatskom narodu prava na samoobranu. U takvim uvjetima doista je trebalo i hrabrosti hrvatskih ljudi, ali i iznimne pameti onih koji su ga predvodili, da bi se postigao cilj – neovisna hrvatska država. Predvođeni dr. Tuđmanom to smo i ostvarili. Ostvarili smo nešto što jest ravno čudu – hrvatsko čudo. (36)

Tuđman je ukazao da postoji budućnost i malobrojnim narodima. Takvo djelovanje predsjednika Tuđmana izravno je u suprotnosti s današnjim pokušajima stvaranja novog svijeta u kojemu je bitan jedino **pojedinaac**. Svijet u kojem nema mjesta ni za obitelj niti za malobrojne narode. Jer oni najmoćniji su sebi i svojim narodima već osigurali vladajuće pozicije u današnjem svijetu. Svi oni koji žele boljitak svojih naroda izravno ih ugrožavaju. Zato su predsjednik Tuđman i **Hrvatska stalno na udaru medija koji su u rukama najmoćnijih i preko kojih svjetski moćnici osiguravaju svoje interese.** (str. 38.)

Duboko sam uvjeren da će povijest pokazati da je **dr. Franjo Tuđman najveći sin** kojega je ikada rodila hrvatska mati. Ali i ne samo to. Danas mnogi **dr. Franju Tuđmana** uspoređuju po mnogo čemu s tvorcem Njemačke – Bismarckom. To i ne iznenađuje, doista je dr. Tuđman vjerojatno najveći političar i državnik s kraja dvadesetog stoljeća. Napadi onih kojima je

onemogućio ostvarenje njihove antihrvatske politike to najbolje pokazuju.

(...)

Kao da sam ovaj tekst pisao danas, a ne prije 12 godina, zar, ne? (38)

(...)

General Praljak je sucima tog “suda” to i rekao:

“Vi se ponašate kao da vam je svejedno radi li se o ljudima, stoci, miševima, glupanima, ... majmunima.” Nikomu od svjetskih moćnika ni tada niti u mnogobrojnim sličnim slučajevima nisu zasmetale laži koje su servirane u tom “sudu”. Nisu im smetale takve “vrjednute”. Nisu ni trebale, jer pripadaju njihovom svjetonazoru, zar ne? Vidjeli smo kako su pokušali lažima dokazati da je bilo žrtava u tom “prekomjernom” granatiranju. A istina je da nema dokaza o bilo kojoj civilnoj žrtvi ili ranjenoj osobi u tom granatiranju.

Ponavljam, predsjednik Tuđman im je zbog toga odmah bio ratni zločinac! (41) Pa već na početku najblistavije ratne operacije u hrvatskoj povijesti svjesno su obmanjivali svjetsku javnost o **prekomjernom granatiranju** kojega očito nije bilo. Dakle, svjesno su išli na uskraćivanje prava jednoj državi na oslobođanje okupiranih područja.

Najstrašnija je činjenica da je glavni rezultat te operacije bilo **spašavanje 100 000 muslimana u navodno** od UN-a zaštićenoj zoni Bihać. To se sve odvijalo poslije genocida u drugoj od UN-a zaštićenoj zoni – onoj u **Srebrenici**. (43) A poznato je da je cilj svjetskim (bolje reći europskim) moćnicima bio: ***Poslije takvog genocida moći će se proglasiti Srbe pobjednicima u ratu.***

To je onemogućila Hrvatska, oslobodila je svoja okupirana područja, što joj je bilo zabranjeno, spriječila je genocid u Bihaću proporcionalan onom u Drugome svjetskom ratu. Zato je Hrvatska kažnjena.

Da, to je **Europa kojoj navodno težimo**. To je Europa u kojoj, kako je rekao francuski vojni biskup, nema onih vrijednosti koje mi Hrvati imamo. To je Europa koja je uspjela i svakim danom uspijeva sve više i više u Hrvatskoj zatrti naše vrijednosti. **Na rukovođeće položaje u vlasti i u oporbi dovedeni su uglavnom oni ljudi koji njeguju njihove, a ne hrvatske vrijednosti.**

Razumljivo je da mnogi katolički biskupi, pa i Sveti Otac, žele Europsku Uniju u kojoj su dominantne hrvatske vrjednote, jer se doista radi i o – nekad – općepriznatim vrjednotama.

Ali, tu se zaboravlja na činjenicu da ovo nije Tuđmanova Hrvatska, kada smo doista mogli biti “narod nade”. Danas, kada svuda imamo raspoređene one, kako ih je nazvao **kineski filozof, najniže i najodvratnije ljude, teško je da Hrvatska može išta promijeniti u takvoj Europi.**

Zato autor ponavlja ono što je zahtijevao još 2002. godine na predavanju “Sramotni sud u Haagu” u Dubrovniku:

Kada već Pravilo našega kardinala ne provode oni koji bi to trebali – hrvatski političari – i oni na vlasti i oni u oporbi, ostaje da to rade naši ljudi. Mislim da je izvrstan primjer naše nedavno **Pismo VS-u UN-a**. Slobodno se može reći da je poteklo iz naroda. Potpisalo ga je 17 akademika, 2 biskupa i 1 nadbiskup u miru, a supotpisalo ga je skoro 2300 naših ljudi, među njima i oko 250 sveučilišnih nastavnika i znanstvenika.

Vjerujem i mnogi među nama. **To govori da doista ima mnogo ljudi kojima su svete hrvatske vrjednote i kojima je itekako važno da naš narod očuva svoj ponos i dostojanstvo.**

Slično je bilo i s Prosvjedom Hrvatskom saboru. U samo dva dana imali smo skoro 1000 potpisnika!

PISMO VIJEĆU SIGURNOSTI UJEDINJENIH NARODA

Ne tražimo od vas da pokapate naše mrtve.

(...)

Mi Hrvati samo to od vas tražimo ... (50)

(U POVODU RASISTIČKIH PRESUDA U HAAGU OD 15. 4. 2011. – Tekst je objavio tjednik Nacija, 9. 11. 2012.)

Prof. **Miličić** je i najmlađi dekan u povijesti Medicinskog fakulteta, koji – čini mi se – danas postaje akademikom. Evo što je on napisao:

‘Sudjenje u Haagu osobama poput Gotovine svjetski je presedan. Sudi se generalu osloboditeljske vojske kojemu nije dokazano sudjelovanje niti u jednom ratnom zločinu (svi eventualni

zločini s hrvatske strane bili su pojedinačni). Da je kojim slučajem Bobetko živ, i on bi trunuo u Haagu, zato što je oslobodio južno hrvatsko primorje. Haaške sudce i ostale mudrijaše bilo bi dovoljno odvesti u Vukovar, muzej Domovinskog rata na Srđu ponad Dubrovnika ili ih pustiti da malo porazgovaraju sa stanovnicima Cavtata, Škabrnje itd., itd. Zločin međunarodne zajednice Haaškim presudama i njezinim odnosom prema hrvatskom Domovinskom ratu time se potvrđuje i nastavlja provoditi, još od početka agresije na Hrvatsku pa sve do danas. Ta je ista međunarodna zajednica očiglednoj žrtvi – brutalno napadnutoj Hrvatskoj, pa i nakon što je bila međunarodno priznata, zabranila legalnu nabavu oružja za vlastitu obranu. Dakle, mirno se promatralo kako se masakrira Vukovar, Dubrovnik i ostali hrvatski krajevi, nitko nam nije vojno pomogao, a mi smo se valjda trebali predati ili pustiti da nas se pregazi i poubija bez ispaljenog metka. Istodobno, npr. Šljivančanin se oslobađa daljnjeg izdržavanja kazne, Kadrijević, Rašeta i ostali su slobodni građani, navodno je Kadrijevića SAD koristio ili još uvijek koristi i kao vojnoga konzultanta. Ta ista međunarodna zajednica nagradila je agresorsku zločinačku srpsku vojsku tako da im je oformila novu državu u državi – Republiku Srpsku i time potpuno paralizirala bilo kakav suvisao razvoj BiH. Dakle, ako je međunarodna zajednica na najnepravedniji mogući način podijelila BiH to nije zločin nego je diplomatski uspjeh i veliki mirovni pothvat, a ako je Tuđman na početku rata hipotetski razmatrao podjelu Bosne to je a priori zločin. Te iste Bosne kojoj je Hrvatska udomila i spasila od sigurne smrti o svom trošku 700.000 izbjeglica (to je npr. kao da SAD udomi 20 milijuna izbjeglica) i to izbjeglica koje su većinom bili Bošnjaci muslimanske vjeroispovijesti. Osim toga, Hrvatska je bila prva koja je BiH priznala državnost i to upravo u vrijeme dok je Tuđmanova vlast i autoritet bila na vrhuncu.’ (149)

Poslušajmo velikog velikosrpskog proroka, čiju pjesmu pjevahu ‘osloboditelji’ Vukovara:

Slobodane, šalji nam salate, bit će mesa klat ćemo Hrvate.

Razočaran zbog srpske nepobjedivosti, šest dana nakon Oluje izjavljuje:

Molim vas, 6 hiljada Hrvata je branilo Vukovar pola godine; napadala je cela Prva armija, vazduhoplovstvo, čudo, sva sila koju je imala JNA, a oni nisu odbranili Knin, kojem se može prići samo iz tri pravca; nisu ga mogli braniti ni 12 sati!?! (...) Tamo je palo naređenje da svi izađu iz Krajine istog dana, čak bez stvorenog kontakta sa hrvatskom vojskom na najvećem delu fronta. (...) Pitanje je ko je, zaista, doneo odluku da krajiško rukovodstvo napusti Krajinu? Takva odluka, kada su imali sve uslove da se brane, izazvala je egzodus. Sada to treba da bude razlog da Jugoslavija jurne tamo da brani te teritorije, sa kojih su oni utekli kao zečevi?!

O ponašanju pojedinih nametnutih vođa hrvatskog naroda nema smisla trošiti riječi. Autor se je obraćao svim važnijim karikama hrvatske političke sudbine. Veoma uljudno mu je odgovorila tadašnja premijerka gđa Jadranka Kosor, kojoj on odgovara:

Poštovana predsjednice Vlade RH,
zahvaljujem Vam na Vašem pismu od 4. listopada 2011.
Moram priznati da ste me ugodno iznenadili, bez obzira što će mnogi od potpisnika Pisma VS-u UN-a povjerovati da je razlog za Vaš ovakav odgovor skori izbori.
Međutim, činjenica je da ste nas pozvali na razgovor i daljnju suradnju iako sam u pismu Vama napisao:
Oni su dužni boriti se protiv rasizma svugdje u svijetu, pa samim tim i u svojim redovima. Naše je pismo i napisano povodom rasističkih presuda hrvatskim generalima Gotovini i Markaču u Haagu, dakle u sudu koji je UN i osnovao.
Upozorit ću Vas da je nedavno u "Hrvatskom listu" američki vojni ataše potvrdio isto ono što tvrdimo i mi: General Gotovina i Hrvatska vojska operacijom "Oluja" i spašavanjem Bihaća spriječili su genocid razmjern onome iz Drugog svjetskog rata. Činjenica da je spašavanje stotinjak tisuća ljudi nevažno onima koji vode UN optužujuća je za njih.

Da su oni toga svjesni ponajbolje govori činjenica da se u Hrvatskoj od 2000. godine praktično i ne smije spomenuti taj veličanstveni pothvat Hrvatske vojske. Ne spominju ga političari ni vi na vlasti ni iz oporbe. Ne spominje se u glavnim medijima. Ne treba biti previše inteligentan i zaključiti da se radi o diktatu svjetskih moćnika, jer koja bi zemlja uz takav “gromoglasan muk” dopustila da *budu držani u zatvorima i suđeni na drakonske kazne njihovi najčasniji ljudi samo zato što su spasili toliko veliki broj ljudi.*

Za razliku od Vas, “hrvatske” televizije su se potrudile potvrditi ove moje tvrdnje, pa nijednoj od njih nije bila neka vijest pismo koje je VS-u UN-a uputilo 20 biskupa, nadbiskupa i akademika i supotpisalo još više od 2200 Hrvata diljem svijeta (recimo samo da je tu bilo više od 200 sveučilišnih nastavnika i znanstvenika). Nesposobnost ili antihrvatstvo? Prosudite sami. (169)

(...)

Ne čudi, također, što im je profesor Tuđman posebno izvukao iz moga teksta i pravilo našega kardinala Franje Kuharića:

Razgovarajte s velikima s polazišta principa, nikada na koljenima. Principi su oružje. I zato kad Hrvatska čistih ruku i čiste savjesti nastupi pred svijetom, ona je jaka i pred jakima.

(u Predsjedničkim dvorima 29. rujna 1997.) (170)

Izjednačavanje agresora i žrtve

Dok normalno pravo, bazirajući se na rimskom pravu, ne zastupa načelo da je netko kriv dok ne dokaže nevinost, nego je netko nevin dok mu se ne dokaže krivnja, vrhovi ove naše zgažene države, uglavnom pravnici ili doktori prava šalju svoje najzaslužnije ljude ‘belosvetskim protuvama’ da pred njima dokažu da nisu učinili to što im se predbacuje da su učinili. To pak nije važno, jer prije suda si osuđen. Vuk je uvijek u pravu, posebno kada pije vodu iznad janjeta. Nije se čuditi. Tiskovina ‘Svijet’, 22. 6. 2011. donijela je vijest kako je na Zagreb Gay Prideu sudjelovalo 73 profesora pravnog fakulteta! Na zdravlje! Valjda zbog toga tako visoko kotira fakultet jurisprudentiae u Zagrebu.

Iz knjige Margaret Thatcher “Ratovi na Balkanu”

“Dole piše: U prvom pasusu gospođa Thatcher je posjetila Vukovar 1998. godine i kaže *“da bi se svatko barem jednom u životu trebao suočiti s materijalnom stvarnošću zla.”* Jer, kad je vidjela Vukovar, *“vidjela je kako zlo poprima stvaran lik, da ga čovjek nikad ne može zaboraviti.”*

“U tom pasusu (drugi op. a.) gospođa Thatcher kaže da su zapadne vođe suočeni s tom prijetnjom, misli se na Jugoslaviju, počiniли **tri ključne pogreške**. *“Prvo: Pokušali su zadržati Jugoslaviju i time su Jugoslavenskoj Armiji dale do znanja da se inozemstvo, da se dakle ne će usprotiviti njezinim nadstojanjima da silom spriječi ocjepljenje. Drugo: Međunarodna zajednica je nametnula embargo, a time je Slovincima, Hrvatima i Bošnjacima uskraćena obrana. I treće: Citiram kao treće: “U pokušaju da se “nepristano” podjeli krivnja zbog tih događaja, dok je zapravo jedna strana bila agresor, a druga pak žrtva, Zapad je postao svojevrsan sukrivac za počinjene zločine.”*

“Nije to bio nikakav”, citiram, gospođa Thatcher citira, *“veliki trenutak za Europu”* kako je utvrdio tadašnji luksemburški ministar vanjskih poslova Jacques Poos, *bio je to trenutak europske sramote.”*

Jeste li ikada čuli da Josipović govori slično gđi Thatcher?

Očito je da gđa Thatcher mnogo bolje zna što se doista dogodilo na ovim prostorima.

Za razliku od predsjednika Josipovića, gđa Thatcher zna da je tu postojao agresor i žrtva. I zna koje konzenkvencije iz toga slijede. (215)

Možemo li ovdje mirno sjediti pred blagdan sveca čitavog svijeta, a da nam misli ne odlete onamo bez kojega bismo još uvijek uživali u **Jajčevoj Jugoslaviji**. Ante, dobri naš Ante, Bog nam te vratio u domovinu kojoj jedinog pripadaš. **Oj Hrvatska mati...**

Naš susret večeras je poticaj da iskoristimo svoju pismenost, svoju ljubav prema domovini, prema majci Crkvi i zahvalimo Bogu što nam je dao ljude koji bi se najlakše mogli izvući da ništa ne rade, jer posao akademika je nešto što traži dva života. Ja sam ponosan da

nikada nisam izostavio svoj potpis na lucidni i dobro izvagani tekst mog imenjaka. Znam da se to ne sviđa ni ocu ni sinu Goldsteinu, kao ni onima, koji govore o besparici, ali se ne ustručavaju stati u tzv. prve redove one populacije, koja po dru filozofije, na temelju bez ikakvih istraživanja ustvrđi i ostade čitav. ‘U Splitu ima najmanje 20 000 gay populacije.’ Osim onih ne znam koliki je broj, ali svakako 50 % manji od broja predobro naoružanih policajaca – i koje skaču od veselja govoreći svojim materinim, odnosno ćalinim jezikom: srpskim i slovenskim, kad bi došli imaginarni zaljubljenici u sve što je istospolno, onda bi ih trebalo osiguravati najmanje 30 000 policajaca. Toliko ih, čini mi se, nema ni EU. Moralo bi ih se uvesti iz USA ili iz Kine. Živile internacionalne brigade slobode mišljenja. I hvala dragi prijatelji. Molimo za pobjedu protiv azzura.

Split, 12. 6. 2012. u Velikoj sjemenišnoj dvorani u Splitu – u 20 s.

**PROPADE IM CRVENA HRVATSKA,
ZAGREB, 2015.**

**DAMIR PEŠORDA: KNJIGA ČITLJIVIJA OD
KNJIGA NAMETNIKA NA HRVATSKOJ
KULTURI**

**Osvrt na knjigu: Josip Pečarić, Hajka na Thompsona,
Zagreb, 2013.**

Kao i većina Pečarićevih publicističkih knjiga i ova je najnovija razbarušena. Nastavlja se na neki način na knjigu *Thompson u očima hrvatskih intelektualaca*, priređenu u koautorstvu s Matom Kovačevićem, a sastavljena je od novinskih članaka, polemika, osvrti na druge knjige, intervjuua, rasprava s okruglih stolova, i to ne samo tekstova koje je napisao sam autor nego i tekstova drugih autora koji se na neki način odnose na Pečarićevu javnu aktivnost i fenomen Thompson u hrvatskoj javnosti. Postavlja se pitanje što tu razbarušenost i raznovrsnost drži na okupu? Je li to Thompson i hajka na njega? Donekle, rekao bih, ali u puno većoj mjeri je to osobnost samoga autora, jednog prilično razbarušenog akademika.

Pečarić se u predasima između svojih intenzivnih znanstvenih, predavačkih i mentorskih aktivnosti strastveno baca u bujicu dnevno-političkih događanja, vođen onim bogomdanim viškom koji

od visoko obrazovana i talentirana čovjeka čini intelektualca u pravom smislu te riječi. Naime, nisu ni svi akademici intelektualci u onom plemenitom smislu koje je toj riječi dala dugostoljetna europska kulturna tradicija. One plašljive ili za javno dobro nezainteresirane osobe koje se kreću samo u uskom krugu svoje znanstvene discipline nisu pravi intelektualci ma koliko učene i na svom području kompetentne bile. Intelektualac, da bi uistinu zaslužio taj časni naziv, mora biti svojevrсна savjest društva, razobličavatelj gluposti, nepravde, nepoštenja i intelektualnog licemjerja. Akademik Pečarić sve to jest.

I upravo ta svijest o ulozi intelektualca - koju Pečarić nigdje izravno ne eksplicira, no dosljedno je slijedi – jest ono što okuplja raznorodne tekstove u ovoj knjizi i čini od njih koherentnu cjelinu. Odmah treba dodati da Pečarić pri tome nije intelektualni elitist koji svakodnevicu, previranja u društvu i život svoga naroda gleda s intelektualnih visina, iz kule bjelokosne. Naprotiv, on do kraja uranja u tu svakodnevicu, okuplja, motivira i bodri posustalo hrvatsko kod svojih kolega akademika i drugih intelektualaca, ali i kod običnog naroda. On bez kompleksa citira usporedo misao kakvog znamenitog suvremenog hrvatskog intelektualca i e-mail koji je dobio od kakvog anonimnog čitatelja.

Takav stav logično ga je doveo do toga da stane u obranu Marka Perkovića Thompsona, pjevačke ikone one pučke, narodnjačke Hrvatske. Pečarić je dobro prepoznao da upravo Thompson u svojim jednostavnim ali moćnim stihovima najbolje pogađa hrvatsko narodno bilo, snove i rane, nadanja i strahove hrvatske duše. Jer, budimo iskreno, hrvatstvo danas nema drugog pjesnika osim Marka Perkovića. Posljednji spomena vrijedni stihovi tog žanra iz pera etabliranih pjesnika bili su stihovi Šoljanova "Vukovarskog arzuhala". Na Thompsonovu nesreću nisu ga prepoznali kao pjesnika hrvatstva samo Pečarić i narod nego i oni koji ni nakon dvadeset i nešto godina njezina postojanja Hrvatsku ne mogu prihvatiti kao činjenicu. Tako su oni, da upotrijebim sintagmu admirala Domazeta, poput "vučjeg čopora" krenuli na Thompsona, a Pečarić u njegovu obranu.

U toj gužvi oko Perkovića oni koriste laži, podvale, novinarsko-kolumnističke iscjedke destilirane mržnje, pa i porezno nasilje, a

Pečarić samo željeznu logiku, tu i tamo garniranu humorom i sarkazmom. Rezultat je zasad neizvjestan, ali činjenica je da je Pečarić objavio još jednu knjigu, a Marko Perković još jedan album. Knjiga će, vjerujem, naći brojnu publiku usprkos činjenici da Hrvati baš i nisu poznati kao knjigoljupci, dok za album već znamo da je iznimno dobro prihvaćen od domaće publike, a pozicionirao se visoko čak i na nekim inozemnim iTunes ljestvicama. To ohrabruje, ohrabruje činjenica da se kreativna energija dvojice važnih Hrvata nije istrošila u borbi s protivnicima normalne, hrvatske Hrvatske.

No ni te protivnike ne treba podcijeniti. Iako im stvarnost stalno dijeli pljuske, Gotovina i Markač su oslobođeni, lijeva vlada pokazuje se katastrofalno nesposobnom i nekompetentnom, majčica Srbija zapinje u pregovorima s EU itd. – oni još uvijek drže gotovo sve poluge moći u ovom društvu. Da nije tako, ne bi ova knjiga izlazila u vlastitoj nakladi niti bi Thompson na HTV-u bio zabranjen pjevač. Stoga i Pečarićeva nepokolebljiva vjera u dokaznu moć logike ponekad djeluje pomalo čak i naivno. Bravurozni su tekstovi u kojima logički raščlanjuje i razobličuje napise i izjave svojih, da tako kažem, starih mušterija poput Stipe Mesića, Slavka i Ive Goldsteina, ali i one s, uvjetno rečeno, desnog krila hrvatske političke i medijske scene kao što su Ivan Bekavac, Ante Matić ili Andrija Hebrang. Valja, međutim, uzeti u obzir da gospođa Logika u Hrvatskoj odavno nema pravo glasa. Ako samo malo pomoli glavu, odmah predsjednik Josipović u njoj prepoznaje "ustašku zmiju" kojoj valja satrti glavu, a predsjednik Milanović "elementarnu nepogodu i zlo" u crnoj košulji.

U knjizi Pečarić ne staje samo u obranu Thompsona nego i drugih koji su se u Hrvatskoj drznuli hrvatski misliti, npr. Ante i Ivice Kostelića, Vlatka Markovića, Zdravka Tomca, Line Červara i njegovih rukometaša itd. Donosi svoja izlaganja s predstavljanja knjiga don Josipa Čorića i Ivana Relkovića te s brojnih predstavljanja vlastitih knjiga diljem Hrvatske, intervjuje dane različitim medijima, reagiranja, otvorena pisma hrvatskim institucijama i ono što se događalo oko tih pisama ... Sve u svemu, cijeli jedan kompleks tekstova istkanih oko njegova društvenog i političkog aktivizma. Ti tekstovi bez obzira na žanrovsku raznolikost, kao i prisutnost drugih

autora osim Pečarića, pričaju jedinstvenu priču, to jest kao da ih vodi jedna implicitna narativna logika iako nije riječ narativnom štivu.

To je priča poslijeratne, predugo već tranzicijske Hrvatske na početku trećeg tisućljeća. Priča u kojoj se ničim opravdani apsurd hrvatskog mazohizma nakon ponosnih i pobjedničkih devedesetih pokušava pobijediti logikom matematičara i duhovitošću čovjeka otvorenog životu, uvjerenog da istina i dobro nužno moraju pobijediti laž i zlo. Stoga se može govoriti o stanovitom ozračju optimizma koji izvire iz Pečarićevih tekstova. Njegovi polemični ugrizi nisu otrovni, on nikada ne mrzi, ne zaviruje u tanjure i bračne postelje svojih oponenta, on nema iluzija o njima, ali teško ćete u njegovim polemikama naći i mrvičak mržnje ili zlovolje.

Moram priznati da osobno ne uspijevam pronaći tu vjeru u snagu logike i istine, barem kad je hrvatska stvarnost u pitanju. Znam, doduše, da je i sam akademik Pečarić često u ovih posljednjih desetak i više godina padao u svima nama dobro poznati hrvatski očaj, najavljujući čak i da više neće pisati ovakve knjige. Tada bi se bacio na znanstveni rad, često odlazio i u inozemstvo, uglavnom Pakistan. Po naravi nisam zavidan čovjek, ali moram priznati da sam Pečariću katkad zavidio na tim njegovim "Pakistanima". Na činjenici da ima jedan prostor po kojemu ne mogu vrludati kojekakvi Dežulovići, Mijići, Tomići, Pilići i slični, matematički prostor brojeva i apstraktnih pojmova i geografski prostor dalekog Pakistana kao svojevrzni azil. Ja te sreće nisam, snalazim se samo s riječima, a tu gore spomenuti vedre i oblače. I baš stoga dobrodošao nam je čovjek kao akademik Pečarić, koji kao od šale u predahu između dvaju odlazaka u Pakistan složi knjigu i pitkiju i čitljiviju od knjiga tih nametnika na hrvatskoj kulturi i hrvatskom medijskom prostoru.

Hrsvijet, 30. 04. 2013.

OTAC HRVATSKE DRŽAVE AKADEMIK FRANJO TUĐMAN I THOMPSON

Iznenadila me je prepuna Društvena dvorana Općine Tisno na razgovoru samnom koji je organizirao don Lazar Čibarić. Naravno, najviše je bilo riječi o Ocu hrvatske države akademiku Franju Tuđmanu i Thompsonu.

Svoje nove koncerte, na radost mnogobrojnih posjetitelja, Thompson počinje s čuvenim govorom predsjednika Tuđmana o izdajnicima koji se prodaju za Judine škude. Thompson zapravo i na taj način iskazuje svoju zahvalnost hrvatskom Predsjedniku za veliki dar koji nam je podario – hrvatsku državu. Namjerno ne govorim o “prvom hrvatskom predsjedniku” iz jednostavnog razloga što ona dva poslije njega jesu bili izabrani predsjednici RH, ali zar možemo upotrijebiti pridjev “hrvatski” za njih? Možemo li upotrijebiti taj pridjev za one o kojima je naš Predsjednik govorio u spomenutom govoru o judinim škudama? Mnogi hrvatski kolumnisti su već konstatali ono što možemo čuti u svakodnevnim razgovorima: današnje vlasti sprovode velikosrpske interese. (Vidjeti npr. tekst Marka Curaća, *JOSIPOVIĆ – Komu treba pružiti ruku ‘na drugoj strani’?*, Hrvatski tjednik, 22. kolovoza 2013.) Nije Thompson bez razloga izabrao baš taj govor, zar ne? O tome kako je to izgledalo u Čavoglavama opisala nam je Eva Kirchmayer Bilić:

Sokolov se krik prolomio Petrovim poljem preko Svilaje, zaorio je glas prvog hrvatskog Predsjednika Franje Tuđmana, molitva i vapaj Bogu i Hrvatima diljem svijeta, sa stotinu tisuća k Nebu i Gospi uzdignutih ruku.

Evi naravno nećemo zamjeriti što je koristila ono “prvi” za jedinog hrvatskog predsjednika, zar ne? Možemo to tumačiti kao vjerovanje da ćemo uskoro dobiti i drugog!

Tijekom razgovora jedno pitanje je bilo zašto toliko pišem o Thompsonu. Još na prvoj proslavi u Čavoglavama poklonio sam Thompsonu knjige napisavši mu da je jedan od najvećih živućih Hrvata. Danas mnogi državotvorni Hrvati u svojim tekstovima spomenu Thompsona, a urednici ga stave u naslovu – svjesni njegovog ugleda. Npr. pogledajte tekst sjajnog kolumniste

Zvonimira Hodaka, *Divljanje šaćice od 150 tisuća nacionalista u Čavoglavama, tamo namjerno ne pozivaju Boru Čorbu, Cecu, Bajagu...* Svjedoci smo koliko je Thompson svojim pjesmama učinio i stalno čini da se mladi i danas osjećaju ponosni što su Hrvati, kao što smo se osjećali u vrijeme Oca hrvatske države akademika Franje Tuđmana.

Zato me nije iznenadilo kada sam dobio slijedeći e-mail. G. Ivan Bradvica, dipl. ing. građ. i pjesnik mi piše:

Gospodine Josipe!

Nakon Vaših informacija o proslavi Dana pobjede u Čavoglavama odlučio sam posvetiti pjesmu o Marku Perkoviću pa Vam je šaljem u privitku...

Marko Perkoviću Thompsone

Marko Thompsone
 iz Tvog glasa slavljenički zvone
 riječi i osjećaji životoljublja
 koju glazba sljublja
 u budućnost potomstva
 hrvatskog zraka, kopna i pomorstva.
 Hrvatstvo slave
 pronosom istine prave.
 Prihvatio Te je puk
 njegov si istinski slavoluk
 lučonoša gdje Hrvata ima
 ljubav si među Hrvatima.
 Neka Te poživi Bog
 na ponos naroda svog.
 Pjevaj danas, pjevaj sutra
 vedra su s Tobom sva jutra.
 Duša nakon naše žrtve cvate
 Marko brate
 pjevaj u slobodi mira
 hrvatskog veselja našeg odabira.

Koliko god me nije iznenadio e-mail s pjesmom o Thompsonu, toliko me je iznenadilo kada mi se prije nekoliko dana opet javio g. Bradvica sa slijedećom pjesmom:

Josipe Pečariću

S Vašim javnim znanjem
uočenim negativnim stanjem
ne znanja i destrukcije
u vlasti nacije
priželjkujemo život bolji
po našoj suverenoj volji.
Matematičke i društvene nejednakosti
bilo koja struka
poput ljudskih ruka
iskustvom spozna
zakonitosti života
rijetko tko dozna.
Vi ih znate
obogaćujte Hrvate
a i druge
kao do sada
pa neka vlada
onaj tko zna bolje
to se očekuje dolje.
Kao pripadnici puka
u kojem se nagrađuje
žrtva, trud i muka
vođe pregaoce
stručne stvaraoce
slične Vama poznajete
njih okupite
na izborima se nametnite
Hrvatsku iz krize izvucite.
Mi Vas želimo gore
sve je dolje gore
rješite naše more

djela nade iz Vas zборе.
Akademiče Pečariću
želim Vam od srca sreću.

Od puno naših ljudi dobijam poruke u kojima hvale pojedine moje tekstove i ukupan angažman na koje obično ne odgovaram, ali ova pjesma me je ponukala da to učinim svima odjednom.

Naime, sve takove poruke doživljavam kao žal za našim Predsjednikom. Zašto?

Sredinom 1992. godine otišao sam u Melbourne na poziv sveučilišta LaTrobe. Odmah sam se povezoao s tamošnjom hrvatskom zajednicom. Bila su to teška vremena, a informacije nisu bile lako dostupne. Kao sveučilišni profesor smatrao sam se obaveznim objasniti našim ljudima što se zapravo dešava u Lijepoj našoj. Postavio sam sebi zadaću – mogu li iz doista malo podataka kojima smo raspolagali shvatiti što to zapravo naš predsjednik radi. Satima sam “slagao kockice” i potom objašnjavao ljudima o čemu se radi.

Da sam doista bio uspješan u tome pokazuju i slijedeće tri priče.

Prva se odigrala dan nakon Predsjednikova govora u Melbourneu 1995. Supruga jednog našeg konzula rekla mi je da me se sjetila u trenucima kada je jednoj manjoj grupi naših ljudi Predsjednik u povjerenju govorio o situaciji na ovim prostorima:

- Govorio nam je sve ono što ste nam Vi objašnjavali prošle godine preko radija!

Druga je iz kasnijeg perioda. Supruga velikog ratnog ministra Gojka Šuška gđa Đurđa mi je rekla da kada čita moje tekstove ima dojam da sam sjedio s njima kada su donosili važne odluke koje komentiram u svojim tekstovima.

Na kraju i na razgovoru u Tisnom sjano je primljen moj govor s komemoracije u Adelaideu koji je pročitala gđa Mira Vrbanović (svojevremeno je na jednom predstavljanu u Splitu isti govor pročitao don Josip Čorić), koja je i inače sjajno vodila razgovor, a u kome sam dao sukus Tuđmanove politike.

Mnogi naši ljudi razumiju i vjeruju da su moje interpretacije Tuđmanovih zamisli doista dobre, pa čak neki znaju reći kako sam ja najveći živući Tuđmanist.

Meni je drago čuti da uspješno obavljam zadaću koju sam si postavio sam sebi te daleke 1992. godine u Australiji.

Međutim, mnogi ne razumiju da se radilo samo o interpretaciji Tuđmanove politike pa me pozivaju, kao i naš pjesnik, da radim nešto što ne treba raditi netko tko samo objašnjava tuđe zamisli.

Kada sam na hrvatskim radio programima (Sydney, Melbourne, Adelaide) govorio našim ljudima – oni su doista bili oduševljeni. Zapravo nisu ni bili svjesni da su se oduševljavali Predsjednikovim umijećem koje sam ja samo interpretirao. Tako mi je jedan tamošnji Hrvat (nisu mu tamo priznali naš fakultet, pa ga je ponovno završio; u tim 90-ima je već bio magistar, a kasnije je i doktorirao) rekao:

- *Josipe, Ti bi trebao biti predsjednik Hrvatske!*
- *Baš ste vi Hrvati čudni ljudi. Bog Vam je dao Tuđmana, a vi hoćete mene!*

Inače, smiješno mi je kada su mi svo vrijeme poneki naši ljudi govorili isto što i taj prijatelj iz Australije iz jednostavno razloga što bi odmah pokazali da mi baš puno i ne vjeruju. Naime, rekao bih im da sam ja pogrješan kandidat i da je pravi prof. dr. Miroslav Tuđman. On samo ne interpretira tuđe zamisli, već slično ocu, od svega toga stvara znanost. A ako promatramo i pobjedu u ratu, znamo da je jedna od glavnih komponenata uspjeha Hrvatske vojske bila i obavještajna služba koju je vodio upravo Miroslav Tuđman.

Još 2000., kada je već krenula detuđmanizacija, uvjeravao sam HDZ-ovce da moraju istaknuti, već tada, kandidaturu profesora Tuđmana za buduće predsjedničke izbore.

O tome sam govorio i uoči posljednjih predsjedničkih izbora (a dao u nizu knjiga pa i u *Hajci na Thompsona*, str 79.):

U Večernjem listu sam već spomenuo kako sam još 2000., na Amac mreži pisao, (tada sam bio u Australiji) kako je HDZ odmah trebao odgovoriti na pokrenutu detuđmanizaciju (tj. rashrvaćivanje Hrvatske) i na napade na obitelj Tuđman, najavom da će njihov kandidat na sljedećim predsjedničkim izborima, biti upravo Miroslav Tuđman. Tako bi poručili da im nije važna samo vlast – jer će ići s kandidatom koji nije član HDZ-a. A takva poruka bi, itekako, trebala zabrinuti detuđmanizatore, jer bi morali računati na vrijeme koje dolazi,

na vrijeme u kojem će im opet jedan Tuđman – biti predsjednik države.

U predgovoru knjige *Za ponosnu Hrvatsku iz dana u dan* koju sam poslao samo prijateljima uoči drugog kruga tih izbora napisao sam:

Zapravo smatram se i osobno odgovoran jer sam pripadao najužem krugu onih koji su nagovorili g. Tuđmana da se prihvati kandidature. Ni svi članovi njegove obitelji, ni neki najbliži prijatelji nisu ga podržali u tome. Bio sam uvjeren da sve što smo sve ove godine radili i akademici Aralica i Barišić, ja, a i neki drugi akademici, mnogi drugi intelektualci pa konačno i HKV garancija da ćemo se okupiti oko MT u velikom broju. Bilo je očito da se ovi iz vlasti jedino njega boje. Da njegovo prezime pomaže u razbijanju očekivane medijske blokade.

Iz dana u dan postajao sam svjestan da ljudi ne drže puno do toga što mi mislimo. Nisu polemizirali s našim stavovima, valjda smo bili preglupi da bi to trebali. Samo sam slušao o novim mogućim kandidatima. I onda su se pojavili i to tada kada je već MT i neki koji ga podupiru obišli SAD, Kanadu, Australiju.

Kao da su htjeli potvrditi zašto sam u emisiji kod dr. Tomca rekao da vjerujem samo MT, jer sin sigurno neće izdati oca!

Dok je Thompson vjerovao hrvatskim academicima, pa je svoju podršku dao profesoru Tuđmanu (i na TV spotu), takva je podrška izostala i od Crkve u Hrvata (i u Hrvatskoj i u BiH), od mnogih državotvornih intelektualaca i od hrvatskih privrednika. Hrvatski akademici im očito nisu zaslužili takvo povjerenje!

I u nedavnom intervjuu za Hrvatski fokus ponovo sam govorio o tom mom prijedlogu HDZ-ovcima iz 2000-e:

Nisu razumjeli ni tada, ni na zadnjim predsjedničkim izborima (ne samo HDZ), a ne vjerujem da će i ubuduće, iako je prof. Tuđman sada njihov član (zapravo je na izborima spašavao HDZ u momentu kada je sve učinjeno da se HDZ izbriše s povijesne scene). A tako bi danas najjednostavnije svima pokazali da se doista vraćaju Tuđmanizmu! I dalje mislim kako je Tuđmanizam preduvjet za bilo kakvo hrvatsko okupljanje.

Zapravo je prof. Tuđman HDZ-ov zastupnik. Sjetimo se da je on postavio zastupnička pitanja o porezu za knjige generalu Praljku

(proglasili su šundom knjige hrvatskog generala o Domovinskom ratu) ili o položaju novaka na sveučilištima. Jedini je saborski zastupnik potpisao i Pismo VSUN-a o Hrvatima BiH, ili ono o neopozivoj ostavci Gorana Radmana, ostalih urednika HTV-a, te Duke.

Da ponovim, ako mi se ne vjeruje u procjeni oko predsjedničkog kandidata, iako nisam naišao na neki ozbiljniji tekst koji oponira mojim argumentima, kako se može vjerovati nekim drugim mojim odlukama. (Ponavljam: ne treba s pravom jer nije isto donositi odluke i objašnjavati odluke koje je netko drugi već donio.) Zapravo, koliko sam bio u pravu kada sam govorio o utjecaju medija u izborima pokazuje i članak Marka Curaća *Prije će smijeniti Nadzorni odbor HRT-a nego Josipovićeve miljenika Gorana Radmana*, Hrvatski tjednik 22. kolovoza 2013., u kome se konstatira kako Josipović ne će dopustiti smjenu Radmana jer mu je potreban da mu pomoću HRT osigura još jedan mandat.

S druge strane poznato je također da je od tih predsjedničkih izbora moje djelovanje vezano samo za obranu vrijednosti Domovinskog rata.

Međutim, bez obzira na sva ta nerazumijevana, zahvalan sam svima kojima se sviđa to što radim, jer – kao što sam već naglasio – to doživljam kao pohvalu politike i državničkog umijeća predsjednika Tuđmana, a meni govori da su moje interpretacije bile doista dobre.

Posebno sam zahvalan i Thompsonu jer sve što radi – radi u slavu Lijepe naše. Slavi našu domovinu koju nam je podario Otac hrvatske država akademik Franjo Tuđman. Kada vidimo i sto tisuća mladih kako na njegovim koncertima pjeva zajedno s njim jasno je i nama (a bogme njima):

Tuđmanova Hrvatska živi u mladima i ništa je više ne može i neće slomiti!

Josip Pečarić
Hrsvijet, 23. 08. 2013.

AKADEMIK JOSIP PEČARIĆ – ŽIVOTOPIS

Akademik Josip Pečarić rođen je 2. rujna 1948. godine u Kotoru. Tamo je završio osnovnoškolsko i srednjoškolsko obrazovanje, a 1972. diplomirao na Elektrotehničkom fakultetu u Beogradu s radom iz područja nuklearne fizike. Na istom fakultetu je i magistrirao 1975. godine, a 1982. obranio doktorsku disertaciju iz područja matematike s naslovom Jensenove i srodne nejednakosti.

Nakon završenog studija radio je u Geomagnetskom institutu u Grocki te od 1977. kao asistent fizike na Građevinskom fakultetu u Beogradu. Godine 1987. se s obitelji preselio u Zagreb te zaposlio na Tekstilno-tehnološkom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu kao izvanredni profesor matematike. Od 1990. radi kao redoviti profesor na istom fakultetu, od 1996. kao redoviti profesor u trajnom zvanju. Umirovljen je 2018. Do početka agresije Rusije na Ukrajinu bio je istraživač Matematičkog instituta Sveučilišta RUDN u Moskvi (Rusija).

Od 2000. godine je redoviti član Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti, od 2016. inostrani je član Dukljanske akademije nauka i umjetnosti

Za doprinos u znanosti je 1996. godine dobio Državnu nagradu za znanost (prirodne znanosti), te je 1999. odlikovan ordenom Reda Danice hrvatske s likom Ruđera Boškovića.

Akademik Josip Pečarić je jedan od vodećih svjetskih stručnjaka u području matematičkih nejednakosti. Jedan je od najproduktivnijih svjetskih matematičara s više od 1300 objavljenih ili prihvaćenih za

tisak radova u matematičkim časopisima. Također je i najcitiraniji hrvatski matematičar, a ima preko 230 suradnika iz zemlje i svijeta (na svjetskim bazama ima:

Google Scholar: publikacija 1.694, citata: 24.748, H-index: 55;

MathSciNet: publikacija: 1.382, citata: 7.257, H-index: 28;

Scopus: publikacija: 844, citata: 8.436, H-index: 39;

WoS: publikacija: 843,

citata: 7.457, H-index: 36.

Prema istraživanjima sa Sveučilišta Stanford u Kaliforniji (SAD) Pečarić je po broju objavljenih radova na 2434. mjestu njihove liste za cijelu karijeru od 204644 svjetskih znanstvenika, a prvi iz RH je 8046. Na njihovoj listi za 2022. godinu koja ima 210199 znanstvenika Pečarić je po broju objavljenih radova na 2331. mjestu, a prvi iz RH je 9412.

Osim velikog broja članaka u međunarodnim matematičkim časopisima, autor je ili koautor 40 monografija. O jednoj monografiji je u poznatom časopisu Amer. Math. Monthly, July-August 1991, poznati matematičar D. Pedoe objavio cijeli članak, a izdavačka kuća Element pokrenula je seriju „Monographs in inequalities“ u kojoj je do sada tiskano 22 monografija.

Osnivač je seminara Matematičke nejednakosti i primjene na Matematičkom odjelu Prirodoslovno-matematičkog fakulteta, Sveučilišta u Zagrebu, i s tog je seminara do sada izašlo preko četrdeset doktora matematičkih znanosti. Danas ovaj seminar također ima i svoj dio na Sveučilištu u Splitu. Niz godina gostovao je na Abdus Salam school of mathematical sciences in Lahore pa i u Pakistanu ima niz svojih učenika koji rade po tamošnjim sveučilištima. Akademik Pečarić ima preko 230 suradnika iz cijeloga svijeta.

Prvi hrvatski matematički časopis koji je uvršten na svjetske liste najboljih znanstvenih časopisa bio je Pečarićev časopis *Mathematical inequalities and Applications* (MIA). Taj časopis je bio i na Q1, a sada je na Q2 listi, kao jedan od dva hrvatska znanstvena časopisa koji su na toj listi Q2 časopisi. Drugi Pečarićev časopis *Journal of Mathematical inequalities* (JMI) je na Q1 listi kao jedan od dva hrvatska znanstvena časopisa na toj listi koji su Q1

časopisi. Ono što je još impozantnije JMI je top 5% matematičkih časopisa, tj. 15. od 329 matematičkih časopisa koji se tiskaju u svijetu a imaju impact faktor. Pokrenuo je i časopis „Fractional Differential Calculus“ koji je na Scopus listi.

Krajem godine je zatražio da se njegovo ime izbriše iz uredništava tih časopisa:

J. Pečarić, „Pomozi sirotu na svoju sramotu! / Više to nisu moji časopisi” dragovoljac.com, 2024.:

<https://www.dragovoljac.com/images/minifp/visetonisumojicasopis i.pdf>

Glavni urednik je i novog časopisa „Pakistan Journal of Mathematical Sciences“.

Osim toga, član je uredništava ili recenzent brojnih međunarodnih časopisa. Kao pozvani ili plenarni predavač akademik Josip Pečarić je održao mnoga predavanja na međunarodnim konferencijama, a povodom njegovog 60-og rođendana je 2008. godine u Trogiru održana međunarodna konferencija „Mathematical Inequalities and Applications 2008“. Tu konferenciju su slijedile:

Mathematical Inequalities and Applications 2010, Lahore, Pakistan, March 7-13, 2010., Pakistan

Mathematical inequalities and nonlinear functional analysis with applications, July 25-29, 2012, Jinju, South Korea.

U lipnju 2014. godine (22.-26. lipnja) u Trogiru se pod pokroviteljstvom Razreda za matematičke, fizičke i kemijske znanosti HAZU održala konferencija pod nazivom „Mathematical Inequalities and Applications 2014 – One thousand papers conference“ u čast akademika Josipa Pečarića povodom objavljivanja više od 1000 znanstvenih matematičkih radova,

Slijedeće godine je održana konferencija Mathematical Inequalities and Applications 2015, 11-15 November, Mostar, BiH

Tri godine kasnije je u Zagrebu održana međunarodna konferencija MIA 2018 povodom njegovog 70-og rođendana.

Zbog njegovih zasluga u matematici, akademiku Pečariću je posvećen jedan broj časopisa „Banach Journal of Mathematical Analysis“, Vol. 2, No.2 (2008). Riječ je o međunarodnom znanstvenom časopisu koji je na SCIE i CC listi, a u tom posebnom broju članke su objavili i posvetili ih akademiku Pečariću

mnogobrojni svjetski matematičari. Intervju koji je tamo objavljen (str. 163-170) objavljen je i na kineskom u časopisu Mathematics 3 (2012), 245-249. Nekim Pečarićevim istraživanjima (inače citiranih i u časopisu "Nature", a s P.T. Landsbergom objavio je članak u časopisu Phys. Rev., A35 (1987), 4397-4403.) posvećen je i članak "Accentuate the negative", Math. Bohem. 134 (2009), no. 4, 427-446. kojeg je napisao Peter Bullen, profesor emeritus sa Sveučilišta u Vancouveru.

Zbog njegovih zasluga u matematici, akademiku Pečariću je posvećen jedan broj časopisa „Banach Journal of Mathematical Analysis“, Vol. 2, No.2 (2008). Riječ je o međunarodnom znanstvenom časopisu koji je na SCIE i CC listi, a u tom posebnom broju članke su objavili i posvetili ih akademiku Pečariću mnogobrojni svjetski matematičari. Intervju koji je tamo objavljen (str. 163-170) objavljen je i na kineskom u časopisu Mathematics 3 (2012), 245-249. Nekim Pečarićevim istraživanjima (inače citiranih i u časopisu "Nature", a s P.T. Landsbergom objavio je članak u časopisu Phys. Rev., A35 (1987), 4397-4403.) posvećen je i članak "Accentuate the negative", Math. Bohem. 134 (2009), no. 4, 427-446. kojeg je napisao Peter Bullen, profesor emeritus sa Sveučilišta u Vancouveru.

Nedavno je tiskana knjiga Matice Hrvatske PRIJELOMNA VREMENA / Hrvatske zemlje nakon 1918, u kojoj postoji i poglavlje o znanosti. Tako na str. 413. piše: *Djelovali u inozemstvu ili u Hrvatskoj, neki od hrvatskih znanstvenika su tijekom 20. stoljeća dali važan doprinos svjetskoj znanosti, prvenstveno nobelovci Lavoslav Ružička i Vladimir Prelog (kemija). Značajan ugled stekli su i fizičar Ivan Supek (električna vodljivost materijala na niskim temperaturama), matematičari Vilim (William) Feller (teorija vjerojatnosti) i Josip Pečarić (teorija nejednakosti), molekularni biolozi Miroslav Radman i Ivan Đikić, fizičari Davor Pavuna (supraprovodljivost i nano-inženjering) i Marin Soljačić (bežični prijenos energije i nano-fotonika) i mnogi drugi.*

Σ mathematics

IMPACT FACTOR 2.258 CITESCORE 2.2 SCOPUS

The Hölder and the converse Hölder inequality for $p > 1, q = \frac{p}{p-1}$:

$$A^{\frac{1}{p}}(wf^p) A^{\frac{1}{q}}(wg^q) \geq A(wfg) \geq K(p, m, M) A^{\frac{1}{p}}(wf^p) A^{\frac{1}{q}}(wg^q)$$

The Minkowski and the converse Minkowski inequality for $p > 1$:

$$A^{\frac{1}{p}}(wf^p) + A^{\frac{1}{p}}(wg^p) \geq A^{\frac{1}{p}}(w(f+g)^p) \geq K(p, m, M) \cdot \left(A^{\frac{1}{p}}(wf^p) + A^{\frac{1}{p}}(wg^p) \right)$$

Refinements of the Converse Hölder and Minkowski Inequalities

Volume 10 · Issue 2 | January (II) 2022

MDPI [mdpi.com/journal/mathematics](https://www.mdpi.com/journal/mathematics)
ISSN 2227-7390

Cover Story

Article: Refinements of the Converse Hölder and Minkowski Inequalities

Josip Pečarić, Jurica Perić and Sanja Varošaneć

Mathematics 2022, 10(2), 202; doi:10.3390/math10020202

<https://www.mdpi.com/2227-7390/10/2>

Mathematics | January-2 2022 - Browse Articles

Akademik Pečarić poznat je i po svom publicističkom radu. Objavio je više od 210 publicističkih knjiga.

Ožujak 2025.